

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. 25

ΠΑΝΘΕΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ: ΠΡΑ-
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 1 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΠΕΛΟΥΣ 39 ΑΡ. ΤΗΛ. 22-607

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 4
Δραχ. ἑκάστων καθὼς καὶ εἰς τὰ κάτωθι: ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Χ. ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεία Λεύκας, Ἀριστοτέλους 1.
Τ. ΖΑΒΑΛΟΣ Ἐξωθεν Καφενεῖου «Νέον», Ὁμόνοια
Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιῶς 2, Ὁμόνοια
Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ Ἐξωθεν παλ. ἡλεκτρ. Σταθμοῦ
Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ Ἐξωθεν Βασιλικοῦ, Ὁμόνοια
Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ Ἐξωθεν Κινηματογράφου «Μάζεστικ»
Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Πλατεία Ἀγίων Θεοδώρων
Ν. ΚΟΤΤΑΣ Γωνία Σταδίου καὶ Ὑπουργ. Ἐσωτερικῶν
ΣΤΑΥΡΟΣ Σταδίου ἔξωθεν Πρωτοδικείου
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Χαυτεῖα ἔξωθεν Φαρμακείου Μαρινοπούλου
ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ Γωνία Πανεπιστημίου—Ἐδ. Λδ
ΚΑΟΥΦΜΑΝ Ἐναντι Βιβλ. Ἐλευθερουδάκη Πλ. Συνῆτος

Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ Ἐναντι Ζαχαρ. Ζαβορίτου Πλατ. Συνῆτος
Ν. ΚΑΣΤΑΝΗΣ Σταδίου—Πεσματζόγλου

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΤΖΑΚΑ καὶ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ Πανεπιστημίου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ Σταδίου 14
Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ καὶ Σία Σταδίου
Μ. ΖΗΚΑΚΗ Πεσματζόγλου
Μ. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ καὶ Σία Σταδίου 48
ΑΘ. ΚΑΡΑΒΙΑ Γωνία Ἀκαδημίας—Ἱπποκράτους 3
Πράκτωρ μας ἐν Ἀμερικῇ ὁ κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
NEW YORK NEWS AGENCY 616 8th Ave NEW-YORK

- 1) Ἐνα πουδράρισμα τὴν ἡμέραν ἀρκεῖ.
- 2) Ἐξαλείφει τελείως τὴν γυαλάδα.
- 3) Δίδει ἀπόχρωσιν θαμπή καὶ βελουδένια καὶ φυσικὴ ὥμορφια. Δὲν σχηματίζει πλάκες.

4) Κρατᾷ στὸν ἄνεμο, βροχή καὶ στὴν ἐφίδρωσι.

5) Συσφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους. Δὲν ξηραίνει τὴν ἐπίδερμίδα. Ἡ νέα αὐτὴ καὶ θαυμασιὰ ἰδέα ἐφαρμόζεται εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναμιγνύεται ἐπιστημονικῶς ἡ Mousse de Grème, μὲ πούδρα λεπτὴ καὶ ἐξαερωμένην. Μὲ ὑπέροχην ἀπαλάδα φρεσκαίνει καὶ ζωογονεῖ τοὺς κουρασμένους

Γιὰ τοὺς ὁποίους
ἡ πούδρα σας ἔ-
πρεπε νὰ περιέχῃ
MOUSSE DE
GRÈME

ιστούς, τονώνει τὴν ἐπίδερμίδα καὶ δίδει καὶ στὸ ἀσχημότερο πρόσωπο μιὰ θαυμαστὴ ἀπόχρωσιν ἐκτάκτου ὥραιότητος. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν εἶνε ἡ μόνη πούδρα ποὺ περιέχει πραγματικὰ Mousse de Grème. Ἐνα πουδράρισμα μὲ τὴν πούδρα Τοκαλὸν Paris διαρκεῖ 4 φορές περισσότερο ἀπὸ μιὰ κοινὴ πούδρα. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

ΟΛΓΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Τὸ μνημειώδες ἔργον τῆς κ. Ἰουλ. Καρόλου «ΟΛΓΑ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ» πωλεῖται εἰς τὸ βιβλιοπω-
λεῖον τοῦ ΠΥΡΣΟΥ. Ὁδὸς Βουκουρεστίου
6β, Τηλέφ. ἀριθ. 21-081.

Ἀσυναγώνιστον

τὸ

"ΣΑΝ ΣΟΥΣΙ"

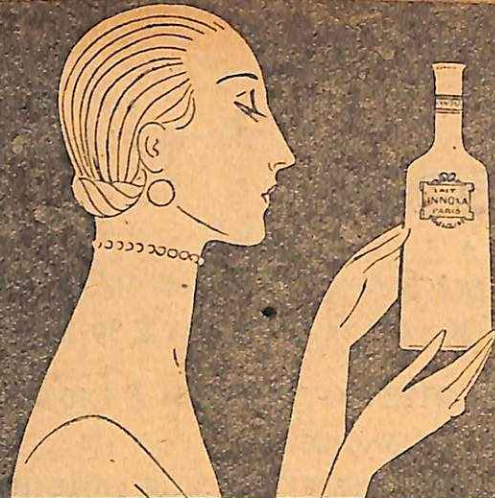
Ἔκτοφ 45

Παρέλαβεν Νουβωτέ, Μεταξωτά,

Μάλλινα

Πλουσιωτάτη συλλογὴ

Ἐξαιρετικὰ τιμὰ

LAIT INNOXA

Κυρία,

Το βράδυ απαλλάξατε το πρόσωπόν σας από τη σκόνη και τα ψιμμύθια της ημέρας (πούδρας, κρέμας, ρουζ κ.λ.π.)
Το LAIT INNOXA καθαρίζει το δέρμα καλλίτερον του σάπουνος χωρίς να το έρεθίζει και επιτρέπει την αναπνοήν αυτού. Προλαμβάνει τās ρυτίδας, εξαλείφει τās λειχήνας και πανάδας και αποδίδει εις το πρόσωπον νεανικήν δροσερότητα.

Πωλείται παντού

ΔΕΟ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ

ΚΑΛΤΣΕΣ
ΚΑΛΤΣΕΣ

Έχουμε την μεγαλύτεραν αποθήκην καλτσών με τιμές εργοστασίου.
Μεταξωτή από 75—80—90 και άνω. Βαμβακερή από 25—45—55 και άνω.
Εξαιρετικώς δέ σās συνιστώμεν την μεταξωτή κάλτσα ΑΛΜΑ
θαύμα άντοχής με δραχ. 150.

ΑΛΜΑ
ΛΕΠΤΗ
ΜΕΓΑΛΗΣ
ΑΝΤΟΧΗΣ

Στε Αιωνόνοστο ΖΑΚ. ΣΟΥΣΗ
Πώλησις Αιανική 8 Χανδριάη
Καζάσιμω ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 184

ΔΙΑΡΚΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Μία καλή πούδρα, που διατηρεί το πρόσωπον πάντοτε φρέσκο και άραιο, ως τās άνθη της πρωίας, είναι ή λεγομένη πούδρα «MATINE».
Η θαυμασία αυτή πούδρα, μη περιέχουσα επιβλαβείς ουσίας, δεν καταστρέφει την επιδερμίδα, διατηρούσα αυτήν πάντοτε φρέσκη. Υπάρχει εις τρεις, θαυμασίας αποχρώσεις, λευκή, ρόζ και ρασέλ. Προσδίδει εις το πρόσωπον θαυμάσιον χρώμα και έλκύει την προσοχήν τών άνδρων.
Πρός τούτοις κερδίζετε από την ευθνήν τιμήν της. Η μεγάλη δραχμάς 27 ή μικρή δραχμάς 14. Η κρέμα «MATINE» 16 ή πριγιαντίνη 15. Το άρωμα «MATINE» 57 δρ. και εις χύμα 2 δρ. το γραμ. ΑΡΙΣΤΟΣ Μυροπωλείον Περικλέους 31.

ΤΗΝ ΠΕΡΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
Επιτυχόνετε αν βρείτε μονά
σας τās φορέματα σας με
τās Γερμανικās Βασίς
Θά γίνουσιν καινούργια και με
δέρνα. Πωλούνται ετα ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
και ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΕΑΛ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και Δερματικών
Νοσημάτων
Όδός Μάγερ 23 α—Τηλέφ. 25-532
Ιδιαίτερον διαμέρισμα
δι' έκαστον άσθενή

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΙ

Για κάθε προμήθειά σας απο
αθήτε εις τās γραφείον Προμη
θειών ΧΑΡ. Ι. ΕΑΝΘΟΥ, Περι
κλέους 51α'. Εκτελέσεις και απο
πολή παραγγελιών άμεσος.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος-Παιδίατρος
Όρφεως 57—Τηλ. 20-172
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΙΝ ΦΘΑΣΗ ΣΤΟ ΤΕΡΜΑ

—Αντίο Τζάκ, αντίο αγάπη μου... Καλή έπιτυχία και καλή αντίαμωση... τās ταχύτερο.

Στηριγμένη σtis μύτες τών κομφών σκαρπινιών, που περιέβαλλαν τās καλλίγραμμα ποδαράκια της, ή Τζόνυ Μπόσμουρθ, ύψωσε τās κουκλιτικο σωματάκια της όσο μπορούσε πιότερο, έφερε τās γαντοφορεμένο χεράκια της «στά άφογα κραγιοναρισμένα χειλάκια της και με τās βλέμματα στραμμένο στο ύπερωκεάνειο «Λουζιτάνια» που απέπλεε, έστειλε ένα στερνόν αποχαιρετιστήριο φίλημα στον καλό της, που έφευγε μ' αυτό άπ' τās λιμένα του Σούθαμπτον για την Νέα Υόρκη. Και για μιά φορά ακόμα τ' ευχήθηκε:

—Στās καλό Τζάκ, καλή έπιτυχία και καλή επάνοδο αγάπη μου.

Ο Τζάκ, ο περίφημος πρωταθλητής του κορσιγκράλλεϋ, την κύτταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο λατρεία, κούνησε για μιά φορά ακόμα σ' αποχαιρετισμό τās λευκό μαντήλι του, της φώναξε ένα «Καλή αντίαμωση Τζόνυ» κι' απομακρύνθηκε με βήμα άργό και λυπημένο, λές και φοβόταν μή ή αγαπημένη του διακρίνει τās θλίψη που σκίασε τās μορφή του, σ' αυτό τās χωρισμό, που τās φαινόταν πώς θάταν όριστικός.

Ο Τζάκ Τρέμινγκτον, δεν ήταν προληπτικός. Άνθρωπος του σπόρ, όσο και του κόσμου, με μόρφωση πλατειά, με θάρρος άνίκητο, δεν ήταν καθόλου μοιρολάτρης. Άπ' έναντίας πίστευε πώς κάθε έπιτυχία σtis ζωή είναι ζήτημα θελήσεως κι' έντατικής προσπάθειας και αυτή ή πίστη του τον έφερε πάντοτε θριαμβευτή σε κάθε άγωνα που αναλάβαινε, τούδινε την έπιτυχία σε κάθε δουλειά με την όποια καταπιανόταν.

Όστόσο, σήμερα, από την ώρα που ή Τζόνυ κατέβηκε άπ' τās βαπόρι άφινοντας τον μονάχον και στάθη εκεί, στην αποβάθρα, με τās γλυκά γαλάζια ματάκια της στηριγμένα σ' αυτόν, με τās κομψό, αγαλματένιο σωματάκια της ύψωμένο στα δυό υπέρκομψα ποδαράκια της, για να τās βλέπει καλύτερα, σάν κάτι νάσπασε μέσα του και τās θάρρος έλειψε άπ' την ψυχή του.

Καθώς τās πλοίο σιγά σιγά απομακρυνότανε κι' ή Τζόνυ, ίδιο έμψυχο άγαλμα, στεκόταν στην αποβάθρα με τās λεπτή μεταξωτή σάρπα της ανεμισμένη σάν σε χαιρετισμό άπ' τον πρωινό άνεμο, με τās διάφανο φόρεμα ανασημαμένο σε τρόπο που να λαμπρίζουν στο πρωινό φώς, τρικύμισμα πόθων, οι θείες της καμπυλότητες—δραμα όμορφιάς και νεοίτης ύπεροχο—σά μιά φωνή να τās σφύριζε σ' αυτό του: κύταξέ τη καλά, χόρτασέ τη, κλείσε τās θεία μορφή της σtis καρδιάς σου τās τρίςαθα, γιατί δεν πρόκειται να την ξαναϊδής, ο Τζάκ λιποψύχισε. Και σtis σκέψη του για πρώτη φορά γεννήθηκε ο πόθος να ξαναγυρίση στην άκτή, να σταματήσει τās ταξίδι αυτό, για τās όποιο μήνες τώρα έτοιμαζότανε, και που καιρό πολύ τās λαχταρούσε.

Μά ήταν άργά να πραγματοποιήση την επιθυμία του. Τās πλοίο είχε ξεκινήσει και τίποτε δε θάταν ίκανόν να τās κάνουν να σταματήσει τον πλοΐ του για τās μακρινή χώρα τών Γιάγκρηδων.

Κι' έξω άπ' αυτό, τās φιλότιμό του δεν τās επέτρεπε πια καμμιά υποχώρηση. Είχε πη στην Τζόνυ, που τον είχε αγαπήσει ακριβώς γιατί θαύμαζε την άθλητική του ικανότητα: «μετά τās νίκη μου σtis Φλωρίδα, θά γυρίσω να παντρευτούμε αγαπημένη μου. Θά χτίσουμε τότε ένα ωραίο σπιτάκι σ' όποια γωνιά του Λονδίνου σ' άρέσει καλύτερα και θά ζήσουμε ήσυχα κι' αγαπημένα... Δε θά ξανατρέξω πια σ' άγώνες, γιατί ή ζωή μου θά σου χρειάζεται. Δέν είναι έτσι αγαπημένη;»

Κι' ή Τζόνυ τότε τ' άπάντησε.

—Μπορούσαμε να παντρευτούμε κι' από τώρα αγαπημένοι και ν' άφινες τον άγωνα αυτό. Δε βλέπω τās λόγο να ταλαιπωρείς σ' άλλο... Φθάνουν πια τās οι θρί-αμβος.

Όμως ο Τζάκ είχε δηλώσει τās συμμετοχή του και τās θεώρησε ένδειξη αδυναμίας τās ν' αποσυρθεί τώρπα. «Ετσι έφυγε. Κι' έστειλε ακόμα και τās πρωί, ή Τζόνυ, που οι υποχωρήσεις στην πορωστή μητέρα της δεν της επέτρεπαν να τās συνοδεύη, όπως ήταν ο φλογερός πόθος της, τās τας παρακαλέσει: «Μην πās εκεί κάτω αγάπη μου. Δέν έρω γιατί, μ' όλο που έχω έμπιστοσύνη σε σενα, φοβάμαι δεν ξέρω κι' έγω τί...»

Και τās μάτια της βούρκωσαν. Γιατί να μην υποχωρούσε τότε; Μία αδυναμία σε δυό όμορφα δακρυμένα γλυκά, γαλανά, μάτια, σάν της Τζόνυ του, δεν είναι ταπεινωτική για έναν άντρα... Όλοι θά λέγανε: «Μωρέ αγάπη που έχει σtis Τζόνυ, ο Τζάκ... Θυσίασε μιά βέβαιη νίκη που θά τούδινε μιά ήγεμονική άμοιβή, για δυό της δάκρυα...» Τον ήξεραν τόσο γενναίο και τόσο επιδέξιο σωφέρ, που κανέναν δεν

άμφέβαλε για τās θάρρος και για τās νίκη του, και κανέναν δεν θά διαλογιζότανε ότι ο φόβος είχαν άγγίξει τās γενναία καρδιά του.

Όστόσο, από έγωισμό, ίσως από φόβο μή ή άρραβωνιαστικά του μαντέψη την όριστη αυτή δειλία του, επέμενε. Διασκέδασε μ' ένθουσιώδη λόγια την ανησυχία της. γέμισε την ψυχή της θάρρος και την έδωξε με την έλπίδα όταν τās πλοίο άρχισε να μαζεύη την άγκυρα. Πώς να μείνη λοιπόν τώρα που ή θλίψη σκοτεινίασε την ψυχή του εκεί σtis πρύμνη, άπέναντί της;.. «Αν τον έβλεπε!..

Κι' έφυγε με την ψυχή σπαραγμένη να κλεισθή στην καμπίνα του, για να μην μαντέψη κανέναν τās σπαραγμό της καρδιάς του, την ανεξήγητη δειλία του...

Κι' ή Τζόνυ, που δεν μπορούσε καν να διακρίνη αν στο πλήθος εκείνο π' ανέμιζε σ' αποχαιρετισμό στους δικούς του τās μαντήλια του—ή απόσταση αύξανε όλοένα—ήτανε ή όχι κι' ο Τζάκ, έστειλε με τās χέρι στα χείλη σε φίλημα αποχαιρετισμού, έμψυχο άγαλμα όπως ο άγέρας πτύχωνε τās φορέμα της στο άριστουρηνματικό σώμα της, με τās άφογες καμπυλότητες και τās υπέρκομα στρογγυλά κανονικά στήθη. Έμεινε όποιο τās πλοίο χάθηκε άπ' τās μάτια της.

Υστερα άργά-σιγά, πονεμένα γύρισε σπiti της, περιμένοντας τās άγγελμα της νίκης και της χαράς.

Μά δεν τόλαβε. Τās προαίσθημα του Τζάκ είχε άλλη θέσει με τον τραγικότερο τρόπο. Η μοίρα τούγραψε να μην ξαναϊδής την αγαπημένη του να μην ξαναγκαλιάσει τās νίκη.

Ένα μικρό λάθος, ένας άδέσιος χειρισμός, μιá μικρή βλάβη κι' εκεί, στο τέρμα τας άγώνος, ο πάντοτε πρώτος στους άγώνες κούρας Τζάκ έγινε ο έσχάτος... ή καλύτερα έγινε ένας πολλός σαρκών και κοκκάλων...

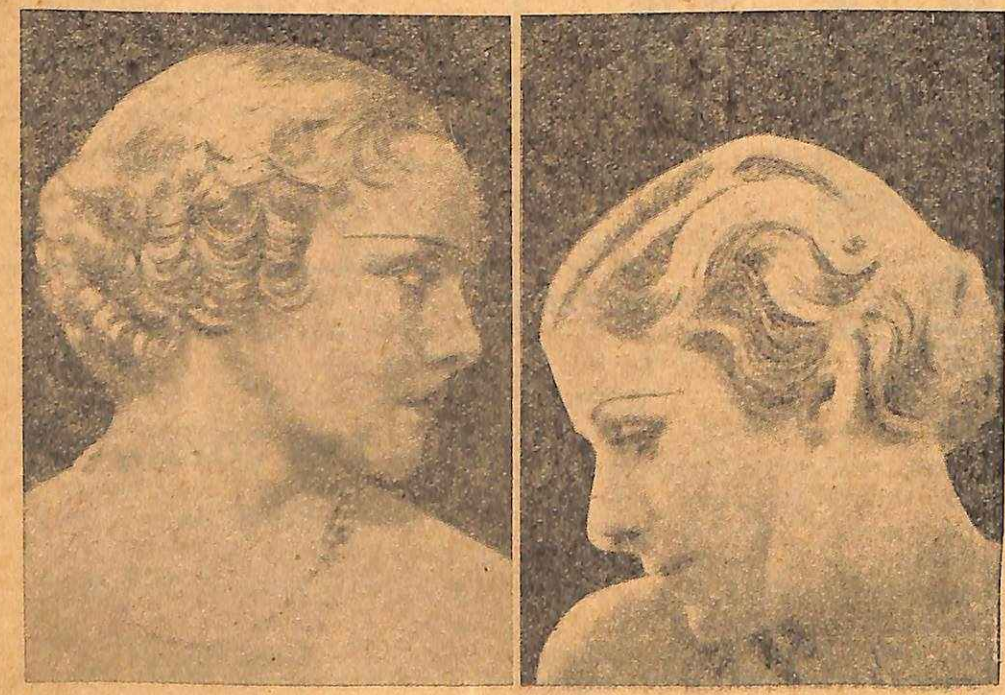
Η Τζόνυ που με λαχτάρα και έλπίδα σκυμμένη μπρος στο ραδιόφωνο άκουγε:

Χιλιόμετρο τριακόσιοστό πενήτηκοστό πέμπτο: πρώτος Τζάκ Τρέμινγκτον δεύτερος Πασκουάλε Άντορέτι, δεν άκουσε λίγα λεπτά ύστερότερα όπως έλπιζε, όπως περίμενε, και ποθοόσε. Τέρμα. Πρώτος: Τζάκ Τρέμινγκτον. Εκεί κοντά στο τέρμα, στο διάστημα τās μικρό και άσημαντο που απέμενε ήλθε τās άπευκταίο. Τās γκρέμισμα τών δνείρων της, ή πραγματώση του τραγικού προαίσθηματος εκείνου.

Δεκα πέντε μόλις χιλιόμετρα πρό τας τέρματος ένα παιδάκι δυό τριών χρονών έέφυγε άπ' τās πλήθος που παραταγμένο σtis δεξιά πλευρά του δρόμου, γιατί σtis νάριστερη έχαινε βάραθρο, έπευφημούσε τās βέβαιο νικήτή.

Κραυγές φρίκης έέφυγαν τότε από τās στήθη του κοινοΐ. Κι' ο Τζάκ που βέβαιος για τās νίκη πια κορόιδευε τον έαυτό του για τās ανησυχίες του σάστισε. Έκανε ένα χειρισμό κάπως άπότομο ν' αποφύγη την πολιοποίηση του μικρού και νάτον στο βάραθρο....

TONNY EBERSON

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, ΜΙΑ ΑΡΤΙΣΤΙΚΗ ΚΟΜΜΟΣΙΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΟΣ ΑΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΑΙ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ—ΧΛΑΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΧΑΛΛΗΝΔΡΙΩ

ΝΕΑ

ΚΑΙ ΠΕΡΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΑΝΑΣΤΑΙΝΕΙ ΝΕΚΡΟΥΣ...

ΕΝΑ ΑΓΡΙΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

ΕΥΡΕΘΗ ΔΙΑΖΕΥΓΜΕΝΗ ΕΝ ΑΓΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΤΗΝ ΕΠΑΙΞΑΝ ΣΤΟ ΣΚΑΚΙ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ... ΕΙΡΗΝΗΣ

ΕΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗΝ ΠΡΟΓΟΝΗΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ

Ο καρδιολόγος Ιατρός της Νέας Υόρκης Φίλιπς Ρόταρθ, του οποίου ο πατήρ, ένας αγαθότατος βιομήχανος, είχαν αποδάνει πρό διετίας, έκ συγκοπής της καρδιάς, αγγέλλει ότι, άσυχοληθείς ειδικώς από το θανάτου του πατρός του, ο οποίος τον έλυνε σε κατάκαρδα, εις την μελέτην των μέσων, δι' ών θα ήδύνατο να επαναδοθῇ ἡ παλμική κίνησις εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀποθνησκόντων ἀπὸ συμφορῆσιν κ. τ. λ. ἐπέτυχε τὴν εὐρεσιν φαρμάκου ἡ ἔγκαιρος χρήσις τοῦ ὁποῦν θα ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν τοὺς πεθαίνοντας ἀπὸ συμφορῆσιν, συγκοπὴν κ.τ.λ.

Τὸ φάρμακον τοῦ κ. Ρόταρθ, εἶναι ἓνα μίγμα ἁδρεναλίνης, εἰδικῶς ἐπεξεργασμένης, ἐν συνδυασμῷ με δακτυλίτιδα, καὶ μία ἔνεσις ἐνδοφλέβιος ἐκ τούτου, γινομένη εἰς τὸ στήθος τοῦ ἀποπληκτοῦ ἔσται καὶ μίαν ὥραν μετὰ τὴν πιστοποίησιν τοῦ θανάτου τοῦ τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΟΓΟΔΟΤΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Τὰ Ἀγγλικά δικαστήρια, ἀπέρριψαν κατ' αὐτὰς αἰτήσιν διαζυγίου τῆς κυρίας Τζόαν Χίρστον, ὑποβληθεῖσαν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ σύζυγός της Χάρρυ, τὸν ὁποῖον ἐνυμφεύθη πρὸ τριετίας, ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον ἀπουσιάζει ἅπασι τοῦ μηνὸς ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα χωρὶς νὰ τῆς δίδῃ ἐξηγήσεις περὶ τοῦ ποῦ μεταβαίνει καὶ πῶς διέρχεται τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Οἱ Ἀγγλοὶ δικασταὶ εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἀποφαίνονται ὅτι ἡ ἀπουσία αὐτῆς δὲν ἀποτελεῖ οὔτε ὕβριν, οὔτε περιφρόνησιν κατὰ τῆς συζύγου ἢ ὁποία, ἐφ' ὅσον ὁ σύζυγός της ἄφθονα τῆς παρέχει τὰ μέσα τῆς ζωῆς δὲν δικαιούται νὰ ἐγείρῃ παράπονα ἐναντίον τοῦ, ἐκτὸς ἂν δύναται νὰ παρουσιάσῃ ἀποδείξεις ὅτι οὗτος παραβαίνει τὴν συζυγικὴν πίστιν.

Οὐδεὶς λόγος συντρέχει, καταλήγουν οἱ Ἀγγλοὶ δικασταί, νὰ δικαιολογῇ λεπτομερῶς ὁ σύζυγος εἰς τὸ τρυφερόν του ἡμῖσι τοῦ ποῦ διέρχεται τὰς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας του, ἐφ' ὅσον μάλιστα εἶναι ἐμπιστος ὑπάλληλος μῆς ἐμπορικῆς ἐταιρίας, ὡς ὁ κ. Χάρρυ Χίρστον.

Μία φρικιαστικὴ καὶ σχεδὸν ἀπίστευτὴ ἐρωτικὴ τραγωδία ἐξετυλίχθη πρὸτινος στὸ Παλέρμο τῆς Ἰταλίας.

Ἡ Καρμέλλα Νταβίντσι, ἐργάτρια εἰς ἓνα ἐργοστάσιον πλεκτῶν εἰδῶν, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ τὴν ἐρωτευθοῦν οἱ πρῶτος καὶ δεῦτερος μηχανικοὶ τοῦ ἐργοστασίου, οἱ ὁποῖοι καὶ διεπληκτίζοντο ποῖος θὰ κατορθώσῃ ν' ἀποσπάσῃ τὴν συμπάθειά της. Ἡ φτωχὴ νῆα, ὅμως, ἔμενε ψυχρὰ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ἀμφοτέρων καὶ κατηγορηματικὰ τοὺς ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὴ δὲν θ' ἀγαποῦσε ποτὲ κανένα ἀλλὰ θὰ ἐνυμφεύετο ἐκεῖνον ποῦ θὰ τῆς ὑπεδείκνυε ὁ πατέρας της.

Οἱ δύο ἐρωτευμένοι μηχανικοὶ ἔσπευσαν καθένας χωριστὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συγκατάθεσιν τοῦ γέρο Τζούλιο Νταβίντσι, ὁ ὁποῖος ὅμως στὸν καθένα χωριστὰ εἶπε ὅτι θὰ τ' ἀπαντοῦσε μετὰ μιά βδομάδα.

Τότε, ἐπειδὴ ἀπὸ ἀκριτομύθεια τοῦ γέρο Νταβίντσι ἔμαθαν ὅτι εἶχε δώσει τις αὐτὲς ἐλπίδες καὶ στοὺς δύο τῶν καὶ ἐφοβοῦντο, ὁ μὲν πρῶτος μηχανικός νὰ μὴ προτιμῇ τὸ δεῦτερο λόγο τοῦ ὅτι εἶχε περιουσία, ὁ δὲ δεῦτερος τὸν πρῶτον, ἔνεκα τοῦ καλυτέρου του μισθοῦ, συμφωνήσανε νὰ μονομαχήσουν μέχρι θανάτου καὶ ὁ νικητὴς νὰ μείνῃ... κληρονόμος πλέον ἀσφαλῆς τῆς ὥρας Καρμέλλας.

Πράγματι, λοιπόν, τὸ πρωτὸ τῆς τελευταίας Κυριακῆς τοῦ Ἀπριλίου μετέβησαν σ' ἓνα ἐρημικὸ μέρος τοῦ Παλέρμου καὶ μετὰ μιά τεραστία μάχαιρα ὁ καθένας στὰ χέρια ἐρρίφθησαν κατ' ἀλλήλων. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς ὅμως, ὁ Τζιάκομο Κοριάνι, ὁ δεῦτερος μηχανικός, τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου ἔγραψε στὴν Καρμέλλα τὸ κατῶθι γράμμα ποῦ τὸρριξε στὸ παράθυρό της βάζοντας στὸ φάκελλο ἓνα χρυσὸ νόμισμα γιὰ νὰ βαρύνῃ: "Γλυκεῖά μου, Ἄν δὲν με δῆς τὴ Δευτέρα στὸ ἐργοστάσιον, ἔξερε πῶς πέθαναν γιὰ τὴν ἀγάπη σου, σὲ μονομαχίᾳ μετὰ τοῦ Λούκιου, κοντὰ στὴ βίλλα τῶν Ρόδων."

Σὰν τρελλὴ ἡ Καρμέλλα, ποῦ ἡ καλὴ της καρδιά δὲν ἤθελε νὰ πάθῃ κανεὶς γιὰ χάρι της, μόλις διάβασε τὸ γράμμα, μῆκε σ' ἓνα ταξὶ κι' ἔτρεξε νὰ προλάβῃ τὸ κακὸ. Ἐφτάσε τὴ στιγμή ποῦ ὁ ἀγὼν τῶν δύο ἐρωτευμένων εὐρίσκειτο στὴν πιδ ἄγρια φάση τοῦ καὶ σὰν τρελλὴ ἔπεσε σὶδ μέσον τῶν ζητώντας νὰ τοὺς χωρίσῃ. Δυστυχῶς ὅμως τὰ μαχαίρια τῶν ἔπεσαν ἐπανειλημμένως ἀπάνω στὸ ὠραῖο στήθος της καὶ τὸ ἐξέσχισαν, χωρὶς εἰς τὴν ἐξαψίντων οἱ νέοι ν' ἀντιληφθοῦν ὅτι ἐπληκτῶν ἐκεῖνη διὰ τὴν ὁποῖαν ἐμάλωναν. Ὅταν τὸ ἀντελήφθησαν ἡ πτωχὴ Καρμέλλα ἦτο νεκρὴ. Ὁ Τζιάκομο, ἠττοκτόνησε πάνω στὸ πτώμά της, ὁ δὲ Λούκιος παρεφρόνησε.

Ἡ κυρία Ντόροθυ Ὁβερλαντ, σύζυγος τοῦ κ. Τζάκ Ὁβερλαντ ὁπερατέρ εἰς μίαν Ἀμερικανικὴν κινηματογραφικὴν ἐταιρίαν, εὐρέθη διαζευγμένη ἀπὸ τὸν σύζυγόν της εἰς στιγμὰς καθ' ἃς ὄχι μόνον δὲν τὸ ἀνέμενε, ἀλλ' οὐδὲ τὸ ἐφάνταζετο κἄν.

Ἡ κυρία Ντόροθυ, νυμφευθεῖσα τὸν σύζυγόν της κατόπιν σφοδροῦ ἐρωτος, ἀμοιβαίου, μόλις πρὸ διετίας, ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀποχωρισθῇ, μετὰ πολλὴν θλίψιν της πρὸ διμήνου. Ἰνα μεταβῇ εἰς Μεξικὸ, ὁπότεν κατήγετο, διὰ νὰ παραλάβῃ μίαν κληρονομίαν ἐκ 50000 δολλαρίων, ποῦ τῆς ἐκληροδότησε κάποια θανούσα συγγενὴς της.

Εἶχεν ἐπομένως κάθε δικαίωμα νὰ φαντάζεται ὅτι ἐπανακάμπτουσα μετὰ ἓνα τὸσον σεβαστὸν ποσόν, θὰ εὐρίσκε ὑπὲρ ποτὲ προθύμως ἀνοικτὰς τὰς συζυγικὰς ἀγκάλας.

Ἀντὶ τούτου ἡ Ντόροθυ, εὐρε τὸν σύζυγόν νὰ σφίγγῃ ἄλλην εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἤκουσε ἀπὸ τὰς ἀρχάς, εἰς τὰς ὁποίας ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὅτι οὐδὲν εἶχε δικαίωμα παραπόνου, ἐφ' ὅσον εἶχε νομίμως διαζευχθῇ ἀπὸ τὸν Ὁβερλαντ, ὅστις, ἐξ ἴσου νομίμως εἶχε νυμφευθῇ μίαν ἄλλην.

Κατάπληκτος ἡ πτωχὴ Ντόροθυ ἔσπευσε τότε νὰ διευκρινίσῃ τὰ πράγματα καὶ ἐπληροφόρηθῃ τὰ ἐξῆς: Ὁ σύζυγός της, συνδεθεὶς κατὰ τὸ διαστημα τῆς ἀπουσίας της μετὰ τὴν ταμίαν μῆς φρουαρίας, τὴν ἐρωτεύθη παραδόρως. Μετ' Ἀμερικανικὴν τότε ταχύτητα ὑπέβαλεν αἰτήσιν διαζυγίου παρουσιάσας μίαν ἄλλην νῆα, ἀντὶ τῆς Ντόροθυ, ἡ ὁποία εἶπε ὅτι εἶναι σύμφωνος, τὸ ἔλαβε πάραυτα ὁπότε καὶ ἐνυμφεύθη τὴν νέαν ἐκλεκτὴν τῆς... εὐμεταβόλου καρδιάς της.

Ἐξω φρενῶν, καὶ δικαίως, ἡ Ντόροθυ, ἔσπευσε νὰ ὑποβάλῃ ἐναντίον τοῦ μήνυσιν ἐπὶ διγαμία, πλαστοπροσωπία κτλ. πρᾶγμα ὅπερ θὰ ἔχη σοβαρὰς συνεπειὰς διὰ τὸν ἀτύχη Ὁβερλαντ, ὁ ὁποῖος θὰ βρῇ τῶρα τὸ σουγιά μετὰ τὸ λουρί, ἀπὸ τοὺς ἐξαπατηθέντας δικαστάς.

Οἱ Ζὰν Ἐρριὼ καὶ Ἀνρί Ἀρνά, φίλοι καὶ συμφοιτηταί εἰς τὴν ἱατρικὴν σχολὴν τῶν Παρισίων, ἐρωτεύθησαν τὴν ὠραιότατην συμφοιτήτριάν των Ἑλβίραν Μπρουνὲ, μίαν θελκτικωτάτην ξανθὴν, κόρην ἐνὸς βιομηχάνου ἐκρηκτικῶν ὕλων. Τὴν παρεκάλεσαν λοιπόν, πολὺν, νὰ ἐκλέξῃ ἓνα ἐκ τῶν δύο διὰ νὰ λήξῃ ἡ ἀγώνια τῶν καὶ οἱ διαπληκτισμοὶ τῶν, δεδομένου ὅτι ἡ στάσις της εἶδεν ἐξ ἴσου ἐλπίδας εἰς ἀμφοτέρους των.

Ἡ Ἑλβίρα ὅμως, εἰς τὴν ὁποίαν ἤρεσαν ἐξ ἴσου ὁ ξανθὸς Ζὰν ὅσον καὶ ὁ γλυκομελάρχρινος Ἀνρί, εὐρέθη εἰς ἀδυναμίαν νὰ ἀποφανθῇ περὶ τῶν προτιμήσεων τῆς καρδιάς της καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τῆς δώσουν πίστῶσιν χρόνον ὅπως ἀποφανθῇ.

Οἱ νεαροὶ φοιτηταὶ ὅμως, ἐπειγόμενοι νὰ λύσουν τὰς αἰσθηματικὰς των διαφορὰς τὸ ταχύτερον, τὴν ἐρώτησαν ἂν ἦτο διαθεθεμένη νὰ δεχθῇ ὡς ἐραστὴν τὸν νικητὴν τοῦ μάτς, ποῦ θὰ ἔδιδαν χάριν τῶν ὠραίων της ματιῶν. Ἡ Ἑλβίρα κατένευσε καὶ τοὺς παρεκάλεσε μόνον νὰ μὴ μεταχειρισθοῦν πιστόλια καὶ νὰ μὴ μονομαχήσουν μέχρι θανάτου διότι... σιχαινόταν τὰ αἵματα.

Χαρούμενοι οἱ φίλοι τότε ἀπεχώρησαν καὶ μεταβάντες εἰς ἓνα καφενεῖον ἐζήτησαν ἓνα... σκάκι καὶ ἤρχισαν τὴν μονομαχίαν των.

Ὁ ἀγὼν, σκληρὸς καὶ ἐπίπονος, διήρκεσε 49 ὥρας, τέλος δὲ νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Ζὰν.

Χαρούμενος τὴν ἐπομένη ὁ ἐρωτευμένος νέος, ἔσπευσε νὰ εὐρῇ τὴν Ἑλβίραν καὶ φουσκωμένος ἀπὸ ὑπερηφάνειαν τῆς ἀνῆγγελε τὴν νίκη του. Ἡ μορφή τῆς Ἑλβίρας ὅμως, ἀντὶ νὰ λάμψῃ ἀπὸ χαρὰν, ἐσκυθρῶπασε καὶ ἀπεφάνθη περίλυπος:

—Συνεφώνησα νὰ παντρευθῶ τὸ νικητὴ ἐνὸς μάτς, ὄχι ὅμως ἓνα... δειλὸ χαρτοπαίχτην...

Ἡ καυμένη κοπέλλα, ποῦ ἐφάνταζετο μίαν γερὴ ξιφομαχίαν, ἡ τοῦλάχιστον ἓνα πυγμαχικὸ μάτς γιὰ χάρι της, ἔπεσεν ἀπὸ τὰ σύννεφα ὅταν ἔμαθε ὅτι... ἐπαίχθη στὸ σκάκι...

Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὡς σοφὸν τὸ γνωμικόν: «ἐὰν ἐπιθυμῇς τὴν εἰρήνην παρασκεύαζε τὸν πόλεμον», ἀσφαλῶς οὐδέποτε ἄλλοτε οἱ λαοὶ ἐπεθύμησαν τὴν εἰρήνην ὅσον σήμερον. Μίαν ἀπόδειξιν τούτου ἀποτελοῦν οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν ὑπουργείων στρατιωτικῶν τῶν διαφόρων κρατῶν καὶ αἱ ἐκαστοτε ἀναγγελλόμεναι ἐφευρέσεις τῶν Στρατ. μηχανικῶν ὑπηρεσιῶν των.

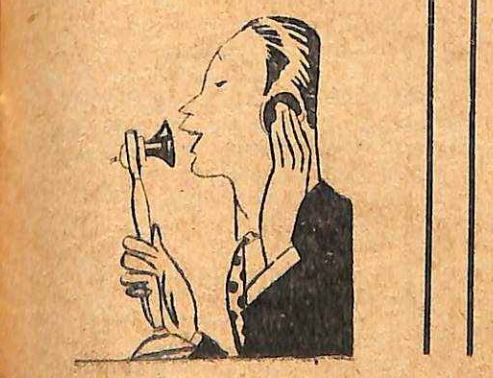
Οὕτω ἡ Ἀμερικὴ ἐψήφισε 500 ἑκατομμύρια δολάρια διὰ τὴν συμπληρῶσιν τῆς Ἀεροπορικῆς της ὑπηρεσίας. Ἡ Ἰαπωνία ἐψήφισε δαπάνην 50 ἑκατομμυρίων Ἀγγλικῶν λιρῶν ἐτησίως, ἐπὶ μίαν τριετίαν, διὰ τὴν συμπληρῶσιν τῶν ναυτικῶν της δυνάμεων καὶ τοῦτο, καθ' ἣν ἐποχὴν τὰ οικονομικὰ της εὐρίσκονται εἰς ἀθλιεστέραν κατάστασιν ἀπὸ κάθε ἄλλου κράτους.

Ἡ Γερμανία, συναγωνιζομένη τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν ἐξοπλισμὸν της ἐψήφισε δαπάνην 100 ἑκατομμυρίων λιρῶν διὰ τὴν κατασκευὴν τάγκς νέου τύπου καὶ τὴν παρασκευὴν ὀβίδων ἀσφυζιογόνων.

Ἡ Ἀγγλία εἶναι τὸ κράτος τὸ ὁποῖον ἐψήφισε τὸ μικρότερον ποσόν διὰ πολεμικὰς παρσκευὰς, διατηρεῖ δὲ καὶ τὸν μικρότερον ἀεροπορικὸν στόλον—500 ἀεροπλάνα ἐναντὶ ὑπερδισχιλίων Γαλλικῶν—λέγεται ὅμως ὅτι αἱ «ἀκτίνες τοῦ θανάτου», μίαν τρομακτικὴν ἐξοντωτικὴν δυνάμειν ἐφευρέσει, μετὰ τὴν ἡλεκτρισμὸν, τῆς ὁποίας τὸ μυστικὸν κρατεῖ ζηλοτύπως, τῆς παρέχει ἀπόλυτον ἀσφάλειαν ὑπεροπλίας.

Ταῦτοχρόνως ἡ Ρωσία, ἡ ὁποία ὡς κράτος πᾶν ἄλλο ἡ ἀστικόν, εἶχε ὡς ἀρχὴν της τὸ... «Κάτω ὁ Πόλεμος» συνεχίζει πυρετωδῶς τοὺς ἐξοπλισμοὺς της. Οὕτω, ἐκτὸς τῶν δέκα ἑκατομμυρίων λογῶν ποῦ παρατάσσει, ἀγγέλλει ὅτι ὁ μηχανικός ἡλεκτρολόγος Ἀλέξης Ὁρλώφ ἐφευρετὴν μηχανισμὸν διὰ τοῦ ὁποῦ σταματᾶται ἐπὶ τόπου ἀπὸ ἀποστάσεως 100 τοῦλάχιστον χιλιόμετρων πᾶσα ἐχθρική μηχανικὴ κίνησις. Περίοδος εἰρήνης λοιπόν;

ΘΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ

Στὸ παγκόσμιον Συνέδριον τῆς Ραδιολογίας, ποῦ θὰ συγκροτηθῇ προσεχῶς στὴ Ζυρίχη, πρόκειται νὰ ἀνακοινωθῇ μίαν σπουδαία ἀνακάλυψιν ἀκτίνων, ποῦ ἔχουν τὴ δύναμιν νὰ προδίδουν τὴν ἐκτροπὴν ἐκ τῆς φυσιολογικῆς ὁδοῦ τῶν κυττάρων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸν πυρῆνα τοῦ καρκίνου. Μετὰ τὸ μέσον αὐτὸ ὁ καρκίνος θὰ καταπολεμεῖται προτοῦ ἀκόμη ἐκδηλωθῇ καὶ ἡ θεραπεία του θὰ εἶναι ἀσφαλής.

Ἀς εὐχρηθῶμεν ἡ ἐπιτυχία τῆς εὐεργετικῆς αὐτῆς μεθόδου νὰ εἶναι πλήρης.

Ἡ Λολίτα Καράτζα ὁ Βαλένθε, μίαν ὠραιότατη κυρία τῆς Γρενάδας—ἐνεκλείσθη κατ' αὐτὰς εἰς τὰς φυλάκας, διότι ἐφόνευσε τὴν προγονὴν της, ἐκλαβούσα ταύτην ὡς ἐρωμένην τοῦ συζύγου της.

Ἡ ὠραιότατη Λολίτα, ἡ ὁποία ἄγει τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἐνυμφεύθη κατόπιν σφοδρῶτατος ἐρωτος τὸν κατὰ 20 ἔτη μεγαλύτερόν της Ἀλοῖσιον Καράτζα ὁ Βαλένθε, ἓναν ὑπέροχον ταυρομάχον ἀποσυρθέντα τοῦ στίβου πρὸ πενταετίας.

Ὁ Βαλένθε, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης δόξης του, εἶχεν ἀποκτήσει μίαν κόρην ἀπὸ τὴν συμβίωσιν του μετὰ μίαν ὠραιότατην θαυμαστρίαν του, ἡ ὁποία ἀπέθανε ἓνα ἔτος μετὰ τὸν πρῶτον τοκετόν της. Τὴν κόρην του ὁ τέως ταυρομάχος εἶχε παραδώσει εἰς ἓνα ἄτεκνον ἀδελφόν του ἑγγαμον ὅστις καὶ τὴν εἶχε υιοθετήσῃ, δὲν εἶχε δὲ ἐκτοτε ἀναφέρει εἰς οὐδένα τι περὶ τῆς ὑπαρξέως της. Τελευταίως ὁ ἀδελφὸς του, ὅστις διέμενε εἰς Λισαβώνα, ἀπέθανε καὶ ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου του ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν ὠραιότατην Κάμεν τὸ μυστικόν τῆς γεννησέως της καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πραγματικοῦ πατέρα της. Ἡ νεαρὰ κοπέλλα εἶτε ἀπὸ στοργῇ, εἶτε ἀπὸ περιέργειαν, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ θετοῦ πατέρα της ἔσπευσε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Γρενάδην πρὸς συνάντησιν τοῦ πραγματικοῦ.

Ὁ πτωχὸς τέως ταυρομάχος, γνωρίζων πόσον ἐζηλότυπος ἦτο ὁ σύζυγός του, ἔσπευσε νὰ τακτοποιήσῃ τὴν κόρην του εἰς ἓνα ξενοδοχεῖον, μέχρις ὅτου ἐξηγήσει εἰς τὴν φλογερὰν Λολίταν τοῦ περὶ τίνος πρόκειται. Δυστυχῶς ὅμως, κάποια κακεντρεχὴς φίλη ἔσπευσε νὰ πληροφορήσῃ τὴν Λολίταν ὅτι ὁ σύζυγός της συννητὰ μετὰ μίαν θελκτικὴν καὶ τρισάμορφην νῆα στὸ ξενοδοχεῖον τὸ «Ἀστρὸν».

Ἐξάλλος τότε ἡ φλογερὴ καὶ ζηλότυπη Ἰσπανίδα ἤρπασε ἓνα ρεβόλβερ, ἔτρεξε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἀντρας της ἐθώπευε στοργικὰ τὴν κόρην του, ἐνέσκηψεν ὡς θύελλα, ἐστήριξε τὸ περιστροφὸν τῆς εἰς τὸν κρόταφον τῆς νέας καὶ ἐπυροβόλησε.

Ὅταν ἐπληροφόρηθῃ τὴν ἀλήθειαν ἦτο πιά πολὺ ἄργα.

Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο άρχοντας Καπουλέτι, σήκωσε περήφανα το κεφάλι του. Τ' άσημένια του μαλλιά κυμάτισαν άπαλά, στο ρυτιδωμένο του μέτωπο. Με επίσημη, βαρεία φωνή άπάντησε στο Ρωμαίο :

— Όποιος βρίσκεται κάτω από τη σκεπή του

ΡΩΜΑΙΟΣ &

ΣΧΕΔΙΑ ΜΑΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Δυό από τις άρχοντιότερες οικογένειες της Βερώνας—οι Μοντέγκι και οι Καπουλέτι—μισούνταν θανάσιμα από πολλά χρόνια και άλλες οικογένειες. Τό μίσος των δύο αυτών οικογενειών, έχει χωρίσει τη Βερώνα σε δύο στρατόπεδα και τό αίμα τρέχει ποταμωδόν στους δρόμους. Η κατάσταση αυτή άνάγκασε τόν πρίγκιπα της Βερώνας νά άπαγορεύσει «επί ποινή θανάτου» τη μονομαχία, χωρίς την άδειά του.

Ο Ρωμαίος Μοντέγκι, παρά τή διαταγή του πρίγκιπα, σκοτώνει σε μονομαχία έναν άγνωστο προσωποδοφόρο γιά νά σώσει μιá κυρία. Η κυρία αυτή τόν εύχαριστεί, τού δίνει τό μαντηλάκι της και τόν προσκαλεί νά της τό έπιστρέψει τό επόμενο βράδυ, στη γιορτή του Καπουλέτι, τού θανάσιμου έχθρου του Ρωμαίου. Ο Ρωμαίος, έπειτα από μικρό δισταγμό, δέχεται, και όταν φεύγει ή κυρία παρατηρεί, πώς κάποιος έξαφάνισε τό πτώμα τού προσωποδοφόρου αντίπαλου του, καθώς και τό σιλιέττο πού είχε πετάξει.—Όταν ο Ρωμαίος άπομακρύνεται σκεφτικός από τόν τόπο της μονομαχίας, ένας άλλος προσωποδοφόρος ξεπετιέται από κάτι χαμόγελα και τόν άπειλεί μέσα από τά δόντια του.

Στό μέγαρο Καπουλέτι, όπου γίνεται προετοιμασία γιά μιá γιορτή, ο Θεοβάλδος, πρώτος άνηψιός της άρχόντισσας Καπουλέτι, διαδηλώνει στη θεία του τό βαθύ μίσος πού τρέφει γιά τόν Ρωμαίο και όρκίζεται πώς θά τόν σκοτώσει με πρώτη ευκαιρία, έστω και δολοφονικά.—Ο άρχοντας Καπουλέτι άγγέλλει στη γυναίκα του, ότι ο κόμης Πάρις Λανθρόν, ζήτησε τήν κόρη τους, τήν Ιουλιέττα σε γάμο. Ο Θεοβάλδος ταραίζεται, μά κατορθώνει νά συγκρατηθή. Στην αίθουσα μπαίνουν ύστερα από λίγο, φορώντας μάσκες, ο Ρωμαίος και οι άχώριστοι του φίλοι, Μερκούτιος και Μπεπόλιο. Μόλις τούς βλέπει ο Θεοβάλδος, προχωρεί κατ' ευθείαν πρós τόν Ρωμαίο και τόν προκαλεί, νομίζοντας πώς άνεγνώρισε κάτω από τή μάσκα

οικοδεσπότης.

—Όσο γιά τούς συντρόφους μου, ζητώ νά μη βγάλουν τίς μάσκες τους: Έγγυώμαι γι' αυτός.

—Κι' αυτό δεκτό, άπάντησε ο οικοδεσπότης, περίεργος νά γνωρίσει τόν προσωποδοφόρο, πού μιλούσε με τόσο θάρρος και γαλήνη, μ' όλο πού, λίγες στιγμές πρίν, διέτρεξε τέτοιον κίνδυνο.

Στό μεταξύ αυτό, ή Ιουλιέττα, πού είχε συνέλθει έντελώς πιά και άκουσε τόν διάλογο τού πατέρα της με τόν προσωποδοφόρο, πού της είχε πη τόσο ωραία λόγια και της είχε άπαγγείλει με τόση χάρη πρό-

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΑΓΓΕ ΛΟΠΟΥΛΟΥ

τόν άνθρωπο πού μισεί περισσότερο απ' όλους: Τό Λούκιο Άρντένι πού διέφθειρε τήν αδελφή του, τήν πανέμορφη Έτέλκα, κι' ύστερα τήν εγκατέλειψε. Όταν ή ντροπή της αδελφής του άρχισε νά διαδίδεται, ο Θεοβάλδος άναγκάστηκε, γιά νά κλείσει τά κακά στόματα τού κόσμου, ν' άρραβωνιαστή με τήν αδελφή τού Λούκιου, τήν Ροζαλίνα, μ' όλο πού ήταν έρωτευμένος με τήν εξαδέλφη του τήν Ιουλιέττα.

Τώρα—με τη μονομαχία πού προκάλεσε—τού δίνεται ή ευκαιρία νά εκδικηθή τήν τιμή του, σκοτώνοντας τόν διαφθορέα της αδελφής του, μά έλευθερωθή από τόν άρραβώνα του με τήν Ροζαλίνα, και νά ζητήσει, έλεύθερος πιά τήν Ιουλιέττα σε γάμο.

Ύστερα από τή γιορτή, στόν κήπο, πού έδωσε ραντεβού γιά μονομαχία και θά σκοτώσει τόν Λούκιο, θ' άρχισή γιά μιá Θεοβάλδο μιá καινούργια ζωή, μιá ζωή ευτυχισμένη.

Ο Ρωμαίος προχωρεί πρós τήν κυρία πού είχε σώσει. Μαθαίνει μ' εκπλήξη του ότι είναι ή Ροζαλίνα Άρντένι ή μνηστή τού Θεοβάλδου. Αυτό όμως δέν τόν εμποδίζει νά της λέη γλυκόλογα, ως τή στιγμή πού εμφανίζεται στην αίθουσα ή Ιουλιέττα. Στη θέα της, ο Ρωμαίος μένει έξοστατικός. Αυτό έξοργίζει τή Ροζαλίνα, πού προσβάλλεται από τήν στάση αυτή τού Ρωμαίου και γίνεται μιá έντονη σκηνή όπου ή Ροζαλίνα τότε ίκετεύει και πότε άπειλεί.

Ο Ρωμαίος προσπαθεί νά τήν εξηλεώσει, δέν τό κατορθώνει και πηγαίνει πρós τήν Ιουλιέττα, κουβεντιάσουν, κι' ή Ιουλιέττα άρχίζει νά τόν βλέπει με συμπάθεια όταν έπεμβαίνει ο Θεοβάλδος σηκώνει τό σιλιέττο του και προσπαθεί νά τόν σκοτώσει προδοτικά. Προφταίνουν όμως οι φίλοι τού Ρωμαίου Μερκούτιος, και Μπεπόλιο και τόν συγκρατούν ή Ιουλιέττα λιποθυμεί. Προστρέχουν οι γονείς της. Ο άρχοντας Καπουλέτι ρωτάει τόν Ρωμαίο τι συνέβηκε. Ο Ρωμαίος διαμαρτύρεται γιά τήν προδοτική στάση τού Θεοβάλδου.

χειρους στίχους του, σηκώθηκε και στηριγμένη στο μπράτσο της μητέρας της πλησίασε.

—Ζητώ συνγνώμη, από τήν ευγενεία σας, άγνωστε ή πόση, είπε στο Ρωμαίο, γιά τήν άγαπητή μου εξαδέλφη, πού παρέξήγησε, βέβαια, λίγο έλειψε νά σάς... πληγώσει.

Και γυρίζοντας πρós τόν πατέρα της είπε:

—Άρχοντα πατέρα μου, έχω νά σοφ ζητήσω μιá χάρη.

Ο άρχοντας Καπουλέτι κατάλαβε πού θά κατέληγε κι' άπάντησε:

—Ό,τι θέλεις, έκτός από τό νά παραβώ τούς άγραφους νόμους της

ΠΑΝΘΕΟΝ

Καπουλέτι:

—Ο Ρωμαίος Μοντέγκι είναι άπόψε ξένος μου. Πρίν από λίγο, είχα πη, πώς όποιος βρίσκεται κάτω από τή σκεπή τού σπιτιού μου, είναι γιά μένα ιερός. Τώρα πού έρώπως ξένος μου είναι ο γιός τού έχθρου μου, δε θ' αλλάξω βέβαια γνώμη. Άπεναν-

ήπποσύνης. Ο άγνωστος ξένος μου θά άκούση δίχως άλλο σε λίγο κι' από τό στόμα μου τά λόγια της συνγνώμης, πού τού πρέπουν και ο άνεψιός μου θά πληρώσει ακριβά τήν ασυλλόγιστη πράξη του. Πρέπει όμως, πρώτα, νά γνωρίσω εκείνον, πού θά δεχθή τήν αίτηση της συνγνώμης μου. Πρέπει νά πεισθώ κι' ο ίδιος, άν ο Θεοβάλδος παρεσύρθη από δίκαια άγανάκτηση ή άν τόν κρασί μου τόν τύφλωσε τόσο, ώστε και τόν ήπποτικό του όρκο νά ξεχάσει.

Όλοι γύρω σιωπούσαν. Η στιγμή ήταν επίσημη. Προχώρησε ή πόση με τή μάσκα, είπε ο άρχοντας Καπουλέτι και πές μου σιγά, στ' αούτι, τ' όνομά σου.

Ο Ρωμαίος με τό κεφάλι ψηλά, στάθηκε ακίνητος. Ο τρόπος, πού τού πρότεινε ο άρχοντας Καπουλέτι τού φάνηκε ταπεινωτικός.

Έφερε τό χέρι του στη μάσκα, μά σαν κάτι νά τόν κράτησε, τό κατέβασε και άκουμπώντας τόν στην καρδιά του, γύρισε πρós τήν άρχόντισσα Καπουλέτι και τήν Ιουλιέττα, πού στεκότανε πλάι της και είπε ύποκλινόμενος βαθειά:

—Άρχοντισσα Λύδια, και σείς άρχοντοπούλα Ιουλιέττα, πού με τιμήσατε με τήν καλωσύνη σας, δεχθήτε τά βαθύτερα και τά ταπεινότερα μου σεβή, με μιá θερμή παράκληση: Ζητώ νά μην άκούσετε ό,τι θά πω σ' όλη τήν συντροφιά, άπόψε.

Ο άρχοντας Καπουλέτι κατένευσε. Η άρχόντισσα Λύδια, είδε τό νεύμα τού άντρα της και περνώντας τό χέρι της στη μέση της κόρης της τήν παρέσυρε στο βάθος της αίθουσας.

—Είναι, άργά, της είπε. Καιρός νά ξεκουραστής. Μά άργά βήματα προχώρησαν πρós τήν σκάλα.

Τήν ίδια στιγμή, ύπακούοντας σ' ένα άλλο έπιτακτικό νεύμα τού Καπουλέτι, ο Θεοβάλδος, εγκατέλειπε τό σπίτι τού θείου του, τρίζοντας τά δόντια από τή λύσσα του.

Όταν δέν άκουγόταν πιά στη νεκρική σιωπή, πού βασιλευσε ούτε τό φρουροτύπια των μεταξωτών φουστάνιων των κυριών, πού άνέβηκαν στη σκάλα, ούτε καν ο κρότος των βημάτων τους, ο Ρωμαίος άχρός, γύρισε πρós τόν άρχοντα Καπουλέτι και είπε:

—Δέξου άρχοντα Καπουλέτι, τίς θερμότερες εύχαριστίες γιά τή φιλοξενία σου, από τόν Ρωμαίο Μοντέγκι.

Τό τι έγινε εκείνη τή στιγμή στην άνθρωπολημυρισμένη αίθουσα, δε μπορεί νά περιγραφή: Χέρια ύψώθηκαν άπειλητικά. Φωνές άγριες άκούστηκαν από παντού:

—Θάνατος στο Μοντέγκι!

—Ήρθε νά μάς προσβάλει!

—Είχε δίκιο ο Θεοβάλδος!

—Τόλμησε νά μάς κορσίδεψι.

—Νά τιμωρηθή.

Κυρίες έλιποθύμισαν και οι πιδ θερμόαιμοι από τούς καλεσμένους, έσυραν τά σπαθιά τους και τά σιλιέττα τους. Ο Ρωμαίος ξεσκισε τή μάσκα και σταύρωσε τά χέρια του.

Ο Μπεπόλιο κι' ο Μερκούτιος, γύμνωσαν τά σιλιέττα τους και περιέμεναν.

Μέσα σ' αυτό τό πανδαιμόνιο ύψώθηκε έπιβλητική ή φωνή τού άρχοντα Καπουλέτι:

—Ήπότες, φίλοι καλοί της γεννιάς μου, σύντροφοι στίς μάχες και συμποτές στίς γιορτές: Ξέλω νά πω κάτι.

Όπως τό κυμα, πού έρχεται βουίχτο και σπάει με βρόντο στά βράχια τού άκροθαλασσιού γιά νά σβύσει σ' ένα ψίθυρο, έτσι κι' ή ταραχή, πού είχε δημιουργήσει, τό όνομα τού Ρωμαίου, μέσα στο έχθρικό εκείνο σπίτι, κατευνάστηκε σε σιγαλά μουρμουρητά, μόλις άκούστηκε ή βροντερή φωνή τού

τίας. Ο Ρωμαίος Μοντέγκι ζήτησε τη φιλοξενία μου. Αυτό είναι αρκετό. Ζητώ λοιπόν να τον σεβαστήτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ, Σ' ΕΝΑΝ ΚΗΠΟ

Μόλις ο Θεοβάλδος κατέβηκε και το τελευταίο σκαλοπάτι του μεγάρου του θείου του, φόρεσε βιαστικά μιά μασκα και διευθύνθηκε, τρέχοντας, προς το άλλο άκρο της πλατείας.

Πήρε τον κεντρικό δρόμο και στην πρώτη γωνιά έστριψε κι' άρχισε ν' ανεβαίνει, λαχανιάζοντας, ένα ανηφορικό δρομάκι.

Σε λίγο, βρισκόταν μπροστά στο καπηλιό των «τριών κοράκων» και χτυπούσε με τη λαβή του σπαθιού του συνθηματικά, μιά σκληροκοφωμένη χαμηλή πόρτα, που άνοιξε σχεδόν άμέσως.

Ένα τρομαγμένο, όχρo, προσωπάκι, μικρού κοριτσιού, πρόβαλλε στο άνοιγμα. Τά βρώμικα άνακατεμένα μαλλιά και τὰ κόκκινα από τὸ ξενύχτι μάτια του πρόδιναν τὴ μαρτυρική ζωή, πὸ ζοῦσε, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ καταγώγιο.

Με τὴν κακομοίρικη, σπασμένη της φωνούλα, ρώτητε γουρλώνοντας τὰ μάτια, γιὰ νὰ διακρίνη μέσα στὸ σκοιάδι.

— Ποιὸς εἶναι;

— Κάνε πέρα, Βαθρακούλα, εἶπε ὁ Θεοβάλδος σπρώχνοντας ἀπὸτομα τὸ κοριτσάκι, πὸν παραπάτησε κι' ἔπεσε μονοκόμματα.

Χωρὶς νὰ προσέξῃ τὸ βογγητὸ τῆς μικρούλας, πὸν χτύπησε πέφτοντας, ὁ Θεοβάλδος δρασκελίσσε τὸ σωματάκι της, πὸν τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο, κατέβηκε τρία—τρία τὰ γλυστερὰ σκαλιά ἑνὸς ὑπογείου κι' ἔσπρωξε μίαν ἄλλη πόρτα.

Σὲ μιά χαμηλοτάβανη, ὕψη, αἶθουσα, ὅπου ὁ κανὸς τοῦ οὐδοῦ, πὸν τὴν φωτίζε, ἔδινε σ' ὅλα τὰ πράγματα τὴ μορφή ἑνὸς ἐφιαλτικοῦ οὐνείρου, γύρω ἀπὸ ἕνα χωλὸ τραπέζι καθόντουσαν πεντε κακοντυμένοι ἄνθρωποι, μὲ ἀποκρουστικές μορφές.

Μόλις εἶδαν τὸ Θεοβάλδο, σηκώθηκαν καὶ σὰν σαστισμένοι χαίρετσαν βαθεῖα.

— Ἐχετε μαζί σας τὰ σύνεργα; ρώτησε ἐκεῖνος χωρὶς νὰ καταδεχτῇ ν' ἀντιχαιρετήσῃ.

— Πάντα, ἀφεντικό, ἀπάντησε ὁ πὸν ἡλικιωμένος.

— Ἐμπρός, λοιπόν.

— Ἐκανε μεταβολή κι' ἀνέβηκε, μὲ τὴν ἴδια βιάση, τὰ σκαλιά τοῦ ὑπογείου, δρασκελίσσε πάλι τὸ κορμάκι τοῦ κοριτσιού, πὸν βογγοῦσε ἀκόμα γιὰτὶ εἶχε χτυπήσει σὲ μιά γωνιά τὸ κεφάλι του καὶ στάθηκε ἔξω στὸ δρόμο.

Οἱ πέντε σύντροφοι τοῦ βγήκαν κι' αὐτοὶ καὶ στᾶθηκαν περιμένοντας διαταγές.

Ὁ Θεοβάλδος προσπάθησε νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι μήπως βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ κάποιος, πὸν νὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀκούσῃ κι' ὕστερα, ἀφοῦ βεβαιώθηκε, εἶπε:

— Σὲ λίγη ὥρα πρέπει νὰ βρισκόσαστε καὶ οἱ πέντε στὸν κήπο τοῦ μεγάρου *Καπουλέτι. Ἐκεῖ, θὰ περιμένετε κάποιον, πὸν θάρθῃ γιὰτὶ τὸν ἔχω προκαλέσει νὰ χτυπηθῶμε. Ἐπειδὴ, ὅμως, δὲ θέλω νὰ τοῦ κάνω τὴν τιμὴ νὰ σταυρώσω τὸ σπαθί μου μὲ τὸ δικό του, τὸν θέλω νὰ μοῦ τὸν φέρετε ἔδω, ζωντανὸ ἢ νεκρὸ.

Καταλάβατε;

Πέντε μουγκριτὰ τοῦ ἀπάντησαν.

— Ἐνα σακκουλάκι χρυσάφι, ἂν τὸν φέρετε ζωντανὸ. Εἴκοσι χρυσά, ἂν μοῦ τὸν φέρετε ψόφιο. Κυττάχτε, μονάχα, μὴ μοῦ τὰ κάνετε

σὰν κι' ἔχτες τὸ πρῶτ, γιὰτὶ...

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πέντε διαμαρτυρήθηκε μὲ φωνὴ μεθυσμένου, πὸν προσπάθουσε νὰ τὴν κάνῃ σταθερή:

— Τί φταίμε ἡμεῖς ἀφεντικό; ὁ ἀρχηγός, πὸν μᾶς ἔδωσες, δὲν τὰ κατάφερε καλά.

— Δὲν ξέρω ποιὸς φταίει. Ἐνα ξέρω: ἂν δὲν μπορέσετε νὰ μοῦ τὸν φέρετε, νὰ μὴν τολμήσετε νὰ φανερωθῆτε μπροστά μου. Ἄν δὲν ἔχω ὡς τὰ χαράματα τὸν ἄνθρωπο πὸν ζητῶ, αὔριο, μὲ τὸ πρῶτο σάλπισμα, θὰ παρουσιαστῶ στὸν πρίγκηπα καὶ θὰ τοῦ πῶ ἕνα—δύο καλὰ λογᾶκια γιὰ τὸν καθένα σας. Τί λέτε;

Οἱ πέντε σύντροφοι κατέβασαν τὰ κεφάλια, βουβοί, κι' ἀλληλοκυτταζόντουσαν μὲ λοξά, ὑπουλά βλέμματα.

Ὁ Θεοβάλδος ἀνυπομονοῦσε:

— Τί κάθεστε σὰ νὰ μαρμαρώσατε; φώναζε ἄγρια. Σὺ Πετρόνε καὶ σὺ Τζιάκομο ἀνοίχτε τὰ μάτια σας τέσσερα μὴν τύχη καὶ σὰς ξεφύγῃ. Καὶ τώρα δινετὲ του. Μπρός.

Οἱ πέντε σύντροφοι πήραν τὸν κατήφορο. Τελευταῖος ξεκίνησε ἐκεῖνος, πὸν ὁ Θεοβάλδος ὠνόμασε, Πετρόνε. Ἄφισε τοὺς ἄλλους νὰ κάνουν μερικὰ βήματα καὶ εἶπε σιγὰ γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῇ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

— Τὸ νοῦ σου, ἀφέντη, στὴ Βαθρακούλα. Τώρα τελευταῖα, ὅλο κρυφακοῦει κι' ὅλο ἀντιλογίες εἶναι.

Ὅταν ὁ ἦχος τῶν βημάτων τῶν πέντε ἐκείνων κακούργων, ἔπαψε πιά ν' ἀκούγεται, ὁ Θεοβάλδος ξαναμπήκε στὸ καπηλιό.

Κοντοστάθηκε στὸ διάδρομο, πὸν πρὶν ἀπὸ λίγο βρισκότανε τὸ σῶμα τῆς μικρῆς, κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ δῇ πὸν θὰ πατήσῃ.

Τὸ σῶμα δὲ βρισκόταν πιά στὴν προτήρησή του θέση.

Χωρὶς νὰ δώσῃ μεγάλη σημασία στὸ γεγονός αὐτό, ξανακατέβηκε στὸ ὑπόγειο καὶ χτυπώντας μὲ τὴ γροθιά του τὸ χωλὸ τραπέζι φώναξε:

— Ἐἰ Βαθρακούλα! Τσακίσου φέρε μου ἕνα μεγάλο σταμνὶ ἔχειλο ἀπὸ τὸ μαῦρο!

Περίμενε λίγο ν' ἀκούσῃ καμμιὰ ἀπάντησῃ ἢ τοῦλάχιστον τὰ ξυλοπάπουτσα τῆς μικρῆς νὰ ἤχουν στὰ λίθινα σκαλοπάτια. Μάταια ὅμως.

Νευρικά σηκώθηκε κι' ἔφερε βόλτα τὸ τραπέζι. Ξαναχτύπησε. Αὐτὴ τὴ φορά τὸ τραπέζι ἔτριξε ἀπὸ τὸ δυνατό του χτύπημα κι' ἔγυρε περισσότερο ἀπὸ τὴ μιά μεριά.

Καμμιὰ ἀπάντησῃ.

Μασώντας μιά βλαστήμια, προχώρησε ν' ἀνεβῇ τὰ σκαλιά τοῦ ὑπογείου

καὶ βρέθηκε, ξαφνικά, μπροστὰ σ' ἕνα παράδοξο θέαμα.

Στὴν ἀρχή, μέσα στὴν πυκνὴ ἀπὸ τὴν καπνιά τοῦ δαδιοῦ ἀτμόσφαιρα τοῦ ὑπογείου νόμισε, πὸς τὸν γελοῦσαν τὰ μάτια του:

Ἡ μικρὴ ὠχρὴ κοπέλλα, μὲ τὸ ρυτιδωμένο ἀπὸ τὴν κακοπέρασῃ προσωπάκι, ἢ Βαθρακούλα, στεκόταν στὸ πανόσκαλο κρατώντας μὲ τὰ δύο

της χέρια ἕναν μπαλτᾶ ὕψωμένο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της κι' εἶχε ἀνοιγμένα τὰ πόδια γιὰ νὰ στηρίζεται καλά. Τὸ κακομοίρικο ἄνσαρκο στηθάκι της ἀνεβοκατέβαινε ἀπὸ τὴ βαρειὰ της ἀνάσα κι' ἀπὸ τὴν προσπάθεια πὸν ἔκανε νὰ κρατᾶ ὕψωμένο τὸ βαρὺ μπαλτᾶ.

Τὰ μάτια της πέταγαν κόκκινες σπιθες.

Ὁ Θεοβάλδος ἔκανε ἕνα βῆμα πλὺς μέρησε τὴν ἀπόστασῃ μὲ μιά γρήγορη ματιὰ, κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὸς ἦταν ἀρκετὰ προφυλαγμένος ἔκανε νὰ γελάσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΞΑΝΑΖΩΝΤΑΝΕΜΕΝΗ ΕΙΚΟΝΑ

Μέσα σ' ἕνα «Μπαρ» κτ-ποιου προαστείου τοῦ Παρισιού, πὸν ἡ μεγάλη σάλλα τοῦ εἶχε στὸ κέντρο μιά πίστα γιὰ χορὸ, ὁ Πέτρος Λοριέ καθότανε μόνος, Γέρος, ἐπαρχιώτης, δὲ ῥχόταν στὸ Παρίσι παρὰ πολὺ σπάνια. Εἶχε ξεπέσει ἔδω κά- τοῦ, γιὰτ' εἶχε δώσει σ' αὐτὸ τὸ μπάρ ραντεβού μὲ τὸ γιοῦ τοῦ, ἕνα νέο 20 χρονῶν, πὸν δούλευε σ' ἕνα κατάστημα ἡλεκτρικῶν εἰδῶν, μὲ τὴν ἑλπίδα νὰ δημιουργήσῃ ἕνα καλὸ μέλλον, γιὰτ' ἦταν μιά φύση δραστηρία καὶ περήφανη, ἕνα πνεῦμα καλλιεργημένο, μιά ψυχὴ εἰλικρινής.

Ὁ Πέτρος Λοριέ εἶχε φθάσει πρῶτος. Μιά ὀρχήστρα τέλεια, καθόλα, σκόρπιζε τοὺς πεταχτούς ἤχους τῶν μοντέρνων χορῶν καὶ τραβοῦσε στὴν πίστα πολὺ κόσμο. Ὁ γέρος ζήτησε καὶ τοῦφεραν μίαν ἐφημερίδα, μὰ τὴν ἄφισε γρήγορα, γιὰτὶ ἡ σκέψη τοῦ ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὸν ἀγαπημένο του Ζάκ, τὸ γιοῦ τοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖο ἦταν περήφανος καὶ χαρούμενος καὶ πὸν ἤθελε νὰ τοῦ κάνῃ τὴ ζωὴ τοῦ εὐτυχισμένη ἀπ' ὅτι εἶχε περάσει αὐτὸς τὴ δική του ζωή.

Ὁ Πέτρος Λοριέ εἶχε τὰ χρονᾶκια του καὶ τὰ μαλλιά τοῦ εἶχαν ἀσπρίσει ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ βάσανα. Ἐχασε πολὺ γρήγορα τὴ γυναῖκα του—μιά γυναῖκα πάντα ἀρρωστημένη—καὶ εἶχε συγκεντρώσει πιά στὸ Ζάκ ὅλη του τὴ δύναμη νὰ παλέψῃ γιὰ τὴ ζωή.

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ μιά κυρία ἦρθε καὶ κάθισε ἀπέναντί του. Μιά κυρία ἡλικιωμένη, μαρματωμένη ἀρκετὰ, μὰ πὸν τὰ χαρακτηριστικά της μαρτυροῦσαν πάντα πὸς ἄλλοτε ἦταν πολὺ ὁμορφῃ. Κάθισε, παράγγειλε νὰ τῆς φέρουσαν νερὸ μεταλλικό, κι' ἔστρεψε τὸ βλέμμα της στὴν πόρτα, σὰν κάποιον νὰ περιμένε νὰ φανῇ. Ὡς τόσο τὸ βλέμμα της διασταυρώθηκε γιὰ μιά στιγμὴ μὲ τὸ βλέμμα τοῦ Πέτρου Λοριέ. Χλώμιασε λίγο, ἀπόσυρε τὸ βλέμμα της ἀπ' αὐτόν, μὰ πάλι σὲ λίγο ἄρχισε νὰ

Ξανακυττάζει τὸν ἄνθρωπο αὐτό, πὸν ἀσφαλῶς κάτι τῆς θυμίζει, σὰ νὰθελε νὰ βεβαιωθῇ πὸς δὲν εἶχε κάνει λάθος.

Ὡστερ' ἀπ' τὸ ἐπίμονο αὐτὸ κύταγμα της χλώμιασε κι' αὐτός, ταραγμένος παράδοξα, συγκινημένος. Μιά σελίδα ἀπ' τὸ παρελθόν τοῦ, ἕνα παρελθὸν ξεχασμένο στὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ἐρχόταν ἀπὸτομα ν' ἀνοιχθῇ μπροστὰ τοῦ, στὴν τυχαία αὐτὴ συνάντησῃ. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ τ' ἄσπρα, σὰν τὰ δικά του, μαλλιά, μὲ τὸ πιδ ρυτιδωμένο, ἢ καλύτερα πιδ συλλογισμένο ἀπ' τὸ δικό του, πρόσωπο, εἶχαν ἕνα καιρὸ περάσει ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ, πὸν βρισκόταν τότε στὴν πρώτη τῆς ἀνοίξῃ. Θὰ ἦταν τότε αὐτός, 20 χρονῶν καὶ κεινὴ μόλις 19. Γιὰ ἕνα διάστημα ἔγινε ἡ πρώτη τοῦ σύντροφος, μέσα στὴν πρώτη γλυκεῖα φλόγα τῶν ἐρωτικῶν πόθων τοῦ. Εἶχαν συνδεθῇ μ' ὅλη τους τὴν καρδιά, μὰ καὶ μ' ὅλη τους τὴν ἀπερισκεψία. Χωρὶς ἰδιοτέλεια κι' ὕστεροβουλία, χωρὶς ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὸ αὔριο Σὲ λίγο, ἔτσι, ἄρχισαν νὰ ἐπιδιώκουν νὰ κάνῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Αὐτὸς χωρὶς πείρα τῆς ζωῆς, συνειθισμένος νὰ ζῇ σ' ἕνα περιβάλλον πλούσιο, δὲν μπόρεσε νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὸ ὠραῖο αὐτὸ κορίτσι. Τὸ τόσο ὠραῖο, πὸν ὅλοι οἱ ἄντρες τοῦ ἔκαναν κοπιμμένα καὶ πὸν τὰ δέχονταν χωρὶς νὰ σκετίζε-ται γιὰ τίς σκηνές ζήλειας πὸν τῆς προκαλοῦσε. Κι' οἱ προσκρούσεις ὅλο κι' αὖξαναν. Ἐνα πρῶτ ἢ Λουίζα—ἔτσι τὴν ἔλεγαν—κατάλαβε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξ-κολουθήσῃ πιά αὐτὴ ἡ ψεύτικη εὐτυχία. Γιὰ ποῖο λόγο νὰ δημιουργήσῃ κάτι τὸ ἀνεπανόρθωτο; Ὅπως δὲν ἦταν τῆς οικογενειακῆς σειρᾶς τοῦ Πέτρου, ἀλλὰ ἕνα κορίτσι τοῦ λαοῦ, θὰ ὑπό-φερε πολὺ. Ἐξ ἄλλου δὲν τοῦς ἔδινε τίποτε ἄλλο ἐξὸν ἀπὸ τὸν περασμένο, μάταιο ἐνθουσιασμό.

Χωρίστηκαν χωρὶς θλίψη, χωρὶς θυμούς, μὲ λίγη, μόλις, λύπη. Μποροῦσαν καθένας τοὺς νὰ ξαναρχίσῃ τὴ ζωὴ τοῦ.

Κανένας τοῦς, στὸ μεταξύ, οἱ δυοαὐτὲς ὑπάρξεις, πὸν γιὰ λίγο καιρὸ τόσο εἶχαν ἀγαπηθῇ, δὲ φρόντισε νὰ μάθῃ τίποτα γιὰ τὴν ἄλλη. Μὰ καὶ γιὰ ποῖο λόγο; Ἐτσι δὲν ξαναἰδωθήκανε ποτέ. Οἱ λίγοι μῆνες ποῦχαν ζήσει μαζί σκεπάζονταν μ' ὀμίχλη, σ' ἕνα ὀριστικό θάψιμο ἀναμνήσεων, χωρὶς τὴν παραμικρὴ θλίψη. Καὶ νὰ ξαφνικά πὸν ἡ μοῖρα, ἔπειτα ἀπὸ 25 χρόνια λησμονίας, ἔκανε νὰ ξανανοιχθῇ μπροστὰ τοὺς ὁ τάφος τῆς περασμένης ἀγάπης τοῦς.

Ὁ Πέτρος ἦταν ἐκεῖ, γιὰτὶ περίμενε τὸ Ζάκ. Ἡ Λουίζα γιὰτὶ περίμενε τὴν Μαντλέν, τὴν κόρη της, ἕνα παῖδομορφο κορίτσι 19 χρονῶν, τὴ μόνη της παρηγοριά, ὕστερα ἀπὸ ἕνα δυστυχισμένο γάμο.

Κατοικοῦσαν σ' αὐτὸ τὸ προάστειο ὅπου δούλευαν κι' οἱ δυο τοὺς σ' ἕνα ἐργοστάσιο. Ἡ Μαντλέν γιὰ νὰ ξεκουράζεται, ἀγαποῦσε νᾶρχεται σ' αὐτὸ τὸ μπάρ νὰ χορεύῃ, κι' ἡ μητέρα της τὴν ἀκολουθοῦσε. Ὁ Πέτρος κι' ἡ Λουίζα κυτταζόντουσαν ὁλοένα κρυφὰ, περιέργοι τώρα, ὁ ἕνας γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἄλλου.

Ξαφνικά, στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, φάνηκαν ἡ Μαντλέν καὶ ὁ Ζάκ, πὸν ἀπὸ εὐγένεια παρμερίσε, ἀφίνοντας τὸ χαριτωμένο κορίτσι νὰ περάσῃ πρῶτο. Ἡ νέα ἦταν, ἀληθινὰ, θελκτικὴ, ντυμένη σεμνὰ, μὰ μεμιά ὑπερβολικὴ κομψότητα. Θύμιζε τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας της στὴν ἴδια ἡλικία. Κι' ὁ Ζάκ πάλι ἦταν ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τοῦ, τὸν καιρὸ πὸν σποῦδαζε. Τὴ στιγμὴ πὸν οἱ νέοι χωρίστηκαν γιὰ νὰ πᾶν καθένας σ' αὐτόν πὸν τὸν περι- μένε, χαρετίστηκαν μ' ἕνα ἑγ-κάρδιο χαμόγελο. Ὡς τόσο, μ' ὅλη τὴ χαρὰ ποῦχαν νὰ βροῦν

τοὺς γέρους τοὺς καὶ νὰ μιλή-σουν μαζί τοὺς δὲν ἔπαψαν νὰ στέλνῃ ὁ ἕνας στὸν ἄ- λον μιά τρυφερὴ ματιὰ.

Σὲ μιά στιγμὴ δνέος πῆρε τὸ θάρος νὰ πῇ στὸν πατέρα τοῦ.

— Εἶδες αὐτὸ τὸ χαριτωμένο κορίτσι;

— Ναι.

Ἀπάντησε ὁ γέρο Λοριέ περισσότερον συγ-κινήμενος ἀπ' τὸ γιοῦ τοῦ, καθὼς ἡ δροσερὴ αὐτὴ ἐμφάνισῃ, ζωντάνευε μίαν εὐτυχία τῆς ζωῆς τοῦ.

— Ἀγαπητὴ μητέρα— ἔλεγε τὴν ἴδια ὥρα ἡ Μαντλέν— εἶδες αὐτὸ τὸ ὠραῖο παιδί; Ἐχει μιά σοβαρὴ ἔκφραση πὸν μ' ἀρέσει.

— Ναι, τὸ εἶδα.

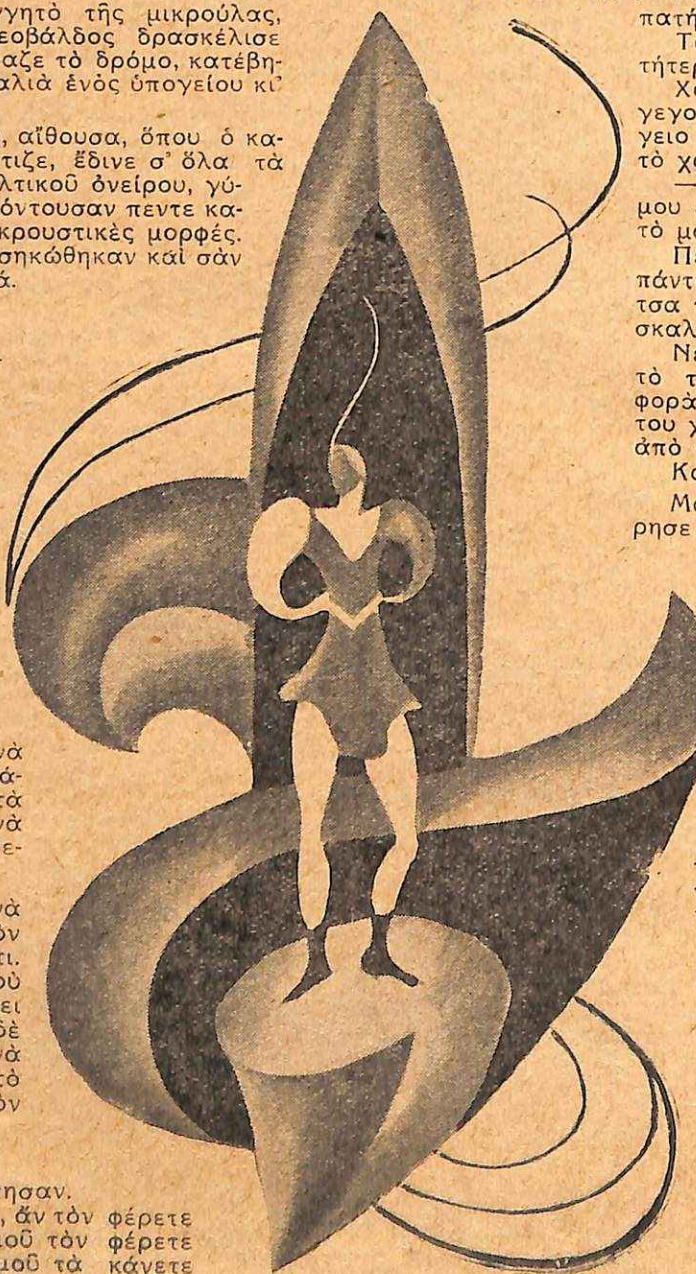
Ἀλλὰ καμμιὰ ἄλλη λέξη δὲν προστέθηκε. Οἱ δυο γέροι πάψανε νὰ κυτταζόνται. Κύτταζαν ὁ ἕνας τὸ παιδί τοῦ ἄλλου, βλέποντας ζωντανεμένη σ' αὐτὰ τὴ δική τους νεότη.

Κεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἡ μουσικὴ ἄρχισε νὰ παί-ζει. Ὁ Ζάκ ἐνοιωσε τὴ διάθεσῃ νὰ χορεύῃ μὲ τὸ ὠραῖο κορίτσι. Ἡ Μαντλέν σὰ νὰ ἐμάνι-τεψε αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία του θ' ἀνασηκώσῃ δείχ-νοντας πὸς δὲν ἐπιθυ-μοῦσε τίποτε καλύτερο. Τότε, τὰ βλέμματα τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Λουίζας ἐνώθηκαν νὰ ρωτήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἦταν σωστὸ; Μὰ ταυτόχρονα ἤθελαν αὐτὸ τὸ ταιρια-σμένο ζευγάρι νὰ ξανο-ζωντανέψῃ μπρὸς, στὰ κουρασμένα μάτια τοῦς τὴν παλαιὰ τους εὐτυχία. Κι' ἔδωσαν τὴν ἀδεία.

Οἱ δυο νέοι ρίχτηκαν στὸ χορὸ, εὐχαριστήμε-νοι πὸν ἦσαν μαζί, συγ-κινήμενοι. Οἱ δυο γέροι τοὺς παρακολουθοῦσαν σιωπηλοῖ. Λές κι' ἀνα-στενόταν σὰ δυο παι-διὰ τοὺς οἱ ἑαυτοί τοὺς.

Τὴ στιγμὴ ὅμως πὸν οἱ δυο νέοι ἐτοιμάζον-ταν νὰ φύγουν μὲ τὴ φιλικὴ ὑπόσχεσῃ νὰ ξαναἰδωθοῦν, ὁ Πέτρος κι' ἡ Λουίζα πλησίασαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ, κα-θὼς τὰ παιδιὰ εἶχαν προηγήθῃ, ἀλλάξανε δυο μόνο λέξεις: Δὲν πρέπει, δὲν εἶναι σωστὸ. Ὁ Ζάκ ἦρθε πολλὰς φο-ρές στὸ ἴδιο «Μπαρ» ζη-τώντας τὴν Μαντλέν. Μὰ δὲν τὴν ξαναβρῆκε.

ΖΑΝ ΦΟΡΣΥ

—“Ένα ποτηράκι ακόμα, Πέγκυ;
—Ευχαρίστως. Τό ποτό είναι όπως
και το έγκλημα: ή δυσκολία είναι ως
που να καταφέρεις το πρώτο. Τά άλ-
λα ύστερα έρχονται μόνα τους.
—Μπράβο, Πέγκυ! Με το τρίτο πο-
τήρι το ούισκυ άρχισε τη φιλοσοφία.
Φαντάζομαι, άν φθάσης στο πέμπτο,
θά μάς έκφωνήσης κανένα θρησκευτι-
κό λόγο.

Και όλη ή παρέα τών ευθυμων φοι-
τητών, που διασκέδαζε στο νυκτερινό
κέντρο, έσκασε στα γέλια.

—Νά σάς,πώ, παιδιά, έκαμε σέ λίγο
ή Πέγκυ, μιά δημοφιλη, χαριτωμένη κα-
στανή, άφου άδειασε άλλη μιά φορά
τό ποτήρι της. Άπόψε είμαι ένθουσι-
ασμένη, γιατί έπραγματοποίησα μιά
άπ' τις κρυφές μου έπιθυμίες.

—Νά πιης ούισκυ;
—“Οχι. Τό ποτό τό βρίσκει κανείς
παντού. Ή έπιθυμία μου ήταν να μπώ
σέ νυκτερινό κέντρο, στα μέρη αυτά
που τά περιγράφουν οι έφημερίδες
ως κέντρα της κολάσεως και της ά-
μαρτίας και γι' αυτό κάνουν τά κορί-
τσια να πεθαίνουν από περιέργεια
για να τά δούν. Όμολογώ πως τώρα
άρχίζω να μπαίνω στη ζωή.

—Στήν άσωτη ζωή, έσυμπλήρωσε
ό Τόμ Στήβενς, που καθόταν ακριβώς
άπέναντι από την Πέγκυ, και την έκύ-
ταζε με ένα τρυφερό βλέμμα, που έ-
πρόδινε τό βαθύ και δυνατό αίσθημα
που έτρεφε γι' αυτή.

—Δέ βαρύνεσαι, άπάντησε ή δημο-
φι κοπέλλα, που τό ποτό της είχε ά-
νάψει τά μάγουλα και τά μάτια και
της έδινε μιά έξαιρετική έκφραση δρο-
σιάς και ευθυμίας. Ή ζωή είναι μία.
Οι πλευρές της είναι πολλές και χαρά
σ' εκείνον, που μπορεί να πη πως τις
γνώρισε όλες.

—Βλέπω ότι σε τραβάει ή περιπέ-
τεια, Πέγκυ, ξανάπε ό Τόμ. Για ένα
κορίτσι όμως της δικής σου κοινωνι-
κής θέσεως και της άνατροφής, μού
φαίνεται πως θάταν καλύτερα να
γνώριζε τις πεοιπέτειες και την άσω-
τη ζωή αυτών τών κέντρων μόνο από
τά μυθιστορήματα ή τόν κινηματο-
γράφο.

—Ού,καυμένη, πολύ δάσκαλος είσαι.
Τι αξία θάχε μιά τέτοια γνωριμία;

—Τήν αξία της άσφαλείας. Ή τρικυ-
μία είναι εύχριστο θέαμα όταν την ά-
πολαμβάνεις από τη θερμή βεράντα
κανενός μεγάλου Ύπερωκεανείου και
όχι όταν σε άπειλεί να σε πνίξη από
στιγμή σε στιγμή μέσα σε καμμία πα-
παληόβαρκα...

—Αυτό ίσα-ίσα είναι τό «θρίλλ»!

—Νά ένα άραιο θρίλλ, παιδιά, έφώ-
ναζε τότε ό Μπίλλυ ένας κοντόχοντρος
φοιτητής με γυαλάκια, δείχνοντας
προς την είσοδο του κέντρου.

Πρίν προφθάσουν καλά καλά να
στραφούν όλοι προς την είσοδο, μιά
βαρεία και δυνατή φωνή άκούστηκε,
που έκαμε την μεγάλη εκείνη αίθουσα
να βουβαθή από τρομάρα.

—Ψηλά τά χέρια!

Ή Πέγκυ έπρόσεξε τότε και είδε
τρεις άνθρώπους κοντά στην πόρτα
με κρυμμένα τά πρόσωπα κάτω από
μαύρες μάσκες και με τά πιστόλια
στα χέρια. Συγχρόνως δεύτερη δια-

ταγή άκούστηκε
από την ίδια φω-
νή:

—Μή κινηθή κα-
νείς γιατί θά πέση
νεκρός άμέσως. Καί, πραγματικά, κα-
νείς άπο όσους βρισκόντουσαν εκεί
δέν έτόλμησε να κινηση ούτε τά μά-
τια του.

“Όλοι με τά χέρια ψηλά, σάν αιχ-
μάλωτοι που παραδίδονται, περίμεναν
με την άγωνία ζωγραφισμένη στα πρό-
σωπά τους.

Τότε ό ένας από τους τρεις προ-
σωπιδόφους έπροχώρησε,κρατώντας
πάντα ύψωμένο τό περιστροφικό και με
γρήγορα και μεγάλα βήματα έφθασε
στο βάθος της σάλας προς τη δεξιά
γωνία, όπου βρισκόταν και ή παρέα
της Πέγκυ. Σάν άνθρωπος, που ήξε-
ρε καλά που έπήγαινε κι' έβάδιζε έ-
πάνω σε χαραγμένο σχέδιο, έπλησία-
σε τό τραπέζι που ήταν ακριβώς δί-
πλα στο τραπέζι τών φοιτητών. Τότε
μόνο ή Πέγκυ έπρόσεξε ποιοι έκαθόν-
τουσαν δίπλα στην παρέα. “Ήταν
δυο κυρίες του έλαφρού μουσικού κό-
σμου και ένας νέος άρχος, που είχε
γίνει άρχότερος από τη στιγμή που
είχαν μπη οι προσωπιδόφοροι. Και ό-
ταν είδε την κάννη του περιστρόφου
ό νέος αυτός να στρέφεται προς τό
μέρος του, χωρίς να κινήθη καθόλου
είπε στον άνθρωπο που κρατούσε στα
χέρια του την άπειλή του θανάτου.

—Καλά. Έκατάλαβα. Δόστε μου
τόν καιρό να φροντίσω για τις κυρίες
που συνοδεύω.

—Οι κυρίες μπορούν να φροντί-
σουν μόνες για τόν έαυτό τους, έκα-
με αυστηρά ό προσωπιδόφορος με τό
πιστόλι. Κάμε γλήγορα. Άπ' έξω σε
περιμένει ένα αυτοκίνητο. Έμπα μέ-
σα, προσέχοντας να μην κάνης ούτε
την παραμικρή ύποπτη κίνηση, αν θέ-
λης να πεθάνης σάν άντρας κι' όχι
σάν παληόσκυλο!

Τά λόγια αυτά,τά σκληρά και ά-
μειλικτα, που τάκαναν άκόμη πιό
σκληρά ό τόνος της φωνής του λη-
στή και ή ψυχολογική στιγμή που λε-
γόντουσαν, έκαναν την Πέγκυ ν' άνα-
τριχιάση από τρόμο,άλλά και από μιά
τρομερή ύποψία. Ή φωνή εκείνη που
με τόση ψυχραιμία άτήγγελε τη θα-
νατική καταδίκη ένός άνθρώπου, της
έφάνηκε γνώριμη, πολύ γνώ-
ριμη. Κάπου την είχε άκούσει
ή μάλλον την άκουε συχνά,
κάθε μέρα.

Έπρόσεξε καλύτερα τό νέο
ληστή,με τις φαρδιές πλά-

τες, τό άραιο καλοδε-
μένοκορμί, τις γρήγορες
κινήσεις και σά να βρή-
κε ξαφνικά τη λύση κά-
ποιου προβλήματος,που
την είχε βασανίσειπολύ,
αυθόρμητα, άσυλλόγι-
στα, πρίν άκόμα προ-
φτάση τό μυαλό νασυγ-
κρατήσει τη γλώσσα της,
ετινάχτηκε μπρός του
και του είπε:

—Άλλό, Έντη!

Έκείνος, ξαφνιασμέ-
νος, μά δίχως να χάση

ούτε για μιά στιγμή τό σκληρό τόνο
της φωνής του, της είπε :

—Είσαι τρελλή, Πέγκυ! Άκολου-
θησε άμέσως αυτό τόν άνθρωπο!

Και έδειξε τόν άρχο νέο, που στε-
κόταν δίπλα κεί ακίνητος, με τά χέ-
ρια ψηλά.

—Τί! Θά με πάρης κι' έμένα; Έκα-
με ή Πέγκυ με κατάπληξη και φρίκη.

—Άν άγαπάς τη ζωή σου, μη ξα-
ναβγάλης άλλη λέξη από τό στόμα
σου! Της έφώναξε ό ληστής και συγ-
χρόνως άρπάζοντάς την από τό μπρά-
τσο την άνάγκασε να στραφή προς
την έξοδο.

Τη στιγμή εκείνη ό Τόμ Στήβενς,
από την παρέα της Πέγκυ, έφώναξε
στό ληστή:

—Έ; φίλε μου, δέν πέρνουν τόσο
εύκολα ένα κορίτσι από την παρέα
τη δική μου!

Κι' έκαμε να τραβήξη τό πιστόλι
του. Μά δέν έπρόφθασε. Δυο σφαίρες
άπ' τά όπλα τών ληστών που έφρου-
ρούσαν στην πόρτα τών έξαπλωσαν κα-
τά γής.

Ή Πέγκυ έβγαλε μιά δυνατή κραυ-
γή κι' έκαμε μιά κίνηση για να τρέξη
πλάι στο ματωμένο κορμί του φίλου
της, που σπαρταρούσε μόλις λίγα βή-
ματα μακριά της, μά ό ληστής που
την κρατούσε από τό μπράτσο, την ά-
νάγκασε να περπατήσει προς την έξο-
δο, λέγοντας :

—Πέγκυ, αν βγάλης άλλη λέξη ή
αν κάνης άλλη κίνηση, θά σε σκοτώ-
σω !...

Μαρμαρωμένη από τόν τρόμο και
τη φρίκη του έγκλήματος, που είδε να

γίνεται μπρός στα μάτια της, ή νέα
κοπέλλα δέ μπόρεσε πιά ν' άρθρώση
λέξη, μά ούτε και τό μυαλό της ήταν
σε θέση για να σκεφθή και να καθο-
δηγήση τη γλώσσα της. Άφησε, σάν
ύπνωτισμένη, να συρθη από τό ληστή
έξω από τό κέντρο, μαζί με τόν άρχο
νέο, που ήταν καταδικασμένος να πε-
θάνη σάν άντρας ή σάν παληόσκυλο.

Την ανέβασαν σ' ένα αυτοκίνητο ό-
λόκληστο και σε λίγο ένοιωσε ότι έ-
τρεχαν με δαιμονισμένη ταχύτητα χω-
ρίς να ξέρη που πηγαίνουν. Δίπλα της
έκαθόταν ό ληστής. Τόν σωφρό δέν
τόν έβλεπε. Αισθάνθηκε μυρωδιά άμ-
μώνιας. Αυτό της έκανε καλό. Έκύ-
ταζε γύρω της. Δέν είδε παρά τόν
γκάγκωτο,πουχε βγάλει τημάσκα του.

—Μη μ' άγγίξης! του είπε με φρί-
κη, ένώ εκείνος έκανε να πιάση τό
σφυγμό της.

—Πέγκυ, μην είσαι άκαταλόγιστη.
Άφησέ με να φροντίσω για σένα, έκα-
με ήρεμα αυτός.

—Εσύ ήθελες να με σκοτώσης
πρίν και άνησυχείς τώρα μήπως είμαι
άρρωστη; Φύγε από κοντά μου! Δέ
θέλω πιά ν' άκούσω για σένα! Πού με
πας τώρα; Στόν τόπο της «έκτελέσε-
ως», έ; Κάμε γλήγορα τουλάχιστον,
να πάψω να σε βλέπω!

—Πέγκυ, έχεις πάθει νευρική κρίση.
—Παραξενεύεσαι, άφου σκότώσες
μπρός στα μάτια μου τόν άνθρωπο
που αγαπούσας; Γιατί τώξερεις πως ά-
γαπούσας τόν Τόμ Στήβενς. Δέν τώξε-
ρες; Μούχες ύποσχεθή μάλιστα πως
θά μ' έβοηθούσες να τόν πάρω. Χμ, χμ
ώραία κράτησες την ύπόσχεσή σου,
τέρας!

—Εν πρώτοις, δέν τόνσκότώσας έ-
γώ! Έπειτα σε βεβαιώνω, Πέγκυ,πως

ΠΑΝΘΕΟΝ

λυποδυμικάτά-
καρδα γι' αυ-
τό που έγινε.
Δέν τόν έγνώ-
ριζα καλά τόν
τόν θεωρούσα αδελφό μου!

—Άδελφό ένός γκάγκωτο, ένός
φονηά! Μη τό λές αυτό, κακούργε!

—Ήσυχασε, Πέγκυ.

—Πού με πας τώρα; Λέγε μου, που
με πας;

—Στό δωμάτιό σου.

—Στό δωμάτιό μου; ! Θά με πας
έσύ στό δωμάτιό μου; ! Θά μπής στό
σπίτι μου, στό σπίτι που δέν είχε
βγάλει ως τώρα ούτε κακούργους,
ούτε άτιμους σάν κι' έσένα; ! “Οχι!

Δέ θέλω! Νά μ' άφίσης να πάω μόνη.

—Άδύνατο! Στήν κατάσταση που
είσαι δέ μπορώ ν' σ' άφίσω μόνη.

Ή φωνή του ληστή είχε γίνει τώρα
άπαλη, σχεδόν τρυφερή και προσπα-
θούσε να περιποιηθή την Πέγκυ με τη
μεγαλειότερη στοργή.

—Πέγκυ μου, της είπε, τό ξέρεις
ότι έσύ ήσουν πάντα τό χαϊδεμένο
μου κουκλάκι κι' ότι σ' αγαπώ με ξε-
χωριστή άγάπη. Δέ φανταζόμουνα
ποτέ πως θά σ' εύρισκα σ' εκείνο τό
κέντρο. Δέ θάθελα ποτέ να μάθαινες
έσύ τίποτα... Έχω μπλέξει σε μιά ί-
στορία πολύ άσχημη, που αν μείνω
δω δέ θά τελειώση καλά.

Γι' αυτό θά φύγω για την Εύρώπη.
Θά σε πάρω μαζί μου. Συγχώρησέ με
Πέγκυ μου, για ό,τι έγινε.

—Εσύ, έσύ φονηάς; Έσύ ληστής;!

Την άλλη μέρα οι έφημερίδες έδη-
μοσίευαν κάτω από χτυπητούς τίτλους
όλοσέλιδες περιγραφές του έγκλή-
ματος του νυκτερινού κέντρου και της
άπαγωγής της Πέγκυ, ή όποια κατά
τά ξημερώματα βρέθηκε στο κρεβάτι
της, χωρίς κανείς να μπόρεση να
μάθη ποιος την έφερε εκεί.

Οι γιατροί δέν είχαν έπιτρέψει σε
κανένα να δη και να μιλήση στην Πέγ-
κυ και οι ρεπόρτερ τών έφημερίδων,
μ' όλα τά διαβλεπόμενα τεχνάσματά
τους, δέν κατόρθωσαν να δούν την
κόρη που γνωρίζει τόν άρχιληστή και
που πρόκειται να μιλήση για να έκ-
δικηθή τό φόνο του αγαπημένου της,
ό όποιος, με τόν τρόπο που πέθανε, μάς
θύμισε τά παλιά ήπιονικά χρόνια.

Μόλις την τρίτη μέρα ό άνακριτής
έπήρε την άδεια από τους γιατρούς
κι' έμπήκε στό δωμάτιό της άρρωστης.

Μά μόλις της έκανε μερικές έρωτή-
σεις και της θύμισε την τραγική νύ-
χτα, νέα νευρική κρίση της νέας, τόν
έκαμε ν' αναβάλη την άνάκριξη.

Μετά τρεις άκόμη μέρες ή Πέγκυ
μπόρεσε να σηκωθή άπ' τό κρεβάτι
και να έπισκεφθή στό διπλανό δωμά-
τιο τη μητέρα της. Έκλαψαν κι' οι
δύο μαζί κι' εύρηκαν άνακούφιση.

—Κορούλα μου, γλυκειά μου κο-
ρούλα, έλεγε ή γρηά μητέρα της Πέ-
γκυ. Τό ξέρω πως ή ζωή μου είναι
λίγη, μά παρακαλώ τό Θεό να είναι
ήρεμη. Μετά τό θάνατό του μπαμπά
σου, ή μισή μου παρηγοριά είπες συ
κι' ό αδελφός σου. “Οποιος άπ' τους
δυό σάς πάθη τίποτα, για όποιον άκού-
σω κακό, τό ξέρω πως δέν θά άνθέξω
πιά, θά πεθάνω άμέσως.

Και με τά τελευταία λόγια ή Πέγ-
κυ έπεσε πάνω στην ράχη της πολυ-
θρόνας της εξαντλημένη, ένώ ό άνα-
κριτής έκουνοόσε θλιυμένα τό κεφάλι
του, ψυθυρίζοντας: Κι' άλλο έγκλημα
θά μείνη σκοτεινό... κι' άλλος δολο-
φόνος άσύλληπτος...

—“Οχι, μαμά μου, δέν θέλω να πε-
θάνετε. Σας ύπόσχομαι πως δέν θά
άκούσετε πιά κακό για κανένα μας.
Δέ θά ξανακυνηγίσω περιπέτειες.

“Απάνω σ' αυτή την τρυφερή σκηνή
μεταξύ μάνας και κόρης μπήκε στο
δωμάτιο ό αδελφός της Πέγκυ.

—Έλα, Έντη, έλα παιδί μου, να
σε φιλήσωκι' έσένα,του είπε ή μαμάτου.

Και άγκάλιασε και τους δυό.

Τό άπόγευμα ό άνακριτής ξανάρ-
θε στό σπίτι της Πέγκυ. Και την στι-
γμή που έκείνη τόν άντίκρουσε, ένοιω-
σε κάτι να της σφίγγη τό λαιμό, σά
να την έπνιγε τό μεγάλο της μυστικό
ή τό αίμα του αγαπημένου της Τόμ
Στήβενς, που χύθηκε τόσο άδικα.

Τότε ό αδελφός της έτρεξε κοντά
της και την έπιασε έλαφρά από τά
χέρια. Στό άγγισμά του ή δυστυχι-
σμένη κοπέλλα άνατριχίασε, μά έσυγ-
κέντρωσε όλες της τις δυνάμεις για
να κρατηθή και να μη τόν προδώση.

—Δεσποίνις, της είπε ό άνακριτής
άμέσως μόλις έκείνη έκάθησε άπέ-
ναντί του, κυττάζετε αυτό έδώ τό μαν-
τήλι, βρισκόταν στην έξω τσέπη του
σασκακιού του Τόμ Στήβενς, κι' έχει
βραχή από τό αίμα της καρδιάς του,
που την τρύπησαν οι σφαίρες τών δο-
λοφόνων, της καρδιάς του που ήταν
γεμάτη άγάπη και ως τόν τελευταίο
της παλμό έχτυπούσε για σέας. Και
σείς τόν ένα άπ' τους δολοφόνους τόν
γνωρίζετε. Έκείνη τη στιγμή που ό
ληστής βρέθηκε δίπλα σας, έσεις έ-
δείξατε φανερά πως τόν άναγνώρισα-
τε και όλοι της παρέας σας κατέθε-
σαν πως σάς άκούσαν να του λέτε:
«Άλλό Έντη!» Ποιός ήταν αυτός ό
Έντυ; Και πίο είναι τό έπιθετό του;

Ή Πέγκυ έκλεισε τά μάτια σε μιά
προσπάθεια να κρύψη την ταράχη, που
πιθανόν να φανέρωναν αν τ' άφινε ά-
νοιχτά. Κι' έκείνη την ίδια στιγμή, με
την ταχύτητα της άστραπής έπέρα-
σαν άπ' τό μυαλό της ένα σωρό εί-
κόνες της παιδικής της ζωής που πέ-
ρασε με τόν αγαπημένο της Τόμ.
Μπρός στα όπλα άπ' τά δάκρυα μάτια
της φάνηκε ή θλιυμένη μορφή της
μητέρας της και σ' αυτή της έβούι-
σαν τά λόγια της: “Ή μόνη μου πα-
ρηγοριά είστε συ κι' ό αδελφός σου.

Με μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια
ή Πέγκυ έσυγκράτησε τις τελευταίες
δυνάμεις που της άπέμεναν από τό
φρικτό εκείνο ψυχικό της μαρτύριο
και άπάντησε με φωνή σταθερή.

—Οι φίλοι της παρέας μου είναι θύ-
ματα παραισθήσεως. Έγώ δέν τόν
γνωρίζω τόν δολοφόνο, ούτε έπρόφε-
ρα τ' όνομά του. Δέν ξέρω τίποτα.Βρι-
σκόμουν σε τέτοια ψυχολογική κατά-
σταση έκείνη τη στιγμή και ήμουν
τόσο μεθυσμένη που μού είναι άδυ-
νατο να θυμηθώ τί συνέβη και τί είπα.
Έκείνο όμως που θυμάμαι και ξέρω
καλά είναι, ότι ούτε άναγνώρισα τόν
δολοφόνο, ούτε του μίλησα....

Και με τά τελευταία λόγια ή Πέγ-
κυ έπεσε πάνω στην ράχη της πολυ-
θρόνας της εξαντλημένη, ένώ ό άνα-
κριτής έκουνοόσε θλιυμένα τό κεφάλι
του, ψυθυρίζοντας: Κι' άλλο έγκλημα
θά μείνη σκοτεινό... κι' άλλος δολο-
φόνος άσύλληπτος...

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ήταν δυνατό αυτή ή προσωποποίηση της αγαθότητας νάχη μέσα της κάτι κι' από τη θηριώδη ψυχή της γεννιάς της, νάχη το βρωμερό αίμα του Μεγάλου 'Ηρώδου; Αυτό το άγνό λουλούδι, ήτανε φαινόμειν με μιά αφύσικη διασταύρωση αίματος συγγενικού, από την εγκληματική συμβίωση αδελφών, ή κάτι χειρότερο, από τα άκατανόμαστα εκείνα που συνέβαιναν στην οικογένεια του 'Ηρώδη, όπου τα όργανα δεν σταματούσαν μεταξύ παιδιού και μητέρας;

Η Γιούλια του! Η ψυχή του. Ο ήλιος που φώτιζε τον παράδεισο της καρδιάς του ήτανε η Αντινόη, εκείνη που έπρεπε να μισή, κι' ήταν ύποχρεωμένος να σκοτώσει με το ίδιο του χέρι;

— Όχι! άφησε μιά δυνατή φωνή. 'Αδύνατο. Είν' αδύνατο. 'Αδύνατο.

Ποιος το ξέρει! Το ήθελε, το επιθυμούσε, το εύχτανε, αλλά δεν το έπιστευε.

Γιατί και πάλι άρχισε να θυμάται διάφορα περιστατικά, μηδαινά μικροπεισώδια που τότε δεν τούκαναν καμιά έντύπωση, αλλά τον εξάλειζαν τώρα με την έκτυφλωτική λάμψη που σκορπούσαν στα σκοτάδια της ψυχής του, που σπαράζωσαν.

Άρχισε να το φοβάται, αλλά και μαζί έλπιζε, το παραδεχότανε για μιά στιγμή, για να το αποκρούσει έπειτα με αγανάκτηση. Κι' έτρεχε, σχεδόν ασυνείδητα, χωρίς να βλέπει τίποτα, και χωρίς ν' αντιλαμβάνεται κι' αν ακόμα γινότανε τίποτα γύρω του.

Δεν θυμώτανε αυτή τη στιγμή ούτε τους συνωμότες, ούτε τον 'Αντύπα και τους ανθρώπους του, δεν σκεπτότανε πόσο κακό μπορούσε να του κάνει εκείνο το διάβημά του, αφού ήτανε πιθανό να κατασκοπεύαν το σπήτι της Γιούλιας οι άνθρωποι του αιμοβόρου τετράρχη.

Έφθασε τρέχοντας στην κατοικία της. Η πόρτα του κήπου ήταν κλειστή, αλλά αυτό το θέωρησε ως φυσικό. Τέτοια ώρα θάταν ανόητο νάχαν αφήσει το σπίτι τους στη διάθεση του πρώτου τυχόντος κακοποιού. Εκτύπησε μ' όση δύναμη μπορούσε και περίμενε. Ξανακτύπησε, πολύ πιο δυνατά, τόσο ώστε να τον ακούσουν και να ευνήσουν. Όμως δεν του δόθηκε καμιά απάντηση, αν και περίμενε πολύ, δεν ακούστηκαν ούτε τα βήματα φύλακος που να έρχότανε ν' ανοίξει, ούτε κάποια φωνή ή κάποιος θόρυβος που να δείχνει ότι τον είχαν αντιληφθεί.

Για μιά φορά ακόμη, περισσότερο δυνατά και πιο παρταταμένα, ξανακτύπησε την πόρτα, αλλά μάταια επερί-

ΣΧΕΔΙΑ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — Ο ένδοξος χιλιάρχος Λούκιος Βήρος, λίγες ημέρες ύστερα από το γάμο του με την ωραία πατριζία Μάρσια, στέλνεται στην Συρία να επιβάλει την τάξη. Η γυναίκα του δοκίμεται πως θα πέσει στα θηρία να την σπαράξουν ή θα πιη δηλητήριο, αν την λησμονήσει, κι' ο Λούκιος Βήρος φεύγει. Στην άρχη της έγραφε τακτικά, έπειτα αραϊότερα, στο τέλος δεν είχε ειδήσεις του. Και μιά ημέρα που ήταν έτοιμη να πάη στο Ιπποδρόμιο, όπου δινότανε γιορτή, ο πατέρας της άρχίζει να της διηγείται την φοιτική ιστορία που συνέβη στον άνδρα της στη Γαλιλαία. Στην 'Αντιόχεια ζούσε η περιφημη για την καλλονή της εταίρα Μαγδαληνή, έπειδή ο Ούρβανος, ο έγγονος του 'Υγκανού, από τον οποίον ο 'Ηρώδης άρπάξε το θρόνο, την περιφρόνησε, έβαλε τον αδελφό του Τίτο να τον σκοτώσει, αλλά εκείνος απέφυγε. Άρχίζει τότε ένας εξοντωτικός πόλεμος μαζί τους. Ο Ούρβανος είναι άρχηγος συνωμοσίας κατά του τετράρχου της Γαλιλαίας 'Ηρώδη 'Αντύπα και πρόκειται να πάη στη Σεπφορίδα να σκοτώσει αυτόν και την κόρη του 'Αντίπατρου, του γιου του 'Ηρώδη, που σκότωσε τους γονείς του. Η Μαρία που ήταν και αυτή συνωμώτις, συνειννοείται μ' ένα γενναίο νέο καλής τάξεως, τον 'Αργίπα, να προσποιηθεί ότι είναι συνωμώτις, να πάη μαζί με τον Ούρβανο στη Σεπφορίδα και να τον προδώσει. Κι' αυτή γυρίζει σπίτι της, όπου οι κατάσκοποι της την πληροφορούν ότι η νέα, που αγαπάει ο Ούρβανος, μία νέα που κρύβεται κοντά στο ποτάμι, είναι ακριβώς εκείνη που έχει δοκιμάσει να σκοτώσει, κόρη δηλαδή του 'Αντίπατρου, η 'Αντινόη. Και καλεί τότε κοντά της τον Τίτο. Ο 'Αργίπας έν τώ μεταξύ έτοιμάζεται για τη δύσκολη επιχείρησή του, που την είχε αναλάβει αδιαφορώντας για κάθε κίνδυνο. Έπίσης ο Ούρβανος, ικανοποιημένος από τους ανθρώπους που διάλεξε ως συνεργάτες του, έπείσθησε στο σπήτι του. Σε λίγο πήγε στο δωμάτιό του ο αδελφός του Τίτος, — κι' είχαν να μιληθούν από τη νύχτα που αποπειράθη ο Τίτος να τον σκοτώσει — και τούεπτε ότι είχε ανακαλύψει την 'Αντινόη, που καθότανε σ' ένα σπήτι με τρία μπαλκόνια κοντά στο ποτάμι, με την πιστή της υπηρέτρια Μίρθα και με το όνομα Γιούλια. Τρομαγμένος ο Ούρβανος κατέβη να φύγει να πάη εκεί και να βεβαιωθεί.

τι, κι' ο Ούρβανος δεν άργησε να βεβαιωθεί ότι ήταν έντελως έρημο.

Δέν υπήρχε εκεί μέσα κανένας, κι' αυτή ή διαπίστωση, κυριολεκτικώς τον συνέτριψε. Η Γιούλια δεν ήταν εκεί κι' έν τούτοις δεν του είχε είπη πως θα έφευγε. Τι έσήμαινεν αυτό, παρά ότι ήταν αληθινές οι πληροφορίες του Τίτου;

Η Γιούλια, λοιπόν, πραγματικώς ήτανε η 'Αντινόη; Η εξαφάνισή της ή ξαφνική, το μαρτυρούσε και δεν έπρεπε νάχη πια καμιά έλπίδα. Ναί, ήτανε εκείνη που έπρεπε να μισή, εκείνη που ήταν ύποχρεωμένος να σκοτώσει, αν δεν ήθελε να άσεβήσει στη μνήμη των γονέων του και να γίνει έπίορκος.

Τι είχε συμβή; Χωρίς άλλο οι άπεσταλμένοι του τετράρχη 'Ηρώδη, είτε δια της βίας, είτε γιατί την έπεισαν, την έπληραν μαζί τους, εκείνη τη στιγμή θα ώδοιπορούσαν για την πρωτεύουσα της τετραρχίας! Και στην ύπόνοια αυτή, ο Ούρβανος πούπρεπε να την σκοτώσει, έταράχθη. Άνησούχησε τάχα για την τύχη της; Δέν ήταν διόλου παράδοξο.

Μέσα στη σκέψη και την ψυχή του, ανακατεύοντο αντί-

θετα συναισθήματα, σε μιά αδιάκοπη πάλη επικρατήσεως. Το καθήκον, ένας όρκος και μιά ιερή ύποχρέωση, από τη μιά μεριά — ο έρωτας από την άλλη. Κι' ένώ είχε ξεκινήσει από το σπήτι του για να βεβαιωθεί αν ήτανε αληθινή ή τρομερή είδηση που άθε, άνησούχησε τώρα στην ύπόνοια ότι μπήκαν στο δικό της οι άπεσταλμένοι του θηριώδη τετράρχη και την άρπάξαν.

Για μιά στιγμή, από τη φαντασία του, έπέρασαν τρομακτικές σκηνές βασανιστηρίων, ταπεινώσεις και εξευτελισμοί, όλες οι έκδηλώσεις της λύσσας του. Άντύπα που θα έσεπούσε σε μιά καταιγίδα, άπάνω στο κεφάλι της κόρης του μεγαλύτερου αδελφού του.

Άνησούχησε! Γιατί έταράχθη άφ' ού θά την σκότωνε; Και γιατί να μην είναι ένθουσιασμένος, άφ' ού ο 'Ηρώδης Άντύπας έπρόκειτο να τον άντικαταστήσει στο τρομερό έργο της έκδικήσεως;

Η ψυχή του πονούσε. Η τρομερή αποκάλυψη του λύγιζε τα γόνατα, αλλά ή καρδιά του εξακολουθούσε να κτυπά ηγ' αυτήν που, μ' όλα ταύτα, έπρεπε να σκοτώσει.

Και ένα κουρέλι τώρα, κλαίγοντας σαν μικρό παιδί, έπροχώρησε προς την έξοδο, χωρίς νάχη συνείδηση κανενός πράγματος ένώ μιά σκέψη κυριαρχούσε στο μυαλό του, ή τρομακτική σκέψη ότι ο έρωτάς του ήταν καταραμένος, άφ' ού άγάπησε έ κείνη που έπρεπε να μισή.

Δέν επήδησε και πάλι τη μάντρα, δεν είχε τώρα τη δύναμη να το κάνει. Την άνοιξε από μέσα, βγήκε, κι' έπροχώρησε προς τα κάτω.

Ένας άνθρωπος που τον έβλεπε για πρώτη φορά στάθη μπροστά του.

— Ά, φαίνεσαι αφέντης τούπε. Κι' είμαι σίγουρος πως δεν μπήκε στο σπήτι με κακό σκοπό. Μά γιατί άφησες όμως άνοιχτή την πόρτα και θα μπορεί νάμπη κανένας κλέφτης να ξεγυμνώσει το σπήτι, που τ' άρρησαν έρημο;

Έπειδή του γεννήθηκε ή έλπίδα, ότι ο άνθρωπος που μιλούσε έτσι, ήταν πιθανόν ν' άξερε να του δώσει σχετικές πληροφορίες, ο Ούρβανος τον ρώτησε.

— Πώς το ξέρεις ότι είναι έρημο;

— Κάθομαι έδω κοντά, στην καλύβα αυτή με τις τρεις έληές. Και έξω ότι, εκείνοι που καθόντουσαν έδω, ... δεν καθόνται πια.

— Γιατί;

— Αυτό είναι ένα πράγμα για το οποίο δεν μπορώ να σου δώσω θετικές πληροφορίες. Μου φαίνεται όμως ότι άπόψε, έδω και δυο — τρεις ώρες, έγιναν σοβαρά πράγματα.

Ένώ φλογιζότανε από άνυπομονησία και περιέργεια, ο πρίγκιπας ρώτησε.

— Σάν τι περίπου;

— Μά την πίστη μου δεν ξέρω καλά. Φαίνεται όμως πως μέινε έδω κάποια παραστρατημένη όμορφη νέα. Ο πατέρας της, ή ο θεός της, καλά δεν ξέρω, έστειλε να την πάρη, οι άνθρωποι του μπήκαν, μά κείνη άντιστάθηκε. Έγινε ένα τότε σούσουρο, κάποιος καυγάς, χτυπήθηκαν οι υπηρέτες, μου φαίνεται μάλιστα πως έξέκαναν έναν. Όστόσο σε λίγο, είδα μερικούς καβαλλαραίους να περνάνε μπροστά από το καλύβι μου σαν άστραπή. Δυο από αυτούς, κρατούσαν ο καθ' ένας από μιά γυναίκα, κι' άι δεν έκανα λάθος, ή μιά τους ήταν νέα, όρισμένος ήτανε ή παραστρατημένη...

Με φωνή που μόλις βγήκε από το λάρυγγά του, ο Ούρβανος ρώτησε.

— Πόσες ώρες είπες πως πάνε από τότε;

— Τρεις!

— Σ' εύχαριστώ, καλέ έμου άνθρωπε. Και καλά έκατάλαβες. Δεν είχα μπη σ' αυτό το σπήτι για να κλέψω...

Κι' άπομακρύνθηκε προς το σπήτι του, φέρνοντας τώρα στην ψυχή του το θάνατο.

Ο άνθρωπος που του είχε δώσει τις πληροφορίες, τον παρακολούθησε από μακριά. Τον είδε να μπαίνει στο σπήτι του, έπεριμενε έως ότου άνέβη, έπειτα είδε το παραθύρο της κάμαρας του να φωτίζεται. Έμεινε αρκετή ώρα βηματίζοντας στην άπέναντι έρημική έκταση, κι' όταν βεβαιώθηκε ότι δεν έπρόκειτο να ξαναβγί, έφυγε και πήγε στο σπήτι της Μαγδαληνής. Ο φύλακας τον έγνώριζε και τον άφησε να περάσει. Και ο άνθρωπος, που παραμόνευε να κάνει μεγαλύτερη τη φωτιά, πούκαψε τα στήθεια του Ούρβανου, κατευθύνθηκε στο δωμάτιο, όπου τον έπεριμενε ή μεγάλη άμαρτωλή.

Δέν έζήτησε να ιδή τον Τίτο ο Ούρβανος, άλλ' ούτε και κείνος έπεριμενε το γυρισμό του. Μόλις ο αδελφός του έφυγε ζαλισμένος από τις πληροφορίες που τούδωσε, κατέβη κι' αυτός. Κι' αντί να τον παρακολουθήσει να ιδή τι θα έκανε, πήγε τρέχοντας στο σπήτι της Μαγδαληνής, και έφρόντισε να μη γυρίση εγκαίρως στο δικό τους για ν' άποφύγη νέα συνάντηση μαζί του.

Αλλά ούτε κι' εκείνος γύρεψε να τον ιδή. Άπ' έναντίας ήθελε να μέινη μονάχος. Έκλείσε λοιπόν την πόρτα του, την εσύρτωσε, κι' έπεσε βαρύς στο κρεβάτι του να συνεχίσει τις βασανιστικές ύποθέσεις που του ένέπνεε ή τρομερή αποκάλυψη του Τίτου, κι' οι πληροφορίες του άγνώστου, πούτυχε στο δρόμο του για να του λύσει τις άπορίες.

Μέσα στον άνεμοστρόβιλο των άπεπλισμένων του σκέψεων, στην πάλη της τιμής προς τον έρωτα, ή ψυχή του έδοκίμαζε το πιο τυραννικό βασανιστήριο, και για πρώτη φορά στη ζωή του τα μάτια του ύγράθηκαν από δάκρυα.

Κι' όλη τη νύχτα, βουτηγμένος στο καμίνι του πόνου, στριφογύριζε στο κρεβάτι του, και θρηνούσε τον έρωτά του, θρηνούσε τα όνειρα κι' έκήδευε τις τόσες έλπίδες που είχε φιάξει άπάνω σ' αυτή την άγάπη που ή μοίρα θέλησε να την μεταβάλει σε μίσος.

Ξημερώθηκε με τα μάτια κοκκινισμένα, κουρασμένους στο μυαλό και στο σώμα, και δεν έγύρεψε να μάθει από τον αδελφό του τίποτε άλλο.

— Έφυγε για τη Σεπφορίδα, του είπε. Και θα πάω εκεί.

— Θα την προλάβεις στο δρόμο;

— Άδύνατο.

— Θα την βρής εκεί;

— Κι' αν έγω δεν γυρίσω να σου είπω τι έκανα, ή φήμη θα σου φέρη τις θλιβερές μου ειδήσεις.

Έφυγε. Στο όρισμένο μέρος συναντήθηκε με τους συνωμότες. Ο 'Αργίπας ήταν εκεί. Χωρίς να είπη σε κανέναν τίποτα, χωρίς ν' άφήσει να προδοθή ή θλίψις που βασάνιζε την ψυχή του, έφυγε μαζί τους για τη Σελεύκεια.

Με ένα καράβι πούρθε από την Κύπρο, έφυγαν για τη Γαλιλαία, ύστερα από τρεις ημέρες. Και μετά τρικυμώδες και κουραστικό ταξίδι, έφθασαν στην Πτολεμαίδα, τη Φοινική πόλη, από όπου άρχιζε ή μεγάλη όδός που διεσχίζε τη Γαλιλαία. Η όδός αυτή, μία από τις έξη μεγάλες της Παλαιστίνης, περνούσε από τη Σεπφορίδα και τη Ναζαρέτ έκαμπτε στη Ναϊν, έφθανε στην Τιβεριάδα άνέβαινε έως την Καπερναούμ, περνούσε τον 'Ιορδάνη λίγο πιο άπάνω από τη λίμνη Γεννησαρέτ και προχωρούσε έως τη Δαμασκό κι

από καί' στα ένδοτερα.

Πρίν άποβιβασθούν, ο Ούρβανος τους συνένεκε

τρώσε στην πρόμνη και τούς είπε.

—Σε λίγο θα βγούμε στην Πτολεμαίδα. Κατάσκοποι του Τετράρχη, μεταμφιεσμένοι σε ζητιάνους ή άχθοφόρους, σε γαϊδουρηλάτες ή εμπόρους, γυναικές, δμορφες, παπάδες ή έμποροι, είναι σκορπισμένοι σε κάθε μεριά και κάθε σημείο, για να παρακολουθούν τους ταξιδιώτες. Στην πιο παραμικρότερη υπόνοια ειδοποιούν στα σύνορα και πιάζουν τους ξένους, και τούς βάζουν στα βασανιστήρια.

Όλοι έδειξαν ότι αυτά τούς ήταν γνωστά.

—Σε λίγο, έσυνέχισε ο πρίγκιπας, θ' αρχίσουν οι κίνδυνοι. Πρέπει να προσέχουμε σ' όλα, να υποτευώμαστε όλα, να μη μιλάμε παρά όταν είμαστε βέβαιοι ότι δεν μας άκουει κανείς και σε καμιά περίπτωση να μην πιάσουμε κουβέντα για το σκοπό πουρθάμε.

Τους υπέδειξε, για μία φορά ακόμα, πώς θα έπρεπε να φερθούν σε κάθε περίπτωση, κι' όταν αποβιβάσθηκαν εγκαταστάθηκαν σ' ένα ξενοδοχείο. Άλλα στο ίδιο ξενοδοχείο, εγκατεστάθη επίσης κι' ένας άλλος που τούς άκολουθούσε από τη Σελεύκεια.

Ένας έμπιστος της Μαρίας της Μαγδαληνης.

Τις τρεις επόμενες ημέρες ετοιμάσθηκαν για το ταξίδι, κι' ξεκίνησαν. Ο Ούρβανος και ο Άγρίπας είχαν συνδεθεί στενότερα τώρα.

Και οι δυο εκείνοι άνδρες, που πήγαιναν να ριχτούν στο βράθρο, που είχαν φιλοτεχνήσει οι ένοχοι πόθοι της Μαρίας της Μαγδαληνης, καλπάζοντες ο ένας δίπλα στον άλλον, έκαναν ο κάθε ένας τα σχέδιά του, γιατί ήξεραν κι' οι δυο, πόσο δύσκολη και πόσο επικίνδυνη ήταν η αποστολή που ανέλαβαν. Έπειδή ο Ήρώδης Αντύπας ήταν πραγματικά άνθρωπος θηριόδης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΝΤΑΙ

Έκείνο το βράδυ που ο Ντίλας έτρώπωσε στο δωμάτιο της Άντινός, και καθώτανε κρυμμένος πίσω από το κρεβάτι της περιμένοντας να κοιμηθούν όλοι για να την άρπάξει, έξω από το σπίτι τους έστριφογύριζαν, καθώς ξέρομε, οι άνθρωποι του τετράρχη Ήρώδη Αντύπα.

Ένας υπηρέτης τους, που είχε άργήσει να γυρίσει από την πόλη, όπου είχε πάει να ιδεί μερικούς συγγενείς του, έπιστρέφοντας σπίτι είδε μια ομάδα υπόπτων να κατασκοπεύει.

Προσέχοντας να μην τον ιδούν, έπροσπάθησε να τους πλησιάσει, και έπειδή υπήρχε φόβος ότι εκείνοι θα τον αντιλαμβάνοντο, κρύφτηκε μέσα σε μια λόχη, και περίμενε. Σε λίγο τούς είδε να περνάνε από κοντά του κι' ο ένας απ' αυτούς έλεγε:

—Στοιχηματίζω ότι είναι αυτή. Η άνηψιά του τετράρχη. Και το καλλίτερο που έχομε να κάνωμε, είναι να μπούμε μέσα στο σπίτι να την άρπάξουμε.

—Είναι εύκολο;

—Πάμε να βρούμε τούς άλλους, που κάπου εδώ κοντά θα είναι. Και θα σκεφθούμε όλοι μαζί το τι θα κάνωμε...

Από αυτά που άκουσε, έκατάλαβε περί τίνος έπρόκειτο: "Άνθρωποι, που δεν ήξερε ποιος τούς έστειλε, ήταν διηρημένοι σε ομάδες και κατασκόπευαν. Αυτοί που έπέρασαν από μπροστά του, πήγαιναν να βρουν τούς άλλους και να τούς προτείνουν να μπουν στο σπίτι και να άρπάξουν την κυρία του. Χωρίς να περιμένη να εξακριβώσει περισσότερα, γιατί δεν είχε τον καιρό να το κάνει, όταν εκείνοι απομακρύνθηκαν και χαθήκανε στο σκοτάδι, έτρεξε γρήγορα, ξεκλείδωσε την πόρτα και μπήκε στο σπίτι, έκλείδωσε κι' έσύρ- τωσε καλά, κι' έτρεξε στην Μίρθα, που ήταν έτοιμη να πέσει στο κρεβάτι της να κοιμηθί.

Ζήτησε να την ιδί και αυτή τον έδέχθη. Της διηγήθηκε ότι είδε και όσα άκουσε, κι' εκείνη κατάλαβε: Οι πληροφορίες που είχε, πώς είχαν έλθει στην Άντιόχεια άνθρωποι του Ήρώδη, αποδεικνύοντο αληθινές. Κι' όχι μόνον τούτο: Οι κατάσκοποι του είχαν ανακαλύψει το κρησφύγετό τους, κι' ετοιμάζοντο να μπουν στο σπίτι και να την άρπα- ξουν.

Τρομαγμένη ή Μίρθα, σ' αυτή τη βεβαίωση, είπε στον υπηρέτη να κλείσει τις πόρτες καλά να ξυπνήσει και τούς άλλους και να εξαγρυπνήσουν για να άποκρούσουν κάθε επίθεση. Κι' ενώ εκείνος πήγε να κάνει κατά τις οδηγίες της, έτρεξε στο δωμάτιο της κυράς της, και την έκάλεσε να πάει μαζί της.

Ήταν μισόγυμνη ή Άντινόη και καθώτανε παραδομένη στις σκέψεις της, χωρίς να φαντάζεται ότι κάποιο μάτι την κατέπρωγε άπληστα, ότι κάποιος άντρας, ένα δυο μέτρα μακριά της, έπυρπολείτο, αυτή τη στιγμή, από το έκθαμβωτικό θαύμα του θείου κορμιού της.

Είπε την πιστή της σύντροφο να την καλή, κι' έκατάλαβε πώς κάτι σοβαρό γινώτανε. Ξαναφόρεσε γρήγορα τα ρούχα της, όσα είχε βγάλει, κι' έτρεξε κοντά της. Εκείνη την έπληρε στην κάμαρά της και της είπε:

—Εδώ θα είσαι πιο άσφαλισμένη. Το παράθυρό μου έχει σιδερένια κάγκελα, κι' η πόρτα μου διπλούς σύρτες. Όσες ώρες θα είμαστε σ' αυτό το σπίτι θα μείνουμε κλεισμένες εδώ μέσα.

Και διηγήθηκε στην έντρομη νέα εκείνα που της είχε είπει ο υπηρέτης, κι' αυτή έμεινε επίσης σύμφωνη ότι δεν ήταν άσφαλισμένος καθόλου σ' εκείνο το σπίτι κι' ότι έπρεπε να πάνε να κρυφτούνε άλλοι, όπου δεν θα μπορούσαν να τούς ανακαλύψουν, ούτε να τούς θιξουν, οι άνθρωποι του θείου της.

Ο Ντίλας δε που άνησύχησε γι' αυτή την απότομη άνα- χώρησή της, και φοβήθηκε πώς ήταν δυνατό να είχαν υπο- πτευθί την εκεί παρουσία του, δεν έμεινε ούτε μια στιγμή στην κρυφώνα του. Άνοιξε το παράθυρο σιγά, έκρεμάσθηκε απ' αυτό, και κατέβηκε με τον ίδιο τρόπο που είχε άνερβη. Έπειτα πήγε στο μέρος όπου έπεριμέναν οι άνθρωποι του.

—Γρήγορα να φεύγωμε! τούς είπε.

Γιατί μου φαίνεται πώς μας άνεκάλυψαν.

Έπήδησαν έξω και φύγανε. Διέκριναν μακριά υποπτες σκιές και φαντάσθηκαν ότι ήταν άνθρωποι του σπητιού. Άπομακρύνθηκαν γρήγορα και εξαφανίσθηκαν και ο Ντίλας, ύστερα από λίγο, βρισκότανε στο σπίτι της Μαγδαληνης. Δεν ήταν εκεί, και την έπεριμενε. Κι' όταν εκείνη έγύρισε από την έπίσκεψη που έκανε στον Άγρίπα και τον περίπατο κατά το σπίτι της Άντινός, της διηγήθηκε, καθώς είπαμε, όσα άκουσε, κι' όσα ύποπτευότανε.

Και ή Μάρια, που είχε κι' αυτή άκούσει τι είπανε οι δυο άγνωστοι που κατασκόπευαν το σπίτι, έκατάλαβε τι γινώτανε, κατέστρωσε το σατανικό σχέδιο της και το έβαλε άμέσως εις ένέργεια: Έκάλεσε τον Τίτο, την άλλη μέρα και τον έστειλε στον Ούρβανό να του άνακοινώσει εκείνα που του είπε. Άλλος άνθρωπος της παρακολούθησε τον πρίγκηπα, κι' όταν τον είδε να βγαίνει από το σπίτι της Γιούλιας, του είπε πώς τάχα καθώτανε κοντά στον ποταμό, και πώς έφιπποι άπεσταλμένοι του Ήρώδη Αντύπα την πήραν και φύγανε. Έτσι ο Ούρβανος συνετρίβηκε τελειωτικά. Πήρε τον Άγρίπα—το πιστό όργανό της—κι' έφυγε για τη Σεπφωρίδα, για τη χώρα τουτρομερού τετράρχη που είχε επικηρύξει το κεφάλι του—αύτου του και του Τίτου—για ένα άρκετά μεγάλο ποσό.

Δεν περιωριζότανε στο να δίνει διαταγές ή Μάρια. Έπιστατούσε στην εκτέλεσή τους, κι' ήξερε τώρα ότι όλα είχαν γίνει κατά τις οδηγίες της: Ο Ούρβανος έταξίδευε στην Γαλιλαία με τον Άγρίπα, κι' ένας έμπιστός της τούς παρακολουθούσε. Παρακολουθούσε επίσης τις κινήσεις των κατασκόπων του Ήρώδη Αντύπα, εξακολουθούσε να ένθαρρύνει με ύποσχέσεις τον Τίτο και να κρατάει υπό την σαγήνη της όμορφιάς της τον ωραίο χιλιάρχο Λούκιο Βήρο.

Κι' όταν συνεπληρώσε όλες τις έτοιμασίες της, κι' έκρινε πώς ήτανε πιά καιρός να εξαπολύσει τον όλε- θρο, έφυγε από το σπίτι της, ένα από κείνα τα βράδια, κι' έπροχωρούσε μοναχή της και με κάθε προφύλαξη, προς την πυκνοκατοικημένη συνοικία νοτινά της πό- λεως.—"Α, Ούρβανέ, έψιθύρισε. Ούτε έγώ ή ίδια, δεν είχα φαντασθί πώς θα ήτανε τόσο σκληρή ή εκδίκησή μου.

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ Τ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

1860. Στην Άθήνα. Ένα θέατρο χειμερινό, θερινό κανένα. Κάμποσοι ήρωες ήθοποιοί, που όνειροπολούσαν να δημιουργήσουν έλληνικό θέατρο, το βρίσκανε κλειστό κι' αυτό, το μοναδικό, και μένανε άστεγοι καλλιτεχνικά.

Όλες τις βοήθειες και τις εύκο- λίες τις παίρνανε οι ξένοι θίασοι. Οι δικοί μας τίποτε.

Η νεαρή μας κοινωνία— τότε, δεν καταδεχότανε να πηγαίνει στις έλληνι- κές παραστάσεις.

Τά θεωρεία τους, που τ' είχανε νοικιάσει για το χει- μώνα, τα μετανοικιάζανε σε άλλους, όταν παίζανε οι έλληνες και τ' κρατούσαν αυτοί για τον έαυτό τους—μόνο για τούς Ιτα- λικούς και για τούς Γαλλικούς θιάσους.

Έργα με άξια έλληνικά—νέα έλληνικά δηλαδή—πάλι δεν ύπληρχαν.

Μεσαιώνας θεατρικός με όλη του τη μαυρίλα.

Σ' αυτήν άπάνω κάτω την έ- ποχή παρουσιάζεται μια μικρό- σωμη μικρούλα και λαβαίνει μέ- ρος σ' αυτές τις άγωνιώδεις πα- ραστάσεις, που από έρασιτεχνι- κές προσπαθούσανε με όλη τους τη δύναμη να γίνουν επαγγελμα- τικές.

Αυτή τη μικρούλα τη λέγανε δεσποινίδα Ξαυερίου.

Άξιοθαύμαστο το θάρρος της και ή τόλμη της μεγάλη!

Σπάει όλες τις προλήψεις και όρμάει να στολίσει με τ' αινάτα της τ' άγουρο, το άνύπαρκτο έλ- ληνικό θέατρο.

Φρύαξε ή οικογένειά της. Θε- ατρίνα!...

Μά εκείνη δε λύγισε!

Τό ταλέντο, αλήθεια, μιλάει πάντα χωρίς λάθος και πάντα ό- δηγει τον άνθρωπο.

Ός που στα 1865 παρουσιά- ζεται και ό συγγραφέας. Ό έξοχος νοός, ό Δημήτριος Βερναρδάκης.

Άνεβάζει τη «Μάρια Δοξα- πατρή» και κάνει δέκα έπτά (ά- ριθμός 17)—!— παραστάσεις, 150 σά να λέγαμε σήμερα.

Κόσμος, λεφτά, ένθουσιασμός.

Τό Έλληνικό θέατρο δυναμώνει. Και μόλις άνέβηκε στη σκηνή έργο έλληνικό, χάλασε ό κόσμος. Με τον «Κλα- βίγιο» και με τ' άλλα ξένα δεν κάνανε τίποτα.

Η μικρούλα μας ή δεσποινίδα Ξαυερίου παίζει ένα ρό- λο δύσκολο για την μικρή της την ήλικία, παίζει την πα- ραμάνα της πρωταγωνιστίας, που μας θυμίζει στο χαρα- κτήρα της την παραμάνα, που έχει ό Σαίξπηρ στο θαυμα- στό «Ρωμαιο και Ιουλιέττα», που βλέπουμε αυτόν τον καιρό στο «Πάνθεον». Έπιτυχία!

Τόν άλλο χρόνο παίζει πάλι καινούργιο έργο του Βερ- ναρδάκη, την περίφημη τη «Μερόπη». Και κάνει την Εύρυ- μέδη, ρόλο μεγάλο, πολύ μεγάλο, δύσκολο:

Κανείς δεν είναι πού, κανείς δεν έρχεται.

Ό τρόμος τώρα μόνον των Ήρακλειδών

τά έρημα κατώκησεν άνάκτορα,

και εις τούς άχανείς θαλάμους σύρει θύμα του

άγωνιών κι' ήμιθανές την δυστυχί

Μερόπην. Άνοιχθήτε σεις καιρεύσατε

πηγαί δακρύων...

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ό Θεατρικός συγγραφέας και κριτικός κ. Γιάννης Σιδέρης θά μας παρουσιάσει τις πρωταγωνίστριες της έπιθεωρήσεως που ξετρέλλαναν τούς Άθηναίους πρό 40 έτών. - Στο προηγούμενο φύλλο σκιτσάρισε την Καν Άδαμαντία Πομό- νη. Σήμερα μας γνωρίζει την κυρίαν

Σκόρπιζε την εύθυμία και τ' όργος!

Νέα—νέα παντρεύθη- κε, και πήρε τόν ήθοποιό Έμμανουήλ Χέλμη, που πέθανε νέος.

Παιδιά της είναι ό περίφημος σύγχρονος του Παντόπουλου, που είναι τώρα μακαρίτης και ό προ- σφιλέστατος κωμικός του Άργυ- ρόπουλου, ό Νώντας Χέλμης.

Στην δδόν Δεληγέωργη βρί- σκομαι ξαφνικά ένα μεσημέρι. Τό σπíti παλιό κάπως με πλακό- στρωτη αύλή καθαρή και περι- ποιημένη. Μπαίνω, ρωτάω και με οδηγούν στο βάθος. Δυό ά- γρια σκυλιά δεμένα με χοντρή αλυσίδα με ύποδεχονται όχι και τόσο φιλικά.

Άκούω μια φωνή καμπανιστή, καθαρή, έντρομη, με άρθρωση μο- ναδική. Ρωτάω.

Και βλέπω μπροστά μου την Έλένη Χέλμη. Την πρωταγωνί- στρια του 1865!— Γερή, πρόθυ- μη, χαρούμενη, γεμάτη, θά έλε- γα, νειάτα!

Στις πρώτες κουβέντες θυμά- μαι ότι εύτύχησα να την έχω ξαναδύ στα τελευταία της χρό- νια, που έπαιζε.

Ήτανε στού Μακρυγιάννη στα 1915 ένα θέατρο, τό θέατρο της Πύλης Άδριανού—τόρα εί- ναι κι' αυτό γκαράζ, όπως και τό γειτονικό του Κωστάκη. Έ- κεί παίζανε «τά Σκαπανάκια». Η Έλένη Χέλμη έκανε τη Γα- ρουφαλλένια, την έρωτευμένη γε- ροντοκόρη. Ήμουνα παιδί μι- κρό, μά δεν τό λέω γιατί τόφερε ή κουβέντα, μά πραγματικά μου είχε κάνει έντύπωση ή Γαρου- φαλλένια εκείνη!

Τώρα την άναγνωρίζω. Με συγκίνηση πλέκεται ή όμιλία μας! Θεέ μου! Έχω μπρο- στά μου ζωντανή όλη την Ιστορία του έλληνικού θεάτρου!

Μιλούμε για τέχνη, για κείνο τον καιρό που δεν μπο- ρούσε να βγί ήθοποιός στη σκηνή άν ήταν γνωστό εις βά- ρος της κανένα έρωτικό σκάνδαλο.

Πώς να φανέσω κανένα είδύλλιο; Ό μόνος της έρωτας ήταν ό άντρας της, Θάυμαστές, άπειροί!— Όμως θάρρος σε κανένα. Την έφτανε ή συγκίνηση που σκόρπιζε.

Στόν Πειραιά κάποτε πήγαν Ένα ξένο να τη δει. Εκεί- νος τη φανταζότανε για καμιά μεγαλόσωμη καλλονή από τη φήμη της. Μόλις βγήκε σε μια κωμωδία τό θέατρο έ- σπασε από τ' αεροκροτήματα. Ό ξένος παραξενεύθηκε ψιθύρισε πώς δεν του άρεσε ή εμφάνισή της. Τό άκουσε ένας, τό είπε σε άλλον κι' αυτός σε άλλον. Τόν λυντσά- ρανε τόν ξένο οι κοντινοί. Αυτό θά πη θαυμασμός!

Τώρα—ή πρωταγωνίστρια του 1865—ή «γιαγιά των Έλ- λήνων ήθοποιών κάθε πρωί, εκεί κατά τις 11, βγαίνει έ- ξα. Γυρίζει άργά τό μεσημέρι, όπως άλλοτε γύριζε από την πρόβα: Σκύβει λίγο, συζητεί και πρωταγωνιστεί τώρα μόνο στις συνελεύσεις τις πολυθρόνης του Σωματείου της.

ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ

1489

Ήμουν σέ μιάν από κείνες τις περιόδους της ζωής μου, που αισθανόμουν την ανάγκη της απόλυτης μοναξιάς.

Μιά νευρική υπερευαίσθησία έκανε τη ζωή μου αληθινό μαρτύριο. Είχα στον υπέρτατο βαθμό ανεπτυγμένο το πικρό χαρισμα της «ψυχικής διαγνώσεως» των ανθρώπων, κι' όταν βρισκόμουν σ' αυτή την κατάσταση, το καλλίτερο που είχα να κάνω ήταν ν' αποφεύγω τον κόσμο και κάθε συγκέντρωση. Γιατί αν πήγαινα, όπως συνήθιζα ως τότε στον κόσμο, στους χορούς, στις εσπερίδες ή στα θέατρα, θα μ' έπιανε φρίκη κι' αηδία καθώς θα διάβαζα μέσα στα μάτια των ανθρώπων τους βαθύτερους και τους πιο απόκρυφους διαλογισμούς των και σ' ας βεβαίω, πως οι σκέψεις που κρύβουν οι άνθρωποι, βαθεία μέσα στην ψυχή τους, δεν αντέχουν στο φως του ήλιου.

Σ' αυτή τη θλιβερή ψυχική κατάσταση με βρήκε ή φιλική και γεμάτη ευγένεια και στοργή πρόσκληση της δουκέσσας ντ' Αρνύ, για τη μικρή γιορτή που θαδίνον στο θαυμασίο πάρκο της.

Η έπαυλη της δουκέσσας ήταν εξακουστή για τα καλλιτεχνικά αριστουργήματα, που είχαν μαζέψει εκεί μέσα γενεές ολόκληρες ευγενών φιλοτέχνων, όσο και για τις έκλεκτες συγκεντρώσεις, στις οποίες και πολύ συχνές γιορτές που έδιναν οι ντ' Αρνύ για τους συγγενείς και τους πολύ στενούς φίλους των.

Όταν μιιά οικογένεια κατώρθωνε να πετύχει μιιά πρόσκληση σέ μιιά γιορτή της δουκέσσας, κέρδιζε οριστικά όλα τα πρώτα σαλόνια του Παρισιού, όλες οι πόρτες ήταν πιά διάπλατα ανοιχτές γι' αυτήν.

Αν σ' αυτά όλα προσθέσει την παληά φιλία των οικογενειών μας, τον αληθινό και ειλικρινή δεσμό που έβρισκε τη μητέρα μου με την δουκίσσα ντ' Αρνύ, και την εξαιρετική συμπάθεια και στοργή, που έδειχνε αυτή για μένα απ' τον καιρό που ήμουνα μικρό παιδάκι, θα καταλάβετε βέβαια πως μου ήταν αδύνατο να μην πάω σ' αυτή τη γιορτή.

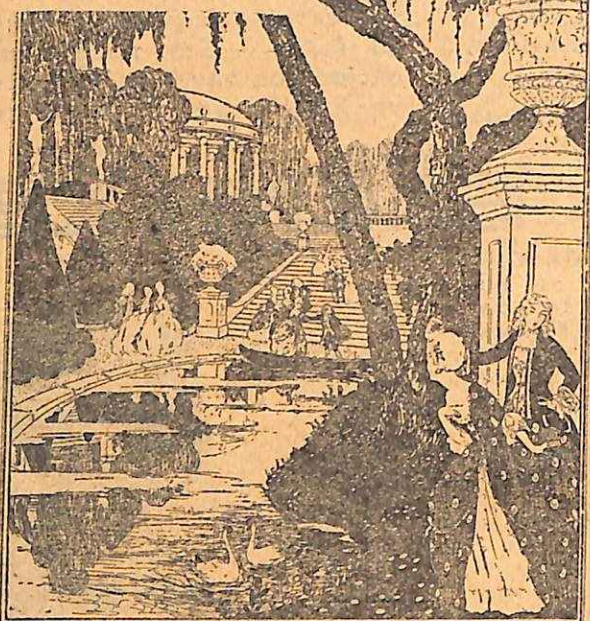
Πήγα λοιπόν στο περίφημο κι' αλησμόνητο, για μένα τουλάχιστο, γκάρντεν—πάρτυ της δουκέσσας ντ' Αρνύ, με την απόφαση να φύγω όσο μπορούσα πιο γρήγορα μέσ' απ' τον πληκτικό κι' ανούσιο εκείνο κόσμο της επίσημο-ποιήμενης προσποιήσεως.

Απορούσα, μ'α την αλήθεια, πως άλλοτε μου προξενοῦσαν ευχαρίστηση αυτό το είδος οι διασκεδάσεις. Μ' άρεσε τότε να στριφογυρίζω και να κοκορεύομαι κι' εγώ ανάμεσα στις κομπές και τόσο χαριτωμένες κυρίες και τις πεντάμορφες δεσποινίδες της αριστοκρατίας, και, θυμούμαι, κολακεύτηκα, κάποτε πάρα πολύ, ανόητα, για την κομψότητα του και το ανεξάντλητο κέφι του μαρκήσιου ντ' Αλλουέ. Εὐδόκησε να μου προσφέρει μιιά πρέζα έκλεκτο ταμπάκο απ' την χρυσή κι' αδαμαντοκόλλητη ταμπάκη του.

Σίγουρα όμως τότε ήμουνα ευτυχισμένος άνθρωπος... Τώρα μονάχα ή συντροφιά της μνηστής μου—άν και δεν αναγγείλαμε ακόμη επίσημα τους αρραβώνες μας—της Λιζέττας ντε Κορμπύ έχει κάποια αξία για μένα... Τίποτε άλλο δεν μπορεί να μ' ευχαριστήσει.

Θά μου πείτε και σεις, όπως όλοι στο σπίτι: νεύρα! νεύρα! πρέπει να κυττάω τα νεύρα μου!... Έχω όλα τα στοιχεία της ευτυχίας, λαμπρό όνομα, περιουσία, μόρφωση (έτσι λένε τουλάχιστον) και προπάντων τον ανεκτίμητο και φυεγαλλό θησαυρό της νεότητος. Και πρέπει να καταλάβω και να εκτιμήσω διην αυτή την ευτυχία. Η μνηστή μου είναι όμορφη και τόσο χαριτωμένη, τόσο καλή... Μά τι τα θέλετε, φοβούμαι... Τί; Ούτε κι' εγώ ο ίδιος δεν μπορώ καλά—καλά να το καθορίσω αυτό. Νά! φοβούμαι το άγνωστο, φοβούμαι την απογοήτευση, άργότερα, σ' αν θα γνωριστούμε καλλίτερα, πολύ καλά, σ' αν καταλάβω ολότελα ο ένας τον άλλον... Φοβούμαι... Θεέ μου, νεύρα! νεύρα! ίσως να έχετε δίκιο.

Χόρεψα λοιπόν και γώ μαζί με όλους τους άλλους νέους, δέχτηκα μάλιστα και πολλά συγχαρητήρια για την λαμπρή επιτυχία μου στο μενούετο. Οι αδιάκοπες αθλητικές ασκήσεις, άντι να κάνουν κάπως βαρειές τις κινή-

σεις μου όπως συμβαίνει με πολλούς άλλους, έχουν απεναντίας αυξήσει την ευλογισιά μου κι' έτσι, εφόσον δεν μπορώ φυσικά, να ξεχάσω ολότελα, και ν' αποβάλω, τον παλιό άνθρωπο των σαλονιών, κατορθώνω αληθινά να έχω άποψη εμφάνιση κι' επιτυχία στους λεπτούς χορούς.

Κατώρθωσα όμως κι' έφυγα επί τέλους απ' τον κύκλο των ένθουσιασμένων εκείνων ανθρώπων. Τ' αυτιά μου διατηρούσαν ακόμη την ηχώ των τυπικών βέβαια φιλοφρονημάτων τους. Έγώ φαντάζομαι ότι υπήρχε πιο πολύ λόγος να ζηλεύουν και κανείς τους δεν θα με συγχάρηκε με ειλικρίνεια. Επ'ιτέλους έρέθηκα πάνω σ' ένα μπαγκάκι, κρυμμένο κάτω από μιιά πυκνή σκιά από περικο-

κλάδες. Ήτανε το θαυμασιώτερο καταφύγιο που θα μπορούσα να ποθήσω κείνη την στιγμή. Θά ξεκουραζόμουν ώραία εκεί, κι' ύστερα, σέ λίγο βέβαια, θα φιλοῦσα τό απλό κι' ευγενικό χεράκι της δουκέσσας και θαφευγα.

Εκεί όμως που φαντάστηκα πως θα βρω κάποια ήσυχία με περίμενε μιιά θλιβερή απογοήτευση. Η τελευταία ευτυχώς, γιατί δεν υπήρχε πιά κι' άλλη βαθμίδα στην κλίμακα των απογοητεύσεων που δοκίμαζα απ' τα νεύρα μου...

Άκουσα ψιθυρίσματα, σιγομιλήματα. Θά σηκωνόμουν, βέβαια, να φύγω, γιατί ο χαρακτήρας μου δεν μου επέτρεπε να κρυφακούω έστω και χωρίς να το επιζητήσω εγώ αυτό. Έκανα να σηκωθώ, όταν αναγνώρισα τη φωνή της Λιζέττας. Μιλούσε με κάποιο νέο, παλιό μου φίλο, από το σχολείο, ένα νέο που τον αγαπούσα πολύ, είχαμε υπηρετήσει μάλιστα και στον στρατό μαζί. Του φάνηκα πολύ χρήσιμος κάποτε, που πληγώθηκε σέ μιιά συμπλοκή. Ένας άλλος στη θέση μου θά έλεγε πως του είχε σώσει τη ζωή. Άκουσα λοιπόν τους δυο νέους να κρυφομιλούν. Ήσαν πολύ στενοχωρημένοι. Κάποιο σοβαρό ζήτημα τους απασχολούσε και δεν μπορούσαν, φαίνεται, να βουνε τη λύση. Ήμουν ανύποπτος, κάποιο ένστικτο όμως με κράτησε κρυμμένο εκεί μέσα στα πράσινα, ανθισμένα, φυλλώματα.

Πρόσεξα καλλίτερα. Εκείνος τότε, νά, είμαι βέβαιος, πρόφερε τ' όνομά μου... Ώστε... μιλούσαν για μένα... Η Λιζέττα μ' αυτόν το νέο, το φίλο μου!...

Είναι άσκητη δικαιολογία ή κατάσταση της υγείας του, είπε επί τέλους ο αγαπημένος μου φίλος. Δεν μπορείς, να παντρευτείς μ' έναν άνθρωπο, λαμπρό βέβαια κατά τα άλλα, αλλά που ή διανοητική του κατάσταση... Μά λένε αυτοί; μπορεί ποτέ κανείς να πη τέτοια λόγια; διαμαρτυρήθηκε ή Λιζέττα, ευγενικότερη και πιο φιλάνθρωπη...

Ώστόσο απ' το πρόσωπό της, απ' την έκφραση των ματιών της, απ' το σκεπτικό της ύψος, κατάλαβα ολόκαθαρα πως αν δεν δέχονταν αυτό, ποθούσε όμως να εύρισκε κάποιαν άλλη πρόταση που να λέγεται...

Την άλλη μέρα, με λίγες ευγενικές γραμμές, την απάλλαξα απ' το λόγο της. Ο γάμος τους όμως δεν έγινε. γι' ατί... ή Λιζέττα είναι τώρα τρομερά έρωτευμένη μαζί μου. Δεν ξέρει τίποτα αυτή, εγώ όμως τα ξέρω όλα, ξέρω το μυστήριο της γυναικείας καρδιάς.

Γι' αυτό προτίμησα την σημερινή μου τελεία απομόνωση απ' τον κόσμο. παρ'α να δοκιμάσω καινούργιες κι' ίσως ίσως μικρότερες απογοητεύσεις.

Ώστόσο οι γνωστικοί, οι ιδιορρυθμένοι άνθρωποι έξακολουθούν να με λένε νευρικό, ίσως δέ και τρελλό.

Π. ΠΑΝΤΛΩ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Έτυχε ποτέ σας να έχετε έναν αδελφό, ή ένα φίλο στενό, που ή άγάπη του, ή τρέλλα του για μιιά γυναίκα να σ'α κινήσει τ'όν οίκο; Μονάχα έτσι θα μπορούσατε να καταλάβετε και τη δική μου τήνκατάσταση.

Δεν ήτανε άγάπη αυτό που είχα για τη θεότρελλη τη Νινόν, δεν ήτανε έρωτας, όπως τόσοι και τόσοι μεγάλοι και τρανοί τον έχουνε περιγράψει. Όχι! Κανείς δεν περιγράψε ως τώρα, ή τουλάχιστον εγώ δεν διάβασα πουθενά εκείνο που αισθανόμουν εγώ.

Ίσως ή ψυχολογία ενός άρρωστημένου σκυλιού—γιατί πρέπει να ξέρετε ότι τα σκυλιά έχουνε ψυχή, και κάποτε ανώτερη απ' την ψυχή πολλών ανθρώπων—μονάχα ή ψυχή ενός σκυλιού, άρρωστημένου, σακατεμένου, που τό χτυπάει άπονα ο άφέντης του, μπορεί να συγκριθί με την περίπτωση μου. Γιατί όπως εκείνο πνίγει τον

πόντο του και κυττάζει τον άφέντη του με λατρεία, τό ίδιο κι' εγώ δεχόμουν τις προσβολές και τα καπρίτσια της χωρίς διαμαρτυρία.

Φαντασθήτε: σ' όλη μου τη ζωή στάθηκα γενναίος κι' άφοβος. Δεν τό λέω για να καυχηθώ αυτό, αλλά μονάχα για να ξηγηθώ καλλίτερα. Η σιδερένια μου θέληση δεν γνώρισε ποτέ αντίσταση, εμπόδιο που να μη τό νίκηση με την αντρικία και δυνατή επιμονή μου. Τόσο που οι εύκολες δουλειές δεν είχανε κανένα θέλητρο για μένα. Κυνηγοῦσα την δυσκολία, τον άγώνα, την πάλη. Ήθελα να χαρώ τό καθετί άφου τό κατακτούσα, άφου τό αποκτούσα με άγώνα και προσπάθεια. Κυνηγοῦσα τους κινδύνους, που μονάχα αυτοί έτρεφαν την ψυχή μου...

Ε, λοιπόν, εγώ! εγώ ο ίδιος, ο άνθρωπος—θηρίο, ήμουνά ένα τίποτα, ένα κουρελάκι, κάτι λιγώτερο ακόμα, μπροστά στη Νινόν.

Δεν είχα κοντά της δική μου θέληση, δεν είχα καν άτοιμότητα, έπαυα να είμαι κάτι που θα μπορούσε να λογαριασθή. Και τό χειρότερο από όλα ήτανε, ότι εκείνο τό μπιμπέλο εκείνο τό ευθραυστο και κουκλίστικο πλάσμα—κι, ή μικρούλιά μου ή Νινόν, ήξερε πολύ καλά την άπειρή, την άπερίοριστη δύναμή της απάνω μου, απάνω σ' έναν άντρα σ' αν και μένα.

Ίσως τώρα να φανταστήτε πως έπωφελήθηκε καμμιά φορά για να μου αναθέσει κανένα δύσκολο ή ριψοκίνδυνο πράγμα, όπως συνήθιζαν οι κυρίες των μεσαιωνικών θρύλλων. Άλλά που τέτοια τύχη!... Έγώ θά ήμουν τρισευτυχισμένος αν μου έδινε την ευκαιρία να της άποδείξω με έργα την άπειρη λατρεία μου, την αληθινή, την φλογερή άγάπη που με κατάρτωγε, που με κρατούσε άγρυπνο τις νύχτες και πάντα σκεπτικό και μελαγχολικό την ημέρα. Τίποτ' απ' αυτά.

Η Νινόν έδειχνε την απόλυτη κυριαρχία της απάνω μου κατά έναν ολωσδιόλου δικό της, ιδιόρρυθμο τρόπο: δεν με λογάριάζε...

Δεν με λογάριάζε, όπως συνήθιζουμε να μη λογαριάζουμε κάτι, ένα πράγμα, που τό ξέρουμε, που είμεθα βέβαιοι πως είναι δικό μας, που κανείς δεν μπορεί να μ'ας τό άποσπάσει, ούτε και είναι δυνατόν να χαθί. Ένα πράγμα, πολύτιμο ίσως, μ'α που συνήθισαμε πιά στην κατοχή του, και ίσως—ίσως απ' την πολλή αυτή συνήθεια κι' απ' την απόλυτη αυτή βεβαιότητα, ν' αρχίζουμε και να τό βαριόμαστε και λιγάκι.

—Α! Έδώ είσαι και σύ... μου έλεγαν τά καταγάλανα

μέτιας της όταν αντίκρυζαν τά δικά μου μάτια, που ήσαν γεμάτα λατρεία.

Έκανε από μακριά μιιά κίνηση, όπως όταν θέλουμε να χαιδέσουμε τό σκυλάκι μας, που δεν είναι ακόμα κάτω απ' τό χέρι μας.

Έγώ ένοιωθα τότε πάλι την απόλυτη μη-δαμνότητά μου, ένοιωθα πως ήμουνα ένα τίποτε στη ζωή του μόνου κοριτσιού που άποτελούσε τό σκοπό της ζωής μου Κοκκίνιζα, μούερχότανε να κλάψω—έγώ να κλάψω!—κι' άπομακρυνόμουνά απ' τη Νινόν, που είχε πιάσει κι' άλλας την κουβέντα με κάτι σαχλούς νεαρούς, από κείνους που λάμπουν στις άνόητες κοσμικές συγκεντρώσεις για την καλοβαλμένη τους χωρίστρα ή για την έπίδοσή τους στο τένις και στα παρόμοια παιχνίδια. Ένοιωθα την καρδιά μου να βράζει. Μπορούσα με μιιά γροθιά να ταπεινώσω όλους εκείνους τους κομποτυμένους άριστοκράτες, που την τριγύριζαν. Καταλάβαινα όμως, διι, απλούςτατα, θά γινόμουνά μονάχα γελοῖος, πολύ γελοῖος, σ' α μάτια της. Κατάπινα τά δάκρυά μου κι' έφευγα.

Τό μαρτύριό μου αυτό βάσταζε ως τη μέρα που κηρύχτηκε ο μέγας πόλεμος.

Δέχτηκα με χαρά εκείνη τη θύελλα, όπως με χαρά αντίκρυζα πάντοτε κάθε ριψοκίνδυνη περιπέτεια.

Ήτανε πιά να φύγω μετά δυο μέρες για τό στρατό. Ο νους μου κι' ή ψυχή μου ήτανε τώρα γεμάτοι απ' τη μέθη που μάντευα να με προσμένη στο μεγάλο άγώνα. Ώστόσο φόρε-

σα ένα σπόρ κοστοῦμι, καβάλλησα τ'άλογό μου και τράβηξα για την περίφημη βίλλα, όπου έμεναν οι γονείς της Νινόν. Έπρεπε να τους άποχαρηθώ και να την άποχαρηθώ κ' αυτήν. Ποιός ξέρει; Ίσως να μη την ξανάβλεπε πιά ποτέ. Στο σημερινό πόλεμο, με τις νεώτερες τελειοποιήσεις των μέσων της καταστροφής ή παλληκαριά και τό θάρρος δεν παίζουν πιά τον πρώτο ρόλο.

Όταν τους έξηγήσα ότι έφευγα μετά δυο μέρες, είδα την αδιάφορη ως εκείνη τη στιγμή Νινόν, που μιλούσε γεμάτη κέφι με κάτι φιληνάδες της για τά τελευταία μοντέλλα, ν' αλλάξη μονομιῶς όψη. Χάθηκε άμέσως τό στερεότυπο χαμόγελό απ' τά κερασένια χείλη της, χάθηκαν τά τριαντάφυλλα από τά μάγουλά της, έγινε άσπρη, πιδ άσπρη κι' από τό λευκό φόρεμά της, κι' ήρθε άμέσως κοντά μου.

Με κύτταξε κατάματα, μ'α με τί μάτια! Τί έλεγαν εκείνα τά μάτια της; κείνη τη στιγμή! Δεν είπα λέξη. Άλλά χωρίς να δώση την παραμικρή σημασία σέ κανέναν, με τράβηξε από τό χέρι και βγήκαμε απ' τό δωμάτιο. Φόρεσα τό κασκέτο μου και κατεβήκαμε στον κήπο. Είμαστε, θυμούμαι κοντά στη λιμνούλα, κάτω από ψηλά δέντρα, και τό φεγγάρι έχυne ένα γλυκό φως ολογυρά μας.

Τότε ή Νινόν, χωρίς μιιά ούτε λέξη να μου πη, πήρε με τά δυο της ντελικάτα χεράκια, που μου φαίνόντουσαν σ' αν ψεύτικα, σ' αν κουκλίστικα, πήρε τό κεφάλι μου και με φιλούσε, με φιλούσε με φιλούσε μ'α με τέτοια λατρεία, που, νόμιζα πως όνειρεύομαι. Έπειτα έγυρε γλυκά πάνω στον ώμο μου.

Α! δεν θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ πως αυτή ή γλυκειά ή τρυφερή, κοπέλλα ή γιεμάτη έρώτα και πάθος, ήτανε ή Νινόν, ο τύραννός μου ή Νινόν.

Ποτέ ως τότε δεν είχα αντίκρυσει τρυφερότερη έκφραση ματιών. Ποτέ δεν θα μπορούσα, τό όμολογώ, να φανταστώ πως κάποτε ή Νινόν θ' άκουμπόυσε με τόση γλυκειά έγκατάλειψη απάνω μου.

Δεν ξέρω, δεν μπορώ να θυμηθώ τί της είπα. Θυμούμαι μονάχα τά δικά της τελευταία λόγια.

Μην ξεχνάς εκεί που θά π'α, άγάπη μου, πως είσαι ο μοναδικός θησαυρός μου, ή μόνη χαρά της ζωής μου!...

Νά γιατί είμαι ο μόνος ίσως άνθρωπος που εύλογώ τον φρικτό εκείνο πόλεμο: μού φανέρωσε την ευτυχία μου και μού χάρισε τη Νινόν, τη γλυκειά γυναικούλα μου!

Κ. ΜΑΡΙΝΙΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ ΠΑΡΗ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΡΑΙΝΟ

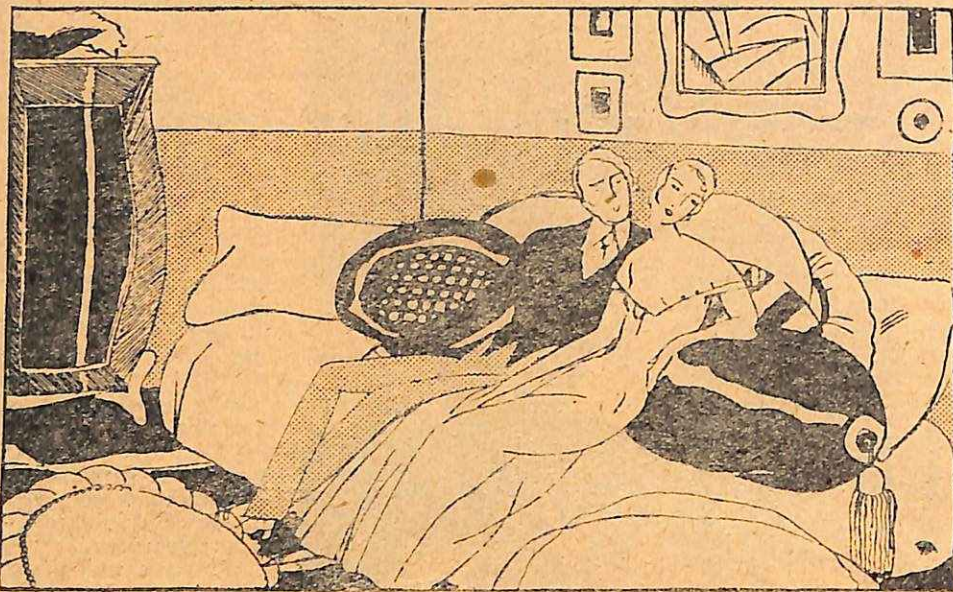
Τό τελευταίο βιβλίο του Ράινταρ Χόρθ είχε μια σπάνια επιτυχία. Οί φιλολογικοί κύκλοι τόκριναν μ' έμπάθει-α—όπως συνέβαινε γι-α τα έργα του συστη-ματικά κι' αδιάκοπα επί είκοσι πέντε χρό-νια—μά η κριτική αυτή είχε ωφελήσει πολύ αυτή τη φορά. Δεν ή-ταν όπως άλλοτε, λίγα ξερά και δηλητηρια-σμένα λόγια. Ήταν στήλες ολόκληρες με πυκνά μικρά στοιχεία που «χτύπαγαν τ' κου-δοῦνι του κινδύνου» και «μαστιγώναν» τούς «άνήθικους έλευθερια-μείς» και τις «έξω-φρενικές ιδέες» τ' ου συγγραφέα. Αυτό έφ-τασε γιά να κυκλοφο-ρήσῃ τ'ο βιβλίο σέ χι-λιάδες αντίτυπα, γιά-ν'ά μεταφρασθῇ σέ πέντε γλώσσες και ν'ά έπισκεφθῇ τὰ πέρατα τῆς Οίκουμένης.

Ο Ράινταρ Χόρθ ήταν διάσημος, μ' έλη-τή μεγάλη σημασία τῆς λέξεως. Είχε γνω-ρίσει τὴν επιτυχία. Εί-χε πετύχει νά πραγμα-τοποιήσῃ τὸ μοναδικό του όνειρο.

Μά ἡ δόξα ἐρχό-τανε κάπως ἀργά. Ο' ατέλειωτος χειμώνας τῆς ζώης είχε πρὶν ἀ-πὸ πολλὰ χρόνια σκε-πάσει μὲ τὰ χιόνια του τὸ κάποτε ὁμορ-φο κεφάλι τοῦ συγ-γραφέα. Κι' ἡ πίκρα, ἡ στέρση, ἡ ἀπογοή-τευση, ἡ μοναξιά εἴ-χαν αὐλακώσει ἀνεξί-τηλα τὴν γλυκεῖα μορ-φή του.

Ο Ράινταρ Χόρθ ἦταν πιά ἕνας γέρος. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ λό-γος πού ἀρνιότανε μὲ πείσμα νά ἐπιτρέψῃ νά τοῦ πάρουν ἔστω ἕνα ἔσταντανέ. Μ' ὅλη-τὴ φήμη του δὲ δημο-σιεύθηκε ποτὲ φωτογ-ραφία του. Κανείς, ἐκ-τὸς ἀπὸ τὸν κύκλο του, δὲν ἤξερε ποῖός ἦταν ὁ ἀνθρώπος πού εἶχε καταφέρει νά συγκινήσῃ τὸν ἀδιά-φορο αἰῶνα του.

Ἡ μέρα του κυλοῦ-σε ἡρεμα καὶ μελαγ-χολικά. Ἐγραφε, διά-βαζε, κι' εἶχε ἐλάχι-στες συντροφίες.

Τ' ἀπόγευμα, περνοῦσε μιά ὥρα μόνος του ἐντελῶς, κλειδω-μένος μέσα στὸ γραφεῖο του. Ἐ-κεῖ ἔδινε τὰ ἐρωτικά ραντεβού με-τὶς ἀγνωστες θαυμαστῆρες πού ἦταν καὶ θάμεναν γιά πάντα τέ-τοιες. «Ανοίγε τὰ χρωματιστά φα-κελλάκια κι' ἐρροφούσε ἀπληστα, ἡδονικά, τὸ μῦρο τῆς ἀγάπης, πού δὲν ἔνοιωσε ποτὲ τὸ μεθῶσι του. Διάβαζε, βυθιζόταν σέ γλυκεῖες σκέψεις, κι' ἀπαντοῦσε μὲ δρεξη-χωρίς κόπο καὶ χωρίς προσπάθεια. Αὐτὴ δὲ ἡ δουλειά τὸν ξεκούραζε καὶ τοῦδινε κέρη καὶ γιά τὴν ἄλ-λη. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα γράμματα, τὶς κάρτες καὶ τὶς καρτούλες, ἔνα ἀπόγευμα σταμάτησε σέ μιά φω-τογραφία. Ήταν ἡ φωτογραφία ἑ-νὸς νέου κοριττοῦ μὲ μεγάλα μαῦρα μάτια γλυκά, γεμάτα ρέμ-βη καὶ ποίηση, ποῦδιναν τὶς πὶό γλυκὲς ὑποσχέσεις καὶ δικαιολο-γοῦσαν τὰ πὶό τολμηρὰ όνειρα. Ἐνα ἡδονικό στόμα συμπλήρωνε τὴν ἐρωτικὴ αὐτὴ σύνθεση τῆς φύ-σεως, πού ἦταν στεφανωμένη ἀπὸ δολόχρυσά λεπτὰ μαλλιά. Ἰδιότυ-πη ἐναρμόνιση γεμάτων σύμφωνες ἀντιθέσεις πού ἐνσάρκωναν ἕνα φανταστικό πρόσωπο, ἐντελῶς ἴ-δονικό, μιά «μοιραία γυναίκα» ἀ-νύπαρκτη.

Ο Ράινταρ Χόρθ ἔζησε ὁλοκ-ληρες ἐρωτικές στιγμές με-τὸ ἄ-ψυχο καρτόνι. Καὶ μόνο ὑστερα ἀπὸ πολλὰ ὥρα, ἀποφάσισε νά τὸ γυρίσῃ καὶ νά διαβάσῃ τὶς λίγες λέξεις πού ἦταν χαραγμένες πίσω-τῶς: «Εσείς μοῦ μάθατε τὸν ἔρωτα. Σὰς βλέπω με-τὶς φαντασί-ας μου στὸ γραμματέα σας μαζί με χιλιάδες γράμματα καὶ κάρτες γιά μιά τυπικὴ ἀπάντηση. Μά σὰς ἰκευτεύω, Σταματήστε ἔδω. Γρά-ψτε μου μόνος σας. Ταξίδεψα ἀπ' τὸ Παρίσι γιά νά σὰς δῶ, νά σὰς γνωρίσω. Δυστυχῶς, εἶναι ἀδύνα-το. Κι' ἀναγκάζομαι νά σὰς γρά-ψω. Εσείς ὁ μεγάλος αἰσθηματίας δὲν πρέπει νά γελάσετε με-μιά νεαρὴ καρδιά πού πονεῖ ἀληθινά. Ἀστρίδ Μπιάνκα».

Στὸ τέλος ἦταν σημειωμένη ἡ διεύθυνσις: Βαλσεστράσσε 26, τρί-το ἀπαρτῖαν.

Ἡ φωτογραφία ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ράινταρ Χόρθ καὶ στάθηκε πάνω στὸν παχὺ σωρὸ τῶν σχισμένων χαρτιῶν πού σχη-μάτιζαν ἕνα κινητὸ χαλί μπροσ-τά στὸ γραφεῖο. Ο' συγγραφεὺς ἔσκυψε καὶ τὴ σήκωσε γρήγορα, σὰ νά φοβόταν μὴ τοῦ παραπονε-θῇ... Τὴν κύτταξε ὥρα πολλή με-σὶς τὰ μάτια κι' ἡ μορφή του πῆρε ἕνα καινούργιο φῶς.

Τὴν ἐπομένη ὁ γραμματεὺς τοῦ φημισμένου συγγραφέως Ράιντερ Χόρθ ἔβλεπε στὸ γραφεῖο του μιά καινούργια μικρὴ κορνίζα με-μιά ἀγνωστὴ φωτογραφία.

Ἐνα γράμμα ἀκολούθησε:

Ἀγαπημένε μου,

Εἰμ' εὐτυχισμένη. Πῆρα τὸ γράμ-μα σας καὶ δὲν πίστευα πὸς τὸ κρατοῦσα στὰ χέρια μου. Μοῦ γράψατε σεις; Καὶ χάσατε ὁλό-κληρὴ ὥρα ἀπ' τὸν πολὺτιμο χρό-νο σας γιά ν' ἀνοίξετε διάπλατα τὴ μεγάλη ψυχὴ σας σέ μένα τὴν ἀσήμαντὴ γυναίκα;

Ἀν ξέρατε πόσο ἔκλαψα φι-λῶντας τ' ἀγαπημένο γράμμα. Πο-σὴ χαρὰ πλημμύρισε τὴν ψυχὴ μου!

Ἦθελα νά πηδῶ σ' ἕνα ταξί-καὶ νά τρέξω στὸ σπῆτι σας, νά παραμερίσω τοὺς ὑπηρέτες, ν' ἀ-νοίξω τὶς πόρτες ἀδιάκριτα καὶ νά πέσω στὴν ἀγκαλιά σας.

Σὰς λατρεύω. Γράψτε μου ποῖά ὥρα μπορῶ νά σὰς δῶ. Μὴ με κρατᾶτε πιά μακριὰ σας. Διὰ σας ἀληθινά.

Ἀστρίδ

Ο' Ράινταρ Χόρθ ἀπάντησε σ' αὐτὸ τὸ γράμμα με-τὶς ἄλλο πού τέλειωνε ἔτσι:

«Τὴν Πέμπτη τ' ἀ-πόγευμα σὶς ἔξη, θά-μοῦ ἐπιτρέψετε νά-σὰς ἐπισκεφθῶ. Μοῦ ξυπνήσατε μέσα μου τὸν ἔρωτα! Τὸν ἔρω-τα πού σὰς διδάξα-ἔγω, χωρὶς νά τὸ θέ-λω!»

Ράινταρ Τὴν Πέμπτη τ' ἀ-πόγευμα σὶς ἔξη, ὁ φημισμένος συγγρα-φέας χτύπησε τὸ κου-δοῦνι τοῦ τρίτου ἀπαρ-τῖαν στὸ νούμερο 26 τῆς Βαλσεστράσσε.

Ἡ δεσποινὶς Ἀσ-τρίδ Μπιάνκα συκρα-τοῦσε με-μιά κό-πο τὴν ἰσχυρὴ τῆς συγκίνηση, ποῦθασε στὸ ἀπροχώρητο με-τὶς χτύπημα τοῦ κου-δοῦνι. Τέσσερις παλ-μοὶ τῆς καρδιάς με-σολάβησαν ὥσπου ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα καὶ νά φανῇ ἕνας κομπο-ντυμένος, γυρτὸς κύ-ριος, περισσότερο ἀπὸ ἑξήντα χρονῶ. Ἡ Ἀσ-τρίδ ἀπογοητεύθηκε. Θάταν κανένας ἄλλος βέβαια. Ἀποσύρθηκε στὸ σαλόνι πρὶν τὴν ἀντιληφθῇ ὁ ξένος.

Ἡ δεσποινὶς Μπιάνκα: Εἶναι μέσα, εἶπε ἡ καμαριέρα.

Ο' ἐπισκέπτης ἔδω-σε τὴν κάρτα του. Ἡ Ἀστρίδ διάβασε, Ράι-νταρ Χόρθ.

Νά περᾶσῃ! τ' αὐτὴν-σε ἀπογοητευμένη. Καὶ σέ λίγα δευτερόλεπτα ὁ κομφοντυμένος γέ-ρος κύριος βρέθηκε μπροστά τῆς... Μεσο-λάβησαν στιγμὲς δρα-ματικῆς ἀμηχανίας.

Καθῆστε! Κατάφε-ρε νά ψιθυρίσῃ ἡ Ἀσ-τρίδ. Ο' Ράινταρ ἔκα-τσε κοντά τῆς, πληγω-μένος βαθεῖα ἀπ' τὴν ψυχρὴ ὑποδοχὴ πού δὲν τὴν εἶχε προβλέ-ψῃ τέτοια. Τῆς μίλησε ψυχραῖα ὥστος γιά τὰ ὠραῖα γράμ-ματά τῆς, γιά τὸ ταλέντο πού διέκρι-νε σ' αὐτά. Τ' ἀπάντη-σε με-μιά εὐγενικά ψυχρὰ. Ἡ ἐπίσκεψις τελείωσε ψυχρὰ. Τ' όνειρο ποῦ-χαν κι' οἱ δυὸ πλέξει, εἶχε ληξεί ἐντελῶς ὁ-δοῖα. Ἰ. ΜΠΙΡΑΜΠΩ

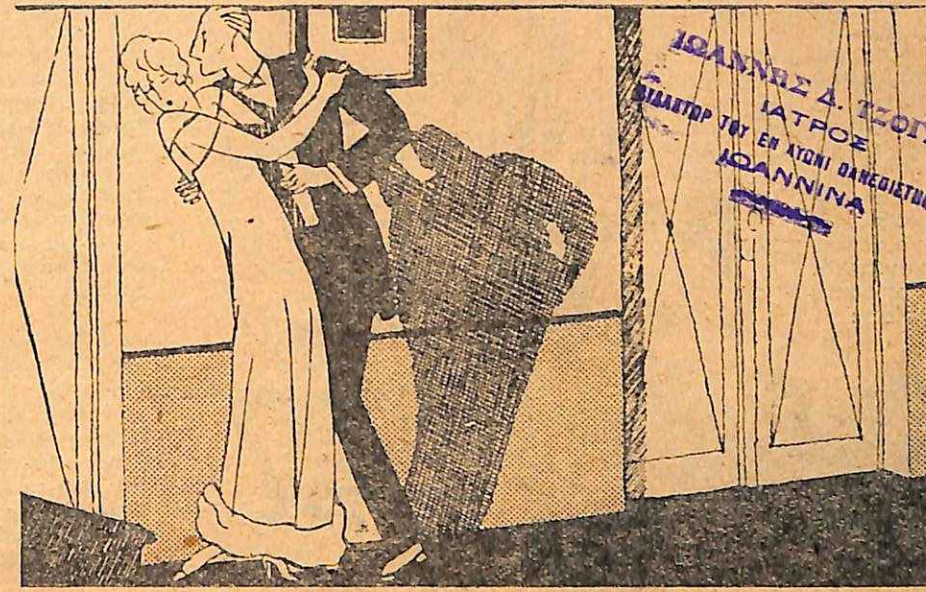
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ

Ποτὲ δὲν εἶχα τό-σο διστάσει στὴ ζωὴ-μου σὺ τὴ στιγμή πού μοῦ ἀνετέθη νά ἀσχο-ληθῶ με-τὶς ὁλως διό-λου μυστηριώδη δολο-φονία τῆς Βαρώνης Ἐδνας φὸν Ντορέλ-στεν, πού συνέβη στὸ σπῆτι τῆς, στὸ Ντούσ-σελντορφ, ὅπου κατοι-κοῦσε ἀρκετὰ χρόνια τῶρα, ἀμέσως σχεδόν ὕστερ' ἀπ' τὴν πώση τῶν Χοετζόλλερν.

Ἡ Βαρώνη, εἶχε δολοφονηθῇ μιά νύχτα ἄξαφνα, μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά τῆς, ἀπὸ Ἀγνώστους, χω-ρὶς νά διαφαίνεται καμμιὰ αἰτία, τοῦλά-χιστον γνωστὴ καὶ σέ κάποιον τρίτο, χωρὶς νά ὑπάρχῃ τίποτε τὸ ὑποπτό, ἢ ἔστω τὸ περίπλοκο στὸν ἰδιω-τικό της βίω. Βαθὺ σκοτάδι ἐσκέπαζε τὴν ὑπόθεση, κι' αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπλῶς σχῆμα λόγου τῶν ἀστυνομι-κῶν ρέπορτερς. Ήταν πραγματικότης. Ὑπό-νοιαι δὲν ὑπῆρχαν γιά κανένα. Ο' βαρῶ-νος φὸν Ντορέλστεν ὁμολόγησε πὸς, ὅσο κι' ἂν βασάνιζε τὸ κε-φάλι του δὲ μπορούσε νά βρῇ, ἔστω καὶ ἕνα ἐλάχιστο, πιθανὸ στοι-χείο πού νά βασίσι-μιά ὑπόψια. Στὸ Ντούσ-σελντορφ εἶχαν πολὺ λίγους φίλους καὶ κα-νέναν ἐχθρό. Τὸ προ-σωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἀ-ποτελοῦσαν ἡ Νόρμα, ἡ καμαριέρα τῆς Βα-ρόνης, κόρη τῆς πα-λῆας οἰκονομίας τοῦ πατρικοῦ της σπιτιοῦ καὶ ἀπολύτως ἔμπι-στο πρόσωπο, ὁ Ἀ-βραάμ, ἕνας γέρος μάγειρος τίμιος καὶ θεοφοβούμενος, κι' ὁ σωφῆρ πού βαρύνου-πὸν τὸν εἶχε δέκα ὁ-λόκληρα χρόνια στὴν ὑπηρεσία του καὶ τὸν ἐμπιστευόταν ὅσο καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του.

Ἡ ὑπόθεση τῆς ληστείας, εἶχε ἀπορ-ριφθῇ ἀπὸ τὴν πρώτη-στιγμὴ τοῦ ἐγκλήμα-τος, κι' αὐτὸ γιὰτί οἱ φὸν Ντορέλστεν δὲν εἶχαν στὸ σπῆτι τοὺς τίποτε τὸ ἐξαιρετικὰ πολὺτιμο. Τὰ ἐλάχι-

στα μπιζοῦ πού κρατοῦσε ἡ Βα-ρόνη στὸ δωμάτιό της—τὰ ἄλλα τὰ ἐφύλαγε στὴν Τράπεζα—δὲν εἶχαν καμμιὰ ἰδιαίτερη ἀξία, ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη μπορούσε νά ὑποτεθῇ πὸς κάποιος κακὸς πληροφορημένος ἀπεφάσιζε νά τὴ ληστεύσῃ θά ὑπῆρχαν σημεῖα πού θά πρόδιδαν ὅτι στὸ δωμά-τιό της εἶχε γίνει κάποια ἔρευνα. Ἐντούτοις τὰ συρτάρια βρέθηκαν κλειδωμένα, καὶ τὰ μπιζοῦ πού ὑ-πῆρχαν πρόχειρα σ' ἕνα βαζάκι τουαλέτας, ὁ δολοφόνος τ' ἀφίσε ἀνέπαφα. Νά φοβήθηκε μὸλις ἐ-πραγματοποίησε τὸ ἐγκλημα καὶ νάφυγε ἄξαφνα ἐπηρεασμένος ἀπ' τὸν πανικό καὶ τὸν τρόμο; Ἡ ἐκ-δοχὴ αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου ἀ-πίθανη. Ήταν μάλιστα καὶ ἡ μὴν.

Ἐπῆγαμε στὸ Ντούσσελντορφ μαζί με-τὸν δόκτορα Χάρφουρντ, διαπρεπὴ δικηγόρο καὶ ἀνώτερο ἀστυνομικό Ἐπιθεωρητὴ τὸν τε-λευταῖο καιρὸ, πού εἶχε στὸ ἐνερ-γητικό του ἀρκετὲς ἐπιτυχίες κι' ἀναγνωρίζανε γιά τὴν ἀσυνα-γώνιστὴ παρατηρητικότητα του καὶ τὴν ἀνακριτικὴν του ἰδιοψία. Ἀνακριτὴς ἐγὼ, τὸν εἶχα θαυμά-σει ἀρκετὲς φορές καὶ ἐπειδὴ ἐκτιμοῦσα τὶς ἱκανότητές του ἰδιαίτερος τοῦ ζήτησα μιά ἀνεῡ-θυνη γνώμη πρὶν νά φθάσουμε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Ἀπάντησε στὴν ἐρώτησή μου με-μιά δεύ-τερη ἐρώτηση:

—Γιὰτί δὲν παραδέχεσθε πὸς πρόκειται γιά ἕνα κοινὸ ἐγκλημα με-σὸκοπὸ τὴ μικροληστεία; μοῦ εἶπε.

Τὸ ὕφος του κάθε ἄλλο ἔδειχνε παρὰ πὸς αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ παρα-δεχότανε.

—Δὲν τὸ ἀποκλείω. Τ' ἀπάντησα.

—Σχεδόν τὸ ἀποκλείετε, μοῦ εἶπε, μολονότι στὴν πραγματικό-τητα μπορεῖ νά εἶναι πιθανόν!

Κι' ἀναβοντας τὴν πίπα του συνέχισε με-τὸ πάντα ψυχραίμο κι' ἀνεπηρέαστο ὕφος του:

—Τὰ πράγματα δείχνουν πὸς κάτι ἄλλο κρύβεται στὴν ὑπόθεση αὐτή! Ἀν τὸ ἐγκλημα τὸ εἶχαν κάνει κακοποιοί, θάφιναν κάπου τὰ ἴχνη τοὺς ὥπως δῆποτε, καὶ ὅσο κι' ἂν ἔξεραν, ἢ κι' ἂν πρόσε-χαν νά προφυλαχθοῦν. Μποροῦ-σαν νά φορέσουν παντοφύλες καὶ καουτσουκένια γάντια γιά νά μὴν ἀφίσουν τὴν προσωπικὴ σφρα-γίδα τους. Ὁ ἀδιαφοροῦσαν ὅμως ἂν ἄφιναν ἀόριστα ἀνθρώπινα ἴχνη, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ο' ἀστυνομικὸς σταθμάρχης ὅμως μὰς ἐτηλεφώνησε ὅτι κα-νένα ἴχνος κηδέματος ἀπὸ τὸν ποίχο τοῦ κήπου, ἢ διαβάσεως στὸν κήπο ὑπάρχει. Ἐπίσης οὔτε στοὺς διαδρόμους οὔτε στὴ σκά-λα, οὔτε στὸ δωμάτιο εὐρέθηκαν ἴχνη.

Καὶ μπορούσε βέβαια ὁ δολο-φόνος νά βγάλῃ τὶς παντοφύλες του ὅταν ἔφτασε ἀπάνω. Ὁ ἄ-φινε ὅμως τὰ ἴχνη τοῦ στὸν κήπο, γιὰτί δὲν θάχε τὴν ψυχραιμία νά τὰ καταστρέψῃ μετὰ τὸ ἐγκλημα. Ἀφίστε πού οὔτε θάβλεπε, γιὰτί δὲν μπορούσε βέβαια ν' ἀναψῇ φῶς, μὰ καὶ οὔτε καὶ θά τὸν ἐν-διέφερε, ὅπως εἶπαμε. Ὁλ' αὐτὰ ἀρκοῦν γιά νά με πείσουν ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν καὶ ἔμεινε μέσα στὸ σπῆτι τῆς Βαρώνης.

—Εἶναι λοιπὸν ἀσφαλῶς κά-ποιος ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες.

—Δὲν ξέρω. Ο' Βαρώνος ἐδή-λωσε στοὺς δημοσιογράφους ὅτι εἶναι ὅλοι, ἀνώτεροι καὶ ὅσοι-νοίας. Ὡς γράφουν οἱ ἐφημερίδες, δὲν μπορεῖ καὶ νάνα ἄλλοις.

—Τὸ ἴδιο τηλεφώ-νησε καὶ ὁ ἀστυνόμος. —Οἱ ἀστυνόμοι πέρ-νουν τὶς πὶό πολλὰς φορές τὶς πληροφορίες τοὺς ἀπὸ τοὺς δημο-σιογράφους.

—Ὡς λέτε νά βα-δίσουμε πάνω σ' αὐ-τὴ τὴ γραμμὴ;

—Θά σὰς παρακα-λοῦσα γι' αὐτό. Κύτταξα τ' ἀστρα-φτερά μάτια τοῦ δό-κτορος, ποῦχυνε τὸ πρῶτο φῶς στὸ σκο-τάδι τοῦ μυστηρίου καὶ ἀποφάσισα νά μὴν ἔχω προσωπικὴ γνώ-μη στὴν ὑπόθεση:

—Συμφωνῶ εἶπα. Φτάσαμε στὸ Ντού-σελντορφ καὶ θέσαμε σ' αὐστηρὴ ἀπομό-νωση ὅλους. Κόψαμε κάθε ἐπικοινωνία. Ἐκ-τῆς ἀνακρίσεως τοῦ προσωπικοῦ δὲν ἐ-βγαίνει τίποτε. Οἱ ὑ-πηρέτες φαίνονται ἀ-πολύτως ἀθῶοι. Ο' Βαρώνος εἶχε ὕφος συντετριμμένο καὶ μὰς διηγῆτῃ με-τὶς λυγμοὺς πὸς, ἀφοῦ δειπνησαν τὸ βράδυ με-τὸν πασί-γνωστο γιατρό τοῦ Βε-ρολίνου Τράϊφορ, τὸ πρῶτ' ἡ Βαρώνη βρέθη-κε νεκρὴ ἀνεξήγητα.

Ὅλα ὡστόσο πείθανε πὸς ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε μπεῖ ἀπ' ἔξω. Ξα-ναρχίσουμε τὴν ἀνάκρι-ση. Διεπιστώθῃ πὸς ὁ σωφῆρ τὴ νύχτα τῆς δολοφονίας εἶχε βγεῖ με-τὶς ἀδεία, κι' ὅτι μόλο-πὸν ἡ Νόρμα εἶχε ἀφί-σει τὴν πόρτα ανοιχτὴ γιά νά μὴν γιὰ νά γυ-ρίσῃ, βρέθηκε κλειστή. Ἐκάναμε τὴ σκέψη τὴν ὅτι κάποιος ἀπὸ σκο-ποῦ εἶχε κλεισθεῖ γιὰ ν' ἀναγκασθῇ ὁ σωφῆρ νά πηδῇ ἀπὸ τὴ μάντρα καὶ δημουρηγθοῦν ἴχ-νη. Ἀνακρίναμε ἕκ- νέου τὴ Νόρμα, τὴν καμαριέρα τῆς Βαρῶ-νης. Μετὰ πολλὰ μὰς ὁμολόγησε ὅτι οἱ κύ-ριοι τῆς πρὸ διηγήσε-ως εἶχαν μιά διάσταση, γιὰτί ὁ Βαρώνος συ-νέλαβε τὴν κυρίαν νά φιλιέται με-τὸν Τράϊ-φορ. Τὸ μυστήριον ἐλύθη-κε. Ἀπαγγέλλουμε ἀμέ-σως κατηγορία στὸ βα-ρόνο. Τὴν ἄκουσε ἀ-παθῶς κι' ὁμολόγησε.

ΕΡΙΚ ΣΟΥΣΤΕΡ

1493

Μόλις είχα φτάσει στη Σαλαμάνκα, ένα άσκημο χειμωνιάτικο απομεσημερο. Είχε χιονίσει στην πόλη της Σερενάντας κι' οι δρόμοι της είχαν μεταβληθί σε βούρκους. Κατάρθωσα επί τέλους να φτάσω στην κατοικία του φίλου μου, του δόν Πέντρο ή Μιγκέλ ή Ραμόν Καρ ρέντζα, που θα με φιλοξενούσε.

Είχαμε είκοσι δλόκληρα χρόνια να δούμε ό ένας τον άλλο. Από τότε που είμαστε φοιτητές στο Παρίσι.

Τόν βρήκα πολύ αλλαγμένο. Τό λεπτό του πρόσωπο και τό μελαχροινό του δέρμα διατηρούσαν πάντα την περήφανη χάρη τους· τό ψηλό του όμως κορμί είχε κάπως καμπουριάσει και τὰ μαλλιά του, σχεδόν λευκά, τούδιναν πρόωρα γεροντική όψη.

— Εύχουμαι, τό σπίτι των προγόνωνμου να σου φανή εύχάριστο κι' αγαπητό, μου είπε καθώς μου έσφιγγε τὰ χέρια.

Όμολογώ πώς αυτό μου φάνηκε αδύνατο. Η κατοικία του Ραμόν δέν ήτανε διόλου εύχάριστη. Τό μεγαλοπρεπέστατο προαύλιο, τό πελώριο και σκοτεινό σαλόνι, κάτι μυστηριώδεις γωνίες κι' οι πολύ σοβαροί υπηρέτες, μούδωσαν μίαν έντύπωση βαθειάς στενοχώριας.

Αυτή ή δυσάρεστη έντύπωση κατάντησε σωστή άγωνία, όταν ό οίκοδεσπότης με παρουσίασε στην γυναίκα του και στην κόρη του.

Η σενόρα Καρρέντζα θα ήτανε κάποτε όμορφη, τώρα όμως δέν της άπόμεινε άπ' την παλιά όμορφή της παρά μονάχα ένα θλιβερό μεγαλείο κι' ένα μαραμμένο χαμόγελο. Όσο γιά τη νεαρή σενορίτα, ό Θεός να με συχωρέσει, δέν της έρριξα παρά μιά γρήγορη ματιά. Στεκότανε στο μισοσκόταδο. Παρατήρησα ένα έλαφρό

σύνολο, χωρίς όμως και να προσέξω τό πρόσωπο ούτε τὰ χέρια της.

— Αρχίσαμε να μιλούμε. Έτσι πληροφορήθηκα ότι ό δόν Πέντρο όπόφερε, χρόνια τώρα, από νευρασθένεια, ή γυναίκα του δέν ήτανε διόλου καλύτερα στην ύγεια της κι' ή Μαρία, ή κόρη τους, φυτοζωούσε ανάμεσα στους δυό άρρώστους.

Δέν είχαν άκόμη άνάψει φώς κι' έτσι δέν μόρεσαώς τώρα να ιδώ καλά τη σενορίτα Μαρία, που μ'ας καληνύχτισε κι' έφυγε. Δέν μπορούσε, όπως μου έξήγησε, ό πατέρας της, να μένει στο πόδι μετά τις ξέθ από τό βράδυ.

Τό δείπνο ήτανε πολύ σιωπηλό. Δυό τρίφωτα φώτιζαν μίαν αίθουσα, που θα μπορούσε να χωρέσει όγδόντα πρόσωπα.

— Δέν πιστεύω να είσαι φοβισιάρης; με ρώτησε ό Ραμόν.

— Όχι, γιατί;

— Α!... τίποτε... ρώτησα έτσι...

— Μήπως υπάρχει κανείς λόγος;

— Όταν αλλάζει κανείς κρεβάτι, καμιά φορά...

— Όπως ξέρεις, έγω ταξιδεύω συχνά, ώστε...

Σε λιγάκι σηκωθήκαμε. Ένας υπηρέτης πήρ' ένα φώς και με παρακάλεσε να τον άκολουθήσω. Φίλησα τό χέρι της Σενόρας, καληνύχτισα και τον φίλο μου, που μου είπε «Καληνύχτα» κυττάζοντάς με κάπως παράξενα.

Τό δωμάτιό μου ήτανε πελώριο, άτέλειωτο. Αρχίσα να έπιθεωρώ τούς τοίχους και τὰ έπιπλα. Όλα βαρεία παλιά, βαθειά, σκεπασμένα με ύφασματα σκούρα παντού τρομακτικές προσωπογραφίες μαυροντυμένων ανθρώπων, με πελιδνά πρόσωπα και ψυχρό βλέμμα. Θυμήθηκα την έρώτηση του Ραμόν, αν φοβούμαι...

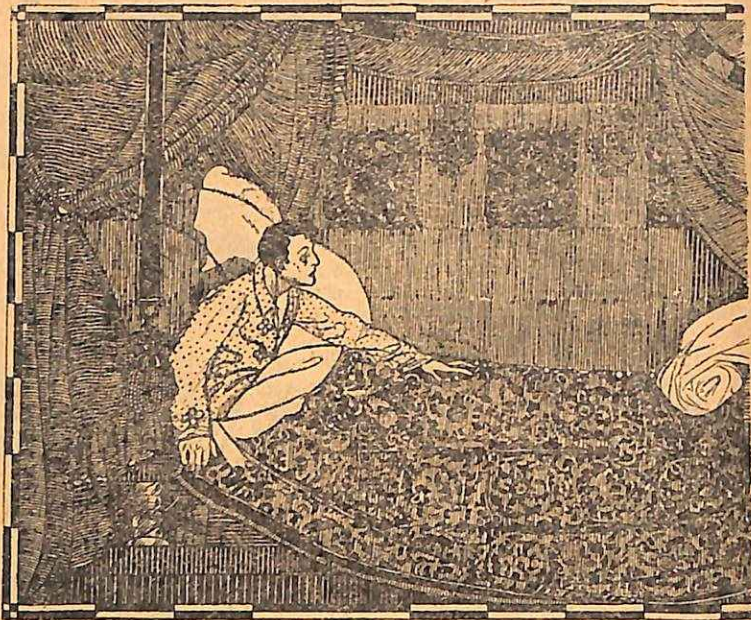
Αισθανόμουν κάποια δειλία. Δέν είχα ποτέ μου την συνήθεια να πέφτω έτσι νωρίς στο κρεβάτι, δέν μπορούσα όμως και γά κάνω παρέα με όλους εκείνους τούς μεσαιωνικούς ήπότες και μαρκησίους.

— Όσο άσκημα κι' αν κοιμηθώ, σκέφτηκα, θα έχω βέβαια λιγώτερους έφιάλτες, παρά τώρα που είμαι ξύπνιος, ανάμεσα σ' αυτούς τούς άγριανθρώπους. Γδύθηκα, λοιπόν, και χώθηκα κάτω άπ' τὰ σκεπάσματα. Έσβυσα τό κερί κι' έκλεισα τὰ μάτια μου. Δέν είχα όμως διόλου λογαριάσει τούς διάφορους θορύβους που βομβούσαν όλόγυρά μου, σαν τις μυίνες τό καλοκαίρι: βήματα που άντηχούσαν στους άπέραντους διαδρόμους, τριξίματα στις πόρτες, τὰ ποντικά που τρέχανε στην όροφή, τό κλαψιάρικο φύσημα του άέρα, τὰ γαυγίσματα και τὰ ούρλιάσματα των σκυλιών...

Όλ' αυτά ήταν πολύ φυσικά πράγματα, αλλά γιατί με άνησυχούσαν, με τρόμαζαν;

Χτύπησαν όχτώ, έννεα, στο ρωλόι της μητροπόλεως, χωρίς να με πάρη άκόμα ό ύπνος...

Τ'ΑΣΠΡΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ξαφνικά άνασηκώθηκα και κάθησα στο κρεβάτι μου. Άκούσα να γυρνούνε σιγά, πολύ σιγά, τό πόμολο της πόρτας του δωματίου μου. Δέν άντειρεύουν διόλου. Κατάρθωσα με τρεμάμενο χέρι να πάρω τὰ σπέρτα μου. Δέν πρόφτασα όμως ν' ανάψω φώς. Η πόρτα μου μισάνοιξε, κι' είδα μιά λευκή μορφή, ν' άγγίξει γιά μιά στιγμή τὰ σεντόνια μου, και να τρέχει χωρίς κανέναν άλλον κρότο έκτός από ένα έλαφρό κουδούνισμα και να χάνεται μέσα στο σκοτάδι.

— Ποιός είναι; ρώτησα.

Δέν μου άπάντησαν.

Ξανακούστηκαν πάλι τὰ κουδούνίσματα κι' ένα ξερό γέλιο, κάπως σπασμωδικό, άφύσικο, κρύο και δυσάρεστο.

Δέν είχα καμιά όρεξη, γιά άστειότητες. Δέν είχα κανένα όπλο άπάνω μου. Άναψα με δυσκολία τό κερί μου και κύτταξα. Η λευκή μορφή είχε καθίσει σε μιά πολυθρόνα, κάτω από ένα πορτραίτο. Δέν σάλευε διόλου κι' έμεινε σιωπηλή.

— Καλό μου φάντασμα, είπα με σιγανή φωνή, δέν μ' άρέσουν διόλου οι άστειότητες αυτού είδους, κι' αν δέν φύγεις άμέσως, θα βρής άσκημα τον μελεά σου.

Είδα τότε τό άπίστευτο θέαμα, ένός φαντάσματος που έτρεμε άπ' τον φόβο του κι' έκλαιγε άπελπιστικά μέσα στα σάββανά του, όπως τα παιδιά σαν τὰ μαλλώνουν. Έτσι πήρα άμέσως θάρρος και κατάλαβα πώς με λίγη ένεργητικότητα θα κέρδιζα την παρτίδα... Πρόσταξα λοιπόν με άγριεμένη φωνή;

— Πήγαινε! έξω!

Τό φάντασμα προσπάθησε να σηκωθεί, δέν είχε όμως δυνάμεις και ξανάπεσε στην πολυθρόνα. Τότε άκουσα τη φωνή του που ψιθύριζε:

— Συχωρέστε με!... Συχωρέστε με!... Δέν μπορώ...

Αυτή τη φορά τό πάγμα πήγαινε πολύ. Έγινε άνάγκη ό ζωντανός άνθρωπος να βοηθήσει τό φάντασμα. Σηκώθηκα με τις πυτζάμες μου και πήγα ως την πολυθρόνα, κοντά στο δυστυχισμένο πλάσμα που κόντευε να λιποθυμήσει.

Σήκωσα τὰ λευκά πέπλα που τό έπνιγαν και είδα άμέσως μπροστά μου μιά όχρη και σαστισμένη κοπέλλα που δέν είχε τη δύναμη παρά μονάχα να ψιθυρίσει: «Με συγχωρείτε... έκανα λάθος στο δωμάτιο...» — Μά την αλήθεια δεσποινίς, της είπα, όποια κι' αν είσθε, πριγκίπισσα ή υπηρέτρια, με φέρατε στη δύσκολη θέση, να παρουσιαστώ μπροστά σας με τις πυτζάμες. Βέβαια κι' ή δική σας ή θέση είναι γελοία και γι' αυτό είμαι πρόθυμος να σας συγχωρέσω. Άς φωνάξουμε όμως πρώτα τον σενόρ να μ'ας πη κι' αυτός την γνώμη του, και βλέπουμε.

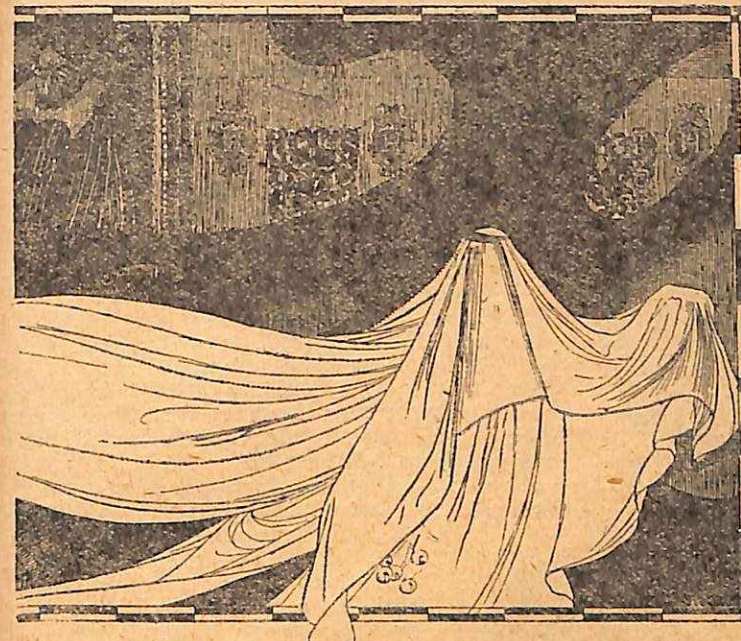
Η περιέργη άγνωστή μου έτρεμε σύγκορμη και με έκέτευε:

— Ω! Σας παρακαλώ! Να μη τό μάθη ό πατέρας μου!

— Ω! Σας παρακαλώ! Να μη τό μάθη ό πατέρας μου!

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΗΣ ΣΑΛΑΜΑΝΚΑΣ

— Πώς; Όποτε είσθε ή σενορίτα Μαρία Καρράντζα! Εκείνη στέναξε θλιβερά, και μου μίλησε με τη σιγανή φωνούλα της:

— Μη με πάρετε, κύριε, γιά τρελλή και μη νομίσετε πώς θέλησα να σας τρομάξω γιά να γελάσω... Ω! όχι! Είμαι πολύ δυστυχισμένη και προσπαθώ μ' αυτό τον τρόπο, να γλυτώσω άπ' τὰ δεινά μου... Φαντασθήτε, κύριε, ζώ μέσα σ' αυτό τό μουχλιασμένο μέγαρο από τη μέρα που γεννήθηκα. Δέν βγαίνω ποτέ έξω. Τι θέλετε ν' άπογίνω, σενόρ; Πεθαίνω από πλήξη, σιγά - σιγά... Ζήτησα από τούς γονείς μου να φύγουμε από δω μέσα. Τούς τό συνέστησε κι' ό γιατρός, γιά την ύγεια μου, γιά την ύγεια τους. Χαμένος κόπος. Ό πατέρας μου γεννήθηκε εδώ μέσα και δέν έννοεί να φύγει. Έχει κι' αυτός άνάγκη από άέρα, από ήλιο... Τότε, λοιπόν, άφού όλα πήγαν χαμένα, σκέφτηκα πώς αν μπορούσα να τούς τρομάξω, αν μπορούσα να πείσω τον πατέρα μου, ότι κι' αυτοί οι πρόγονοί του τον συμβουλεύουν να φύγει άπ' αυτόν τον καταραμένο τόπο, ίσως να άποφάσιζε να πάη κάπου άλλου. Έτσι, λοιπόν, ένα μήνα τώρα, κάθε νύχτα ντυμένη όπως με βλέπετε, κάνω τό φάντασμα της ντόνα Σεραφίτα, κόρης του Φιλίπε ή Βαρτόζυ Μπενίτο Καρράντζα, στυλάρχου του βασιλέως Φιλίππου 4ου, ή όποια πέθανε από μαρασμό μέσα σ' αυτό τό σπίτι στις 15 Φεβρουαρίου 1644... Μπαίνω στο δωμάτιο του μπαμπά και στεναίω, κουνάω λίγη ώρα τὰ κουδουνάκια μου και ψιθυρίζω άργά - άργά: «ντόν Ραμόν, φύγε άπ' αυτό τό νεκροταφείο, την κατοικία αυτή των πεθαμένων. Έδώ που ή Μοίρα μάρανε τη νεότη μου θα σε θείρσει και σένα πρόωρα ό χάρος. Φύγε! Φύγε!».

— Και νομίζετε ότι ό πατέρας σας, θα πεισθί επί τέλους; Εκείνη δίστασε:

— Έλπίζω, ποθώ να πεισθί γρήγορα, γιατί δέν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο με κουράζει αυτό, κάθε βράδυ.

— Τό υποθέτω, σενορίτα, της είπα.

Σωπάσαμε. Τὰ μάτια μου συνήθισαν στο άμυδρό φώς του κεριού, και διέκρινα τώρα καθαρά, τὰ θελκτικώτατα χαρακτηριστικά ένός γλυκυτάτου προσώπου με κατάξανθα μαλλιά, τόσο όχρω, που θάλεγε κανείς πώς έχει τό χρώμα των λευκών ρόδων, ένα αδύνατο, τόσο λεπτό πλάσματάκι, λιγάκι ντροπισμένο γιά την περιπέτειά του, που έκλαιγε τώρα σιγαλά - σιγαλά...

Έμεινε έτσι κοντά μου άκηκετή ώρα... Έγώ προσπαθούσα να στεγνώσω τὰ δάκρυά της, της υποσχέθηκα να μιλήσω στους γονείς της γιά να γλυτώσει τό γρηγορώτερο άπ' αυτή την κατάσταση. Χαμογέλασε και μου έδωσε τὰ χέρια της που έκαιγαν, και πάντα κάπως τρομαγμένη, μου ξαναζήτησε να την συχωρέσω κι' έφυγε.

— Κοιμήθηκες καλά; με ρώτησε τό πρώι ό ντόν Ραμόν στην τραπέζια.

— Και ναι και όχι, του άπάντησα.

— Τι συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

— Τί συνέβη; Έκανε πώς άπορούσε, από τό όχρό του πρόδξησης.

ΡΕΝΕ ΜΠΙΖΕ

1497

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΡΓΑ

Από το άνοιχτο παράθυρο της σάλλας φαίνονταν ο ούρανός που είχε γίνει κατασκότεινος. Πελώρια, μολυβόμαυρα, σύγνεφα τον έσκέπαζαν κι' ένας όρμητικός άέρας έκόλπωνε τις κουρτίνες. Τί μελαγχολική ημέρα!

— 'Η θύελλα έρχεται! 'Ακούσθηκε έξαφνα μια φωνή στ' άβάθη του σαλονιού. Κλωντέν, έλα κάθισε κοντά μου.

Η Κλωντέν όρθη άμπρός στον καθρέφτη έκλαιγε βουβά, όπως κλαίνε καμιά φορά οι γυναίκες που δεν είναι μόνες, ευγενικά και με διάκριση.

— Πώς; Κλαίς λοιπόν, Κλωντέν; Μά' δεν είναι δυνατόν, θεέ μου. Γιατί κλαίς; —Ω, μά πιστεψέ με άγαπημένη μου δεν σε καταλαβαίνω... Μου κρύβεις λοιπόν ένα μυστικό; Δεν θέλεις να μου τό πής; Δεν είμαι τίποτα γι' σένα;

Ο νέος, που ήταν ως εκείνη τη στιγμή ξαπλωμένος σ' ένα φωτέιγ, έσηκώθηκε και πήγε ως το παράθυρο. Έπειτα έφυγε από κεί, έκαιε λίγα βήματα νευρικά και απότομα και γυρίζοντας κοντά στην Κλωντέν την παρακάλεσε:

— Κλωντέν πές μου, τα λοιπόν όλα! Πάν' έξη μήνες που σου ζητώ να γίνης γυναίκα μου και άποφεύγεις διαρκώς. Γιατί άρνείσαι; Γιατί δε θέλεις να γίνης σύντροφος της ζωής μου; Θά ζήσουμε τόσο εύτυχισμένα. —Ω, μά είσαι ένα αίνιγμα γιά μένα. —Επί τέλους πές μου όλη την αλήθεια. Υπάρχει ένας άλλος άντρας στο μέσον;

— Σου όρκίζομαι πως δεν υπάρχει κανείς, είπε με παραινιάρικη φωνή η Κλωντέν.

Κι' έπειτ' από λίγο έπρόσθεσε.

— Δεν υπάρχουν παρά μόνον σύ!

Τα χείλη της συσπώντουσαν από το παράπονο, κι' έσπάραζε η φτώχη της καρδιάς. Και από τα μάτια της έτρεχαν άδιάκοπα δάκρυα. Τί παράξενα μάτια!... Ο Ροβέρτος τ' άκούεζε γιά να ανακαλύψη το μυστήριο, που του έκρυβαν, μά δεν τό κατώρθωσε. Είχαν μια θλιβερή τρυφερότητα, ένα παράπονο που τό έκαιε άτέλειωτα μελαγχολικά μά και πιο αίνιγματικά.

Οι πρώτες όρμητικές σταλαγματιές της βροχής έκτύπησαν τα τζάμια. Ο ούρανός έξω είχε σκοτεινιάσει περισσότερο... Οι λυγμοί τότε συγκλόνισαν τα στήθη της Κλωντέν... Ο Ροβέρτος πήγε πιο κοντά της...

Τα χέρια του άγκάλιασαν τό σώμα αυτό, που έτρεμε σαν τό πουλί, στον παγωμένο βορρηά και ή φωνή του, χαϊδευτική, παρακλητική, γεμάτη άγάπη και τρυφερότητα ρώτησε:

—Επί τέλους δεν μ' άγαπάς, δεν μ' άγάπησες ποτέ, άφου δεν μου λές γιατί δε θέλεις να γίνης γυναίκα μου! —Ω, όχι, αυτό είναι πολύ γιά την Κλωντέν. Η όπερηφάνειά της ή ειλικρινειά της, άν και πληγωμένη έπανεστάτησε. Η πληγωμένη καρδιά της σφίχθηκε και τα χείλη της έψιθύρισαν:

—Ροβέρτε, σου είπα ψέμματα! Σου είπα ότι είμαι τριάντα δύο χρονών ένω είμαι... Έδίστασε λίγο και έπειτα έπρόσθεσε. Ένώ σύ είσαι πάλι τόσο νέος, τόσο πολύ νέος... Πόσο μακριά ιωώθω τον έαυτό μου από σένα... Άλλοίμονο! Πόσο μακριά...

Και ξεσπώντας σ' ένα δυνατό λυγμό έπρόσθεσε:

—Ροβέρτε είμαι τριάντα όκτώ χρονών... Βλέπεις και μόνος σου πως τά μαλλιά μου άρχίζουν να άσπρίζουν. Πώς είναι δυνατόν, θεέ μου, να γίνη ό γάμος αυτός; Σύ είσαι

πολύ, έπειτα από μια τέτοια διαφορά ήλικίας.

Ο Ροβέρτος την έκτύταξε σαν να μη πίστευε στ' ατύχιά του!...

Αυτό ήταν λοιπόν; τη ρώτησε όταν έτελειώσε. Αυτό ήταν άγάπη μου; Κι' έγώ είχα φοβηθή, πως μου έκρυβες κάτι σοβαρό. —Ω, θεέ μου, μ' άνησούχσες τόσο! Μά όλα αυτά άγάπη μου, δεν είναι παρά μια κοκεταρία μικρού κοριτσιού... Μου είπες πως είσαι τριάντα δύο χρονών... —Ω, όχι δεν φαίνεσαι... Έχεις κάνει λάθος στο χρόνο που γεννήθηκες. Σίγουρα. Τριάντα όκτώ χρονών και νά έχης ένα τέτοιο δροσερό και νεανικό πρόσωπο; —Ω, όχι, όχι δεν τό πιστεύω... Όταν σε είδα γιά πρώτη φορά, έδω και έξη μήνες νά τρέχης σαν μια μικρή ξένοιαστη παιδούλα μέσα στα λουλούδια του πάρκου έφοροδές μια ποδιά που σ' έκανε να μοιάζης σαν μαθητρούλα... —Ω, πόσο υπερβολική είσαι τώρα. Έλα άφισέ τα αυτά που λές, και πές μου σοβαρά

πότε θα παντρευθώ.

Έξέφυγε από την άγκαλιά που την έσφιγγε τόσο θερμά και πήγε και κάθισε σε μια σκοτεινή γωνιά του σαλονιού.

Δεν έκλαιε τώρα παρά ήτο βυθισμένη σε σκέψεις. Έξαλλη είπε με φωνή και τόνο άπαλό, που έδειχνε όμως όλο τό σπαραγμό της!

—Ο έρωτας ήλθε άργά γιά μένα Ροβέρτε. Πολύ άργά.

—Πάλι τά ίδια; έψευτοθύμωσεν εκείνος. Δεν σου είπα πως δεν θέλω ν' άκούω τά λόγια αυτά από τό στόμα σου; —Ω, θεέ μου, τί υπερβολικές που είσθε σεις οι γυναίκες, σε όλα σας. Έλα πές μου, πότε θα παντρευθώ; Δεν φεύγω, άν δεν μου όρίσης την ήμέρα. Τόν έκτύταξε μ' ένα θλιμμένο βλέμμα. Εκείνος πάλι έδοκίμασε μια τέτοια έκπληξη βλέποντας τό πρόσωπό της που είχε διατηρήσει μια τέτοια φρεσκάδα και χάρη! Έσκυψε και την άγκάλιασε με παραφορά, έγέμισε με φιλή τό πρόσωπό της και την ρώτησε με μια φωνή που έφάνέρωνε όλη τη συγκίνησή του:

Πές μου γλυκειά μου, πότε θα παντρευθώ;

Έσήλωσε τά μεγάλα κι' έκφραστικά μάτια της επάνω του και του άνταποκρίθηκε:

—Έλα αύριο, τέτοια ώρα πάλι, και θα σου δώσω μια όριστική άπάντηση...

Τό πρόσωπό του άκτινοβόλησε...

—Ω, τί ευτυχισμένο που με κάνεις! Της είπε. Επί τέλους κατάλαβες, πόσο σε άγαπώ.

Τό ίδιο μικρό γέλιο άνθιζε στα χείλη της Κλωντέν... Έξαφνα τά χέρια της άπλώθηκαν, έπήραν τό πρόσωπο του νέου και τό έσφίξαν με λαχτάρα πάνω στο δικό της... Δυό δάκρυα έκύλισαν από τα μάτια της στα μάτια του.

Την άλλη ήμέρα εκείνος ήλθε χαρούμενος γιά νά πάρη την άπάντηση. Έμεινε σαν πετρωμένος όταν έδιάβασε ένα σύντομο γραμματάκι που του είχαν άφίσει η Κλωντέν.

Φεύγω του έγραφε, γιά πάντα, δεν θα με ξαναϊδής πιά.

Ένα φοβερό έρωτηματικό άπλωνόταν έμπρός στον Ροβέρτο. Γιατί λοιπόν; Γιά τη διαφορά της ήλικίας; Δεν μπορούσε νά βρή την εξήγηση. Ωστόσο δεν άργησαν νά του την δώσουν. Η Κλωντέν δεν ήταν 38 έτών, ήταν 49 κι' άς μη φαίνότανε τώρα. Θά φαίνόταν άργότερα... Γι' αυτό άπέφυγε τον άταίριαστο γάμο!

MIGHEL DAVET

ΠΑΝΘΕΟΝ

1498

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Όταν ξανασυνάντησα τό Θόδωρο στη Βενετία, στο άστραφτερό φως του ήλιου του λίντρο, φορούσε μια πρασινομενέξεδένια ρηγωτή πυτζάμα, είχε τό άπαράιτητο μονόκλ στο δεξιό μάτι, κι' ήταν τόσο άμεμπια έυρισμένος και φριζαρισμένος, σαν νά είχε βγή μόλις, όχι από τά κύματα της θάλασσας, αλλά από τό πιο έκλεκτό κουρείο του Βερολίνου. Κατάλαβα άμέσως, ότι ό φίλος μου έμεινε στη Βενετία μονάχα γιά χάρη μιας γυναίκας. Γιατί όπου κι' άν βρίσκονταν ό Θόδωρος, είτε στο Λονδίνο, είτε στο Παρίσι, ή σε κάποια φωλιά της Άνω Βαυαρίας, ή σε μια είδυλλιακή άκρολιμνιά των Αυστρικών Άλπεων, παντού, ήταν μονάχα γιάτί ήταν εκεί και κάποια όμορφη γυναίκα, στην όποία άφοσιώνονταν με την άχώρταχη άνησυχία μιας καταραμένης καρδιάς, που ήταν έρωτευμένη αιώνια.

Λιγώτερο ποιητικά πλασμένοι άνθρωποι από μένα, έλεγαν τό Θόδωρο άπλούστατα γυναίκα, ένα Δόν Ζουάν, που του είχε άφισει ό πατέρας του πολλά χρήματα, ώστε νά μη μπορούσε νά κάνει μια λογική εργασία. Έτσι, λοιπόν, μέχρι 16 χρονών είχε μανία νά συλλέγη γραμματόσημα, κι' ύστερα γυναίκες. Ποτέ σχεδόν δεν τόν έβλεπαν μόνο — κι' αυτό του συνέβαινε μονάχα όταν έτρεχε από τό ένα ραντεβού στο άλλο. Ο άριθμός των ελπίδων, που είχε διαψεύσει και των λουλουδιών που είχε τσάκισει, ήταν πολύ σημαντικός γιά την έποχή μας, που έχει κακοσυνήθεισε οικονομικώς από τους μεγάλους άριθμούς. Άλλ' αυτό ίσα-ίσα ήταν τό πάθος του. Κι' αυτό τό πάθος δεν μπορούσε νά τό νικήση εύκολα.

Τό βράδυ, στην πλατεία Άγίου Μάρκου, μέσα στο θόρυβο από τέσσερες όρχηστρες των καφενείων, μου έομολογήθηκε την τελευταία του περιπέτεια. Αυτή τη φορά έπρόκειτο—ό Θόδωρος ήταν από κάθε άποψη ένας νεώτερος άνδρας, γιά μια κρεολή!—Στόν καιρό μας, όπου ό πολιτισμένος κόσμος μας θεωρεί "όν άθλητισμό του μπόξ άνώτερο από κάθε άλλη φιλοσοφία, θα φαίνονταν άναξιοπρεπής ένας δεσμός με μια συνηθισμένη Εύρώπαια. Δεν μάς ίκανοποιεί πιά ή ράτσα μας, αλλά μάς χρειάζεται και τό έξωτικό σοκολατένιο χρώμα.

—Και πόσο προχώρησε αυτός ό έρωας; ρώτησα με ένδιαφέρο.

—Ο Θόδωρος στήριξε σκεπτικός τό άριστερό χέρι του στο γόνα του:

—Δηλαδή δεν προχώρησε διόλου, είπε μ' άπογοήτευση.

Αυτή ή γυναίκα δεν άφίνει κανένα νά την πλησιάση.

Άν και βγαίνει συνήθως στη σκηνή στις έπιθεωρήσεις, φέρεται με τέτοιο όπεροπτικό τρόπο, σαν νάταν ή βασίλισσα της χαβάγιας. Ψηλομύτα, άγέρωγη, άκατάδεκτη σε κάθε κομπλιμέντο. Μονάχα γιά τόν παπαγάλο της είχε τρυφερότητες.

—Φυσικά δεν είσαι ό μόνος λάτρης της; Ρώτησα.

—Βέβαια την τριγυρίζουν ένα σωρό έρωτευμένοι μαζί της. Μά αυτοί δεν λογαριάζονται. Τους φέρνεται πιο άσχημα από μένα. Μονάχα ένας άνταγωνιστής είναι

έπιφοβος. Ένας Γερμανός καθηγητής, που τόν λένε Βέρνχαϊμ.

—Και τόν προτιμά αυτόν;

—Όχι βέβαια. Τόν άποκρούει ίσα—ίσα όπως κι' έμένα.

Νομίζω όμως πως άμα θα νικήση ό ένας από τους δυό μας, τότε θα κατακτηθή κι' ή γυναίκα.

—Λοιπόν, του είπα, δεν πρέπει ν' άνησυχής, γιάτί πάντα σύ ήσουν ά νικητής.

Πέρασε μια βδομάδα, χωρίς ν' αλλάξη ή κατάσταση καθόλου.

Μεσούσθηκε στη Κρεολή. Ήταν μια όμορφη γυναίκα περίπου 30 χρονών, με περίφημη μελαχροινή έπιδερμίδα, μ' άστραφτερά φλογερά μάτια. Μούδωσε τό χέρι της νά τό φιλήσω.

—Μπορείτε τώρα νά έννοήσετε γιάτί δεν μπορώ νά κάμω

ύστερα ό Θόδωρος.

Χωρίς αυτή τη γυναίκα; με ρώτησε τό χαρακτήρα του.

—Κι' όμως δεν μπορώ νά καταφέρω τίποτε. Οι άλλοι άποτραβιούνται σιγά σιγά τώρα. Έγώ όμως έπιμένω.

—Κι' ό καθηγητής;

—Ο Θόδωρος σήκωσε τους ώμους του περιφρονητικά.

—Κι' αυτός περιμένει πάντα.

—Άλλά στοχάσθηκα ένα θαυμασίον σχέδιο τώρα που θα καθάριση την κατάσταση.

—Μπορείτε νά μου τό πής;

—Πολύ εύχαρίστως. Θά προσκαλέσω τόν καθηγητή σε μονομαχία. Θά πούμε στην Κρεολή τό σχέδιό μας, κι' άν τό δεχθή, τότε πρέπει νά δεχθή και τό νικητή.

—Και τί είδους μονομαχία θά είναι αυτή;

—Άμερικανική μονομαχία. Θά βάλουμε μέσα σε μια κανάτα μια μαύρη και μια άσπρη σφαίρα. Όποιος πάρει τη μαύρη, αυτός πρέπει ν' αυτοκτονήση άμέσως.

—Ν' αυτοκτονήση! είπα σαστισμένος. Μπορεί νά καταλήξη τόσο τραγικά αυτή ή υπόθεση, άν φεύγεις καλύτερα από δω;

—Αυτή την τακτική μπορεί νά την άκούσουν οι μικροαστοί!

—Υστερα από δυό μέρες, μίλησε πράγματι ό Θόδωρος με τόν καθηγητή και με τη κρεολή γιά αυτή τη μονομαχία.

—Η γυναίκα κατενθουσιάσθηκε από την ιδέα μου.

—Κι' ό καθηγητής;

—Αυτός, Βέβαια δεν άκουσε στην άρχή με μεγάλο ένθουσιασμό την πρόταση, αλλά σ' ότέλος—συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του, κι' είπες: «Μάλιστα! Μείνε ήσυχος.

Επί τέλους ή ώρα ήταν 4. Ά, τώρα θα σκοτώνονταν ένας άνθρωπος γιά αυτήν την γυναίκα. Ό' αυτοκτονούσε ό Θόδωρος—ή ό άλλος;

Στις πέντε άκούσα κτύπο στήν πόρτα.

—Ανατινάχθηκα, σά νά είχα κάμει ό ίδιος έγκλημα. Άνοιξα διστακτικά

Ο Θόδωρος βρέθηκε μπροστά μου.

—Τί γίνεται; είπα κατατρομαγμένος.

—Ξέρεις, είπα, κι' ή φωνή του έτρεμε, ποτέ στη ζωή μου δεν φοβήθηκα γιά κάτι, αλλά αυτή ή μονομαχία ήταν τρομακτική. Άκόμα έχω μπροστά στα μάτια μου την εικόνα, πως έβαλε ό καθηγητής τό χ'ρι του στην κανάτα, πως πήρε τη μαύρη σφαίρα και τη κύτταξε κατατραμαγμένος.

Χλώμιασε όλος, τά χέρια του έψαυαν τόν άέρα, έπειτα πήρε τό ρεβόλβερ.

—Αυτοκτόνησε;

—Όχι—έφυγε. Έτρεξε σαν τρελός, κάτω στην άκρογιαλιά, κουνώντας τό ρεβόλβερ στο χέρι. Ύστερα από λίγο άκούσα ένα πυροβολισμό.

—Σκοτώθηκε; Κι' ή κρεολή;

—Δεν ξέρω άκόμα τίποτε. Ο νικητής έπρεπε νά πάη νά της άναγγείλ'η τό θρίαμβό του. Δεν μπορούσα όμως νά πάω. Έλα νά πάμε μαζί... Πήγαμε.

—Μπορώ νά δώ τη δεσποινίδα Μαργιό; ρώτησε σιγά τό θυρωρό.

—Έφυγε έδώ και δυό ώρες μαζί με τό καθηγητή γιά τό Παλέρμω, ήταν ή άπάντησή του.

ΕΡΒΙΝ ΣΤΡΑΝΙΚ

1503

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΩΣ Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ ΕΔΩΣΕ ΔΙΑΔΟΧΟ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ

Στό τέλος του 18ου αιώνα, και στις δυο άκρες της Ευρώπης, έγιναν δυο γεγονότα, που δεν μπορεί να μη τα συσχετίσει κανένας, γιατί μοιάζουν τό ένα με τό άλλο σαν δυο σταγόνες νερό... Στή Γαλλία ή Μαρία 'Αντουανέττα, Αυστριακή δούκισσα και γυναίκα του Διαδόχου της Γαλλίας κι' αργότερα βασίλειος Λουδοβίκου ΙΣΤ' και στή Ρωσία ή Αικατερίνη, γυναίκα του Τσάρεβιτς Πέτρου και αργότερα Τσάρου Πέτρου του Γ', έπέρασαν έφτά ολόκληρα χρόνια παρθενικής συζυγικής ζωής. Τί συνέβαινε; Σχεδόν τό ίδιο φυσιολογικό εμπόδιο ανάγκαζε τούς συζύγους των να μη φανούν συνεπείς στά καθήκοντά τους και να δώσουν στά κράτη τούς διαδόχους. Μά τό φυσιολογικό αυτό εμπόδιο, τόσο στό Λουδοβίκο όσο και στόν Πέτρο, ήθελε χειροῦργο. Καί κείνα τά χρόνια ή χειρουργική έπιστήμη δεν είχε προσδέψει τόσο· έπειτα οί μέλλοντες βασιλιάδες δεν ήξεραν τήν άρρώστεια τους κι' έξ άλλου έφοβούντο και τό γιατρό... Έτσι έγινε τό μοιραίο. 'Η Μαρία 'Αντουανέττα, έγνώρισε τόν έρωτα στήν άγκαλιά του σουηδού Φέρσεν και ή Αικατερίνη στήν άγκαλιά του Σέργιου Σολτικώφ. 'Η Αικατερίνη έφθασε στή Ρωσία στά 1744 γιά να παντρευθί τόν Τσάρεβιτς. Ήταν τότε ένα κοριτσάκι λεπτό, ντροπαλό και άγνό, ενώ ο διάδοχος Πέτρος ήταν ένας κακομούτσουνος, μπεκκρης κι' έμμοιαζε μέ πίθηκο... 'Η καυμένη ή Αικατερίνη τόν έφοβόταν σαν τόν έβλεπε—τόσο άσχημος ήταν!.. Καί όμως ήξερε πώς έπρεπε να τόν αγαπήσει, να τόν αγαπήσει από φιλοδοξία βέβαια και όχι από έρωτικό πόθο. Τήν παραμονή του γάμου της μέ τόν Πέτρο, έγραφε στό ήμερολόγιό της :

«'Η καρδιά μου δε μου προλέγει καμιά μεγάλη ευτυχία. 'Η φιλοδοξία μου μου χαμογελά. Νοιώθω, πώς πολύ γρήγορα θα γίνω έγώ ή μόνη κυρίαρχος όλης της Ρωσίας».

Σιγά - σιγά όμως στό λεπτό κορμάκι της μικρούλας ξυπνούσε ένα μεγάλο, όρμητικό έρωτικό πάθος. Καί όταν είδεν ότι, τήν πρώτη νύχτα του γάμου ο Πέτρος έροχάλιζε στό πλάι της, τότε κατάλαβε ότι ή υποχρέωση ενός συζύγου στή γυναίκα του δεν είναι βέβαια να ροχαλίζει και μάλιστα τήν πρώτη νύχτα του γάμου!.. 'Η Τσαρίνα 'Ελισάβετ πάλι τήν έπερνε γιά μιá ανήξερη και ψυχρή στόν έρωτα. Γι' αυτό μιá ήμέρα τήν έφώναξε στό διαμέρισμά της και της είπε :

—'Ακουσε, κόρη μου, μάς χρειαζέται ένας διάδοχος γιά τό θρόνο της Ρωσίας.

—Δέ φταίω έγώ, άν δεν πρόκειται ν' άποκτήσει διάδοχο ή Ρωσία. Φταίει ο Πέτρος, της άποκρίθηκε ή Αικατερίνη μέ μιá αδιάκριτη άφέλεια.

Τότε ή Τσαρίνα πρόσθεσε ειρωνικά :

—'Α, Κάτι, δεν ξέρεις να μεταχειρισθής τούς άντρες βλέπω. Οί γυναίκες τού καιρού μας ήταν έξυπνες και δεν πέθαιναν ποτέ χωρίς διάδοχο!..

Τά λόγια αυτά ξύπνησαν παράξενα αίσθήματα στήν καρδιά της Αικατερίνης. Τώρα έβλεπε πώς έχανε άδικα τίς ήμέρες της, περιμένοντας από τόν Πέτρο να της δώσει τή χαρά της μητέρας. 'Η Τσαρίνα, έξ άλλου, της είχε προσβάλλει τή φιλοτιμία. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, της είπε πώς δεν ήταν έξυπνη.. 'Α, όχι, αυτό ήτο πολύ.. Έπρεπε να της άποδείξει πώς, ήταν έξυπνη... Τήν εποχή εκείνη έκυνηγοῦσαν, γιά να κατακτήσουν τήν Αικατε-

ρίνη, δυο καλοκαωμένοι και μέ άθλητική κορμοστασιά νέοι, τά εξαδέλφια της: ο Λεόν Ναρκιν και ο Σέργιος Σολτικώφ.. Έσκέφθηκε, λοιπόν, ή Αικατερίνη, πώς δεν έπρεπε να χάσει καιρό πιά... Άλλως τε τά συμφέροντα της Ρωσίας τό απαιτούσαν.. Έφώναξε λοιπόν τό νεαρό Σέργιο Σολτικώφ στό διαμέρισμά της μυστικά και μ' ένα ναζιάρικο ύφος τόν ρώτησε:

—Είν' αλήθεια πώς διαδίδετε, ότι δέχομαι τά χάδια σας και τά φιλιά σας, που δεν είναι καθόλου άγνά.. Δεν είναι τά φιλιά ενός εξαδέλφου;

—Ο Σέργιος έγινε ολόκοκκινος σαν παπαρούνα. —Δέν είπα ποτέ τέτοιο πράγμα, έπιθύρισε. Τό όρκίζομαι...

—Έλάτε, μίν όρκίζεσθε, είναι περιττό.. Πέστε μου μόνο: θα θέλατε να γινόταν αλήθεια αυτό;

—Ο νέος τήν έκύτταξε σαν να μή πιστεύε σ' αὐτιά του. Δεν έτολμούσε να ειπή λέξη...

Μ' αγαπάτε λοιπόν; τόν ξαναρώτησε ή Αικατερίνη μέ ένα ύφος γεμάτο πρόκληση και μέ μάτια που έλαμπαν από τόν πόθο...

Πάλι ο νέος, ντροπαλός καθώς ήτο, δεν έτόλμωσε να ειπή λέξη. 'Η ντροπή του όμως αὐτή έκαμε τή μέλλουσα αυτοκράτειρα της Ρωσίας να τρέμη σαν καλαμιά στόν άνεμο, από τόν πόθο...

—Έλάτε, κυττάχτε με στά μάτια. Τόν έπλησίασε ή Αικατερίνη και πέρνοντάς στά χέρια της τό όρρενωπό πρόσωπό του έκόλλησε τά διψασμένα χείλη της στά δικά του.

—Ω, ναί μ' αγαπάτε, έμουρμούριζε μέ τρεμουλιαστή φωνή. Μοῦ τό λένε τά μάτια σας...

Γι' αυτό είμαι πρόθυμη να δεχθώ τά φιλιά και τά χάδια σας...

Άλλ' ήτο αὐτή τώρα που ροφούσεν από τά χείλη του νέου τό γλυκό ποιότ της άγάπης. Καί ήταν αὐτή που τόν έσφιγγε μέ λαχτάρα στό στήθος της... Κι' από τήν ήμέρα εκείνη, πολλές φορές, ο Σέργιος έφθασε κρυφά στό διαμέρισμα της Αικατερίνης. Λίγους μήνες αργότερα ή Αικατερίνη, πρὸς μεγάλη χαρά της Τσαρίνας 'Ελισάβετ, ήταν έγκυος.

Κανείς βέβαια δεν άμφέβαλε πώς τό παιδί, που έπρόκειτο να γεννηθί δεν ήταν του Πέτρου, που εξακολουθούσε να πίνει και να μή δέχεται μέ κανέναν τρόπο τήν έγχείρηση, ή όποια θα τόν έκαμε να είναι συνεπής στίς συζυγικές του υποχρεώσεις. 'Η Αικατερίνη όμως δεν ήθελε να υποπτευθί ο άντρας της ότι είχεν έραστή, κι' ότι περνούσε μαζί του γλυκειές έρωτικές στιγμές. Γι' αυτό συμφώνησαν μέ τήν Τσαρίνα 'Ελισάβετ και διοργάνωσαν μέ μιá ολόκληρη παγίδα...

Σ' ένα συμπόσιο, δηλαδή, έμέθυσαν γιά τά καλά τόν άνδρα της κι' όταν εκείνος έγινε τύφλα από τό μεθύσι, ή Αικατερίνη διέταξε να μπάσουν στήν αίθουσα τόν πρώτο χειροῦργο της Ρωσικής Αὐλής, τό γιατρό Μπόρχαβ. Πραγματικά ο Μπόρχαβ μπήκε στήν αίθουσα μ' ένα τρόπο έπίσημο, μέ βιολιά, μέ χαρές και μέ πυρσούς. Γλύστρησε κάτω από τό τραπέζι, σ' ένα νεύμα της Αικατερίνης και μέσα σέ λίγη ώρα, προτού ο Πέτρος καταλάβη τό παραμικρό—ροχαλίζεν άλωστε—του έδωσε, μέ τό νυστέρι του, τό χάρισμα, που έχουν όλοι οί σωστοί άντρες, που κάνουν παιδί.. Έτσι όλα

κατενθουσιασμένοι και πρό πάντων ή τσαρίνα 'Ελισάβετ. 'Η καλή αὐτή μητέρα και καλύτερη πρό παντός αυτοκράτειρα, στήν αρχή μέ τήν έμμεση ύπόδειξη της στή νύφη της έγνώρισε μέ ποιό τρόπο τά κράτη μπορούν ν' άποκτήσουν τό διάδοχο, ή έλλειψη του όποιου πολλές φορές κλονίζει τή δυναστεία και φέρνει τήν έκπτώσή της, και στή δεύτερη, έπέτυχε μέ τό θαυμαστότερο τρόπο τή νομιμοποίηση του μέ τέτοιες συνθήκες άσφαλισθέντος Τσάρεβιτς.

Έτσι ο γυιός που απέκτησεν ή Αικατερίνη μέ τόν έραστή της τόν Σολτικώφ θα έγινετο Τσάρος και ο Πέτρος

θα νόμιζε πώς ήτο δικός του γυιός!

Κανείς δεν μπορούσε βέβαια να του βγάλει τήν ιδέα και ήταν γι' αυτό πολύ ευχαριστημένος... Μά πιο πολύ ευχαριστημένη ήταν ή θερμή και φλογερή Αικατερίνη γιατί από εκείνη τή στιγμή θα μπορούσε να παραδώσει άφοβα τό τρικυμισμένο από τήν έρωτική λαχτάρα κορμί της σ' όποιο νέο εύρισκε του γούστου της.. Κ' αὐτό έγινε μ' ένα τρόπο που δεν γίνεται ούτε στις πιο άμαρτωλές γυναίκες, μ' ένα τρόπο φοβερά άισχρό, ως τή στιγμή που τό φλογισμένο αὐτό αυτοκρατορικό κορμί ρυτιδώθηκε πιά, και έσπάλιασε μέσα στήν άμαρτία!..

LEON TREICH

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Έτοιμαστήκαμε γιά τήν άναχώρηση. Στίς δυο τό άπόγευμα είμασταν στό σταθμό. Θέλησα να πάρω και μιá κούνια μαζί μου γιά τό μικρότερό μου παιδί. Οί στρατιώτες που μ' ές συνώδευαν μου είπαν να τήν άφίσω. Τό αγαπημένο μου μικρό σ' όλο τό ταξίδι κουνούσε τά ποδαράκια του, υπόφερε. Είμασταν στριμωγμένοι μέσα στό βαγόνι. Ευτυχώς ή άπώταση δεν ήταν πολύ μεγάλη. Τήν άλλη μέρα τό πρωί φτάσαμε στή Μόσχα. Μας πήγανε άμέσως στή φυλακή. Στό δρόμο

μάς έσπρωχναν γιά να κάνωμε γρήγορα. Οί φυλάκες ήταν ένα άπέραντο κτίριο στό βάθος μιáς αὐλής. Ήταν γεμάτες από φυλακισμένους. Περισσότεροι από χίλιους, χωρίς έμάς που είμασταν καμιά πενηνταριά. Μοιάζαμε σαν ένα κυνηγημένο κοπάδι. Όλο κι' άκουγες κραυγές και στεναγμούς. Καθένας προσπαθούσε να εξασφαλίση μιá καλή γωνιά. Οί γυναίκες μέ τά παιδιά μείνανε στήν αὐλή και περιμέναμε να μ' ές υποδείξουν τίς θέσεις μας. Μας ώδήγησαν σ' ένα δωμάτιο. Του κάκου έψαξα να βρω μιá θεσούλα. Τό πάτωμα που χρησίμευε και γιά κρεβάτι ήταν γεμάτο από πλαγιασμένους ανθρώπους. Κι' άκουγα άγριες φωνές.

—Μας φέρνουν κι' άλλους! Πατούμε ο ένας τόν άλλο! Σέ μιάν άλλη κάμαρη τό ίδιο θέαμα. Άναγκαστήκαμε να μείνουμε οί γυναίκες και τά παιδιά έξω στήν αὐλή. Ξαπλωθήκαμε πάνω στό χῶμα. Μείναμ' έτσι πέντε βδομάδες έξω.

Τά παιδιά άρχισαν ν' άρρωσταίνουν. Άρρώστησε κι' ή μικρούλα μου ή Ντάσκα. Είχε πολύ πυρετό μά δεν ήθελα να τή στείλω στό νοσοκομείο, γιατί είχα μάθει πώς δεν έβγαίνει κανείς ζωντανός απ' αυτό τό μέρος.

Ο γιατρός περνούσε κάθε πρωί.

—Τά παιδιά είναι άρρωστα;

—Όχι! λέγαμε όλες και άναγκάζαμε τά παιδιά να γελοῦν γιά να μή δειξουμε τήν άρρώστειά τους.

—Τ' είν' αυτό που κάνετε, έλεγε ο γιατρός. Κρύβετε τήν άρρώστεια τών παιδιών σας από τό γιατρό; Έτσι που κάνετε θα πεθάνουν. Άν δε θέτε να τά πάμε στό νοσοκομείο, θα τά εξέτάσωμε μόνο και θα σας δώσουμε γιαιτρικά γιά να γίνουν καλά.

Μιá μέρα μιá γυναίκα από τή συντροφιά μας πίστεψε τά λόγια του γιατροῦ.

—Τό παιδί μου σήμερα άκριβώς άρρώστησε.

Ο γιατρός τό εξέτασε και ήλθε κατόπιν και σέ μένα.

—Είναι άρρωστο και τό δικό σου, δεν είν' έτσι; Είπα τήν αλήθεια. Ο γιατρός άφού εξέτασε τά παιδιά μας, σημείωσε κάτι κι' έφυγε.

Περιμέναμε να μ' ές στείλουν γιαιτρικά. Σέ λίγο έφτασε έν' άμάξι. Φώναξαν τά όνόματά μας και μ' έ-

διέταξαν ν' άνεβούμε μαζί μέ τά παιδιά! —Ω, Θεέ μου! και πώς ν' άφίσω τ' άλλα τά παιδιά! Είπα να τά πάρω κι' αὐτά μαζί μου. Μ' έμπόδισαν.

—Θά πούμε στόν άντρα σου να τά πάρη.

Φτάσαμε στό νοσοκομείο. Μέ βάλανε σέ μιá κάμαρα μαζί μέ δυο άλλες χωριανές μου. Αυτό μέ παρηγόρησε κάπως.

Τά παιδιά τών χωριανών μου πέθαναν κι' εκείνες έφυγαν.

Πέρασαν δέκα πέντε μέρες. 'Η Ντάσκα μου ήταν πολύ άρρωστη. Δεν έτρωγε κα-

θόλου κι' όλο άδυνάτιζε. Θέλησα να τήν κάνω να γελάσει λιγάκι.

Πόσο ή Ντάσκα μου ήταν χαρούμενη κείνη τή μέρα! Έπαίξε μαζί μου, χτυπούσε τά μικρούλια της χεράκια. Άξαφνα όμως άλλαξε τό προσωπάκι του παιδιού μου. Ξεψυχοῦσε, πέθαινε! Τό είχαν έπίτηδες φαρμακώσει...

Έφτασαν οί φρουροί. Έρριξαν μιá ματιά και είπαν: —Ξεψύχησε!

—Ω Θεέ μου, πόσο ή φτώχη μου καρδιά σπαράχτηκε σ' αὐτή τήν κουβέντα.

Τά μάτια μου θόλωσαν, στό ξέσπασμα τών δακρύων. Τά πόδια μου λύγισαν. Σωριάσθηκα στήν άκρη του κρεβατιού της αγαπημένης μου μικρούλας.

Όσοτόσο, έσφιξα τήν ψυχή μου πού σπαρταρούσε στό στήθος μου έτοιμη ν' σπάσει, και ξαναρώτησα τούς φρουρούς, σά να μην ήθελα να πιστέψω σ' αὐτή τή βεβαίωσή τους, που δεν ήταν παρά ή φριχτή, τραγική αλήθεια!

—Πέθανε, αλήθεια, ξεψύχησε; Δεν είναι δυνατό, γιά κυττάξτε καλύτερα, γιά προσπαθείστε να τή σώσετε.

Ο σπαραγμός μου δεν τούς συγκίνησε.

Μέ κύτταξαν μ' ένα ύφος γεμάτο αδιαφορία και σαρκασμό και μ' άπάντησαν.

—Πέθανε κυρά μου.

Ξέσπασα τότε σέ λυγμούς που μέ συγκλόνιζαν σύγκορμη. Τραβούσα τά μαλλιά μου, μαδιόμουνα, σπαράζόμουνα. Μά τί τό όφελος...

Κάποια στιγμή συγκρατήθηκα και έσκυψα στό μικρό μου άγγελόδι...

Τό πήρα στήν άγκαλιά μου και τό φιλούσα μέ πάθος, τό κούναγα, ζητώντας λές να του φυσήσω ζωή απ' τήν πνοή μου.

Είπα να τό στολίσω. Μά τ' άρπαξαν από τά χέρια μου και ξεέσκισαν τό πουκαμισάκι που του φορούσα. Κ' ή μικρούλα μου άγωνιζόταν άκόμα. Τά ματάκια της ήτανε δακρυσμένα!

—Παντοῦναμε! Ζή άκόμα, τούς είπα ίκετευτικά —Ξεψύχησε, πέθανε πιά! φώναξαν αὐτοί.

Άρπάξαν τό παιδί μου και τό βάλανε ζωντανό στό φέρετρο.

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΪ

Ο καθηγητής Έγκερμαν ζούσε, δέκα ολόκληρα χρόνια τώρα, με την κυρία Έμπερλάιν. Η αυστηρή Λοντοζική κοινωνία τον είχε αναγκάσει να γευθεί πολλά πικρά ποτήρια, γι' αυτή του τη σχέση, που τη θεωρούσαν όλοι άτακτη και την έκριναν με το σχολαστικισμό της ατμοσφαιρας των «Κλάμπ». Μά ο καθηγητής Έγκερμαν δεν ήταν μόνον ο κληρονόμος ενός τίτλου και ο «φύλαξ» των οικογενειακών του παράδοσεων. Ήταν μία σύγχρονη επιστημονική προσωπικότητα, με απόλυτη πρωτοβουλία κι' εθούνη για τις πράξεις του, ωπλισμένος με σταθερό ατομικισμό και γεμάτος περιφρόνηση για τις ταπεινές εξεις που είχε ο λεγόμενος «καλός κόσμος», π' ανακατεύεται αγενέστατα στις ιδιωτικές υποθέσεις των άλλων.

Ήταν αλήθεια πως η κυρία Έμπερλάιν, ήταν μία πρόσην άρτια κι' έντελως από μπουρζουαζιστική, αν όχι κι' από λαϊκή, οικογένεια. Μ' αυτό δεν τον ενδιέφερε. Δεν έδινε σημασία παρά στην ψυχή και το χαρακτήρα της γυναίκας που αγαπούσε, κι' αυτά τα ήξερε ο ίδιος τόσο πολύ καλά ώστε να μην επιτρέπη στους πάντα πρόθυμους φίλους του, να του κάνουν άπάνω σ' αυτό μαθήματα ψυχολογίας. Τό αισθηματικό παρελθόν της δεν το ήξερε. Μά και δέ θα τ' άρεσε να το μάθη. Κάποτε, που έκείνη άρχισε δειλά και διστακτικά μία τέτοια κουβέντα, προτίμησε να την διακόψει με τρόπο, κι' έκείνη κατάλαβε τόσο καλά την έπιθυμία του, ώστε δέ χρειάστηκε να της την εκφράση ποτέ καθαρά.

Ο δεσμός τους ήταν μεγάλος και τέτοιοι αληθινά τον έπίστευε εκείνος, και τον σεβόταν ευλαβικά καιδέν έπέτρεπε στον εαυτό του να τον έλέγξει, σά να φοβώτανε στο βάθος, υποσυνείδητα κι' ανομολόγητα, μήπως υπήρχε πραγματικά κάτι έστω και το ελάχιστο, έστω και σβυσμένο απ' το πέραςμα του χρόνου, που θα μπορούσε ν' άμαυρώση την ευτυχία του.

Κάθε βράδυ, στις όχτώ και μισή, κτυπούσε το κουδούνι του σπιτιού της κυρίας Έμπερλάιν, δέκα χρόνια τώρα σωστά, και κάθε βράδυ έκείνη τον περιέμενε ολόμoναχη, τρυφερή και γλυκειά, να περάσουν μαζί λίγες ώρες. Ήταν ώρες αγάπης αληθινής, βαθειάς, γεμάτες στοργή και άφροσύνη, που ξεπηλούσε ανεμπόδιστα κι' απ' τους δυό τους. Μία απόλυτη άρμονία, μία ζηλευτή ψυχική συμφωνία τους ένωνε. Μιλούσαν για όλα. Κι' εκείνος της έμπιστευότανε τα μυστικά του, τις επιστημονικές εργασίες του, τα όνειρά του, τις απογοητεύσεις και τις χαρές του. Όλα.

Έκείνη δεν είχε τίποτε ατομικό της να του πη. Το μιλούσε για κείνον, και για την αγάπη της. Του έλεγε ακόμα πως περάσε την ημέρα της, που πήγε, ποιόν είδε, τι διάβασε και τι αγόρασε. Είχε ελάχιστους συγγενείς κι' ακόμα λιγότερους φίλους που πήγαιναν να την δουν ποτέ-ποτέ, κι' αυτοί συννέφιαζαν συχνά την ευτυχία της, γιατί βρίσκανε πάντα κάτι να της πουν ποτέ πως έγινε λόγος στη λέσχη για τη σχέση τους, ποτέ πως η άδελφή του είπε ότι για χάρη της παραμελούσε τα παιδιά του, ποτέ πως οι φοιτητάι στο Πανεπιστήμιο τον σχολίαζαν άσχημα, κι' άλλα τέτοια. Μά όλες αυτές οι σταλαγματιές, απ' το γλυκό δηλητήριο της φιλίας των ανθρώπων, πνιγόντουσαν μέσα στο νερό της γρήγορης λήθης, που έτρεχε άφθονο απ' την πηγή της αγάπης. Εκείνος ήξερε καλά πως η αγάπη μώνη του ήταν ολόκληρη η Ζωή του. Κι' έκείνη τον νοιώθε και γέμιζε από ευτυχία.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΕΜΠΕΡΛΑΪΝ

Ετσι πέρασαν τα χρόνια. Γλυκειά μονοτονία που φοβόταν τις ποικιλίες και τις αλλαγές.

Ο Έγκερμαν ήταν ο ευτυχισμένος άνθρωπος, ως το βράδυ που συνήντησε άξαφνα στο σπίτι της κυρίας Έμπερλάιν έναν νέο κομψό, μελαγχροινό κι' όμορφο, που δεν του ήταν άγνωστος. Ήταν ο γιατρός Έρμαν Βάρλιγκτον, μαθητής του, μία επιστημονική ιδιοφυΐα που θά είχε άσφαλως σημαντική εξέλιξη στην καριέρα. Η κυρία Έμπερλάιν του τον συνέστησε σχεδόν ταραγμένη, κι' αυτό δέ θα το πρόσεχε ίσως, αν δεν είχε συμβη, έκείνο εξαιρετικώς το βράδυ, να την επισκεφθή αρκετά νωρίτερα απ' τη συνηθισμένη του ώρα. Ο κ. Βάρλιγκτον έφαγε μαζί τους και συζήτησαν σε μάλλον ψυχρό τόνο, διάφορα θέματα γύρω απ' την επιστήμη. Η κυρία Έμπερλάιν μιλούσε σπάνια.

Όταν ο ξένος τους άφισε, δεν μίλησαν καθόλου για κείνον. Μόνον που κάποια ελαφρή ψυχρότητα διέκρινε στη στάση του αγαπημένου της Εκείνη, κι' Εκείνος πάλι μία στενωχώρα και μία βαθειά μελαγχολία άδικαιολόγητη που μάταια προσπαθούσε να την κρύψη.

Αυτή η μικρή, η ελαφρή ψυχρότητα δεν άργησε να γίνει πάγος μέσα σ' ελάχιστο χρόνο. Συζήτηση καμιά γύρω απ' την αίτια. Ο κ. Βάρλιγκτον έρχοταν τώρα τις ώρες που ήταν εκεί ο καθηγητής και όχι σπάνια έτρωγε μαζί τους. Αυτό ήταν φοβερό για το δυστυχισμένο Έγκερμαν που δεν είχε ως τόσο το θάρρος να πάψη να πηγαίνει στο σπίτι της φίλης του, αν και τον ένοχλούσε φρικτά η νέα αυτή κατάσταση. Δεν ήθελε να μιλήση σ' έκείνη όχι πια από λεπτότητα. Αλλά γιατί έβλεπε πως ήταν κουτό να ζητήσημιά εξήγηση για κάτι που ήταν τόσο φανερό και τόσο γνωστό. Ήξερε πως έπαιζε το ρόλο του άνεκτικού από έρωτα συζύγου. Κι' αυτό τον πλήγωνε φρικτά.

Και μέσα σε λίγον καιρό, ο καθηγητής Έγκερμαν, ήταν ένα σωματικό κουρέλι, ένα ψυχικό έρείπιο.

Σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση, βρέθηκε ένα πρωί στο σπίτι της φίλης του. Η ζήλεια κι' η περιέργεια τον είχαν αλλάξει. Χτύπησε και μόλις τ' άνοιξαν έτρεξε βιαστικά στο δωμάτιό της. Άνοιγοντας την πόρτα αισθάνθηκε τα γόνατά του να λυγίζουν και τα μάτια του να σκοτίζονται. Ο Βάρλιγκτον ήταν γονατισμένος μπροστά της κι' έκείνη του χάιδευε τα μαλλιά...

Έφυγε, τρέχοντας σχεδόν, χωρίς να διαμαρτυρηθή, χωρίς να πη λέξη. Γιατί να διαμαρτυρηθή; Για κείνο που ήξερε και άνεχόταν;

Τό άλλο πρωί έκείνη τον ζήτησε στο τηλέφωνο. Μόλις κατάλαβε τη φωνή της άφισε, ο άκουστικό χωρίς ν' άπαντήση. Αυτό έγινε τρεις τέσσερες φορές την ίδια μέρα.

Και το βράδυ, ο υπηρέτης του έφερε το έπισκεπτήριο του Βάρλιγκτον. Νόμιζε τως ήταν περιττό να τον δεχτή, Ο Βάρλιγκτον όμως έπέμεινε και του διεβίβασε θερμή παράκληση να του επιτρέψη να συναντηθούν.

Αναγκάστηκε να τον δεχθή. Μπροστά του εμφανίστηκε ένας Βάρλιγκτον άγνωστος, ώχρος, άδυνατισμένος, γερασμένος θάλεγε κανείς μέσα σε λίγες ώρες.

— Η κυρία Έμπερλάιν είναι βαρεια άρρωστη. Του είπε.

— Να της διαβιάσετε τη συμπάθειά μου, είπε ξερά.

— Έχει απόλυτη ανάγκη από σάς.

Ο Έγκερμαν αγανάκτησε.

— Δεν της άρκεϊτε σεις; Είπε απότομα.

Ο Βάρλιγκτον έσκυψε το κεφάλι και πρόφερε τις λέξεις σιγανά και βαρειά:

— Είμαι... η μητέρα μου!

Ένα ξαφνικό και δυνατό ρίγος έκλόνισε το κορμί του Έγκερμαν. Και γυρίζοντας τα μάτια του γεμάτα εύνωμοσύνη στον άλλο:

— Παρντόν! Ψυθύρισε μόνο.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΤΟΥ ΤΖΟΥΛΙΟ

Ο Τζούλιο ήταν ένας άνθρωπος ευαίσθητος. Ένας άνθρωπος που είχε άργοπορήσει στον προθάλαμο της γενήσεως κι' είχε φτάσει στη ζωή σέ ώρα πολύ ακατάλληλη για τον εαυτό του, σαν το λυπημένο που φτάνει στο σπίτι του φίλου του, για να πη τον πόνο του, την ώρα που αυτός γλεντάει.

Ο Τζούλιο ήταν ένας ποιητής πολύ περισσότερο ποιητής από κείνους που γράφουν στίχους. Καί, φυσικά, ήταν ένας άποτυχημένος, ένας ολότελα δυστυχισμένος άνθρωπος. Θα μπορούσε ως τόσο να βρη μία παρηγοριά, έστω κι' άπατηλή, στον έρωτα, μά ήταν τόσο μειωμένος απ' τη φύση! Κακοφτιαγμένος, άσχημος όχι. Είχε όμως στην εμφάνισή του κάτι το μελαγχολικό γελοίο, κάτι το τραγικά παλητατσικό, που τόξερε καλά και που η επίνωσή του τον έκανε δειλό, άτολμο, άδέξιο. Η οινιορίνα Κιάρρα, η κομψή, χαριτωμένη γυναίκα, που με το μπλε μαγνήτη των ματιών της αϊχμαλώτιζε τους άντρες, τόβρισκε πολύ διασκεδαστικό να κάνει παρέα με το Τζούλιο. Γνωρίστηκαν τυχαία σ' ένα «βερνισάζ», στο «Σαλόν ντε Τουϊλερί» στο Παρίσι, που ο Τζούλιο είχε έκθεσει μερικά ταμπέρ του. Η οινιορίνα Κιάρρα ζήτησε ν' αγοράση έναν Έρωτα γερασμένο και μελαγχολικό — συμβολικό πίνακα της νοσηρής έμπνεύσεως του ζωγράφου.

Ο Τζούλιο, θαμπωμένος απ' την όμορφιά της, της τό χάρισε. Κι' έκείνη, για να τον ευχαριστήσει, τον κάλεσε την άλλη μέρα στο ξενοδοχείο της για να πάρουν μαζί το τσάι.

Οι συναντήσεις αυτές εξακολούθησαν αρκετές ημέρες. Όταν η Κιάρρα έφυγε, το έδωσε τη διεύθυνσή της στο Μιλάνο, κι' ο Τζούλιο, μόλις έβγασε, πήγε να τη δη. Περιμένοντας την στο πλούσιο σαλόνι με τα πολύτιμα χαλιά και την άφωγη επίπλωση, ο φτωχός ζωγράφος, πρώτόνοιωσε στην καρδιά του άγριο το δάγκωμα της ζήλειας. Η Κιάρρα τουχε πη πως δεν είχε καμιά περιουσία. Έργαζότανε της. Η πολυτέλεια του σπιτιού της, που τώρα μόλις έκανε τη γνωριμία της, διαφώνουσε έντελως με την Κιάρρα. Φώναζε πως υπήρχε κάποιος στη ζωή της, πρόδινε μ' αυθάδεια πως ο Έρωτας είχε χτίσει εκεί μέσα τη φωλιά του.

Ο Τζούλιο αισθάνθηκε πως δοκίμαζε ένα βαθύ πόνο. Μά γρήγορα συνήλθε. Τι δικαίωμα είχε αυτός να άνακατευθ στη ζωή της; Ποιος ήταν και γιατί θα μπορούσε να την ζηλέψη; Εκτός απ' τον άγορασμένο έρωτα, δεν είχε γνώρισε ποτέ κανέναν άλλο, και θάταν κουταμάρα να επιτρέψη στον εαυτό του έλπίδες.

Όταν μπήκε μέσα η Κιάρρα, τη χαιρέτησε μ' ευγένεια και με αρκετή ψυχραιμία. Τον δεχτηκε πολύ καλά, πολύ φιλικά, κι' όταν έφυγε του τόνισε πως θα της ήταν αληθινή ευχαρίστηση να τον βλέπη όσο πιο συχνά του ήταν δυνατό.

Την άλλη μέρα, ο Τζούλιο, πήγε μ' ένα μπουκέτο λουλούδια, και της πρότεινε να της κάνει το πορτραίτο της. Εκείνη δέχτηκε. Έπηρεασμένος απ' την τέχνη του ο Τζούλιο, έμεινε άρρηκτος ολόκληρη τη νύχτα με ζωντανέμένο μπροστά του το πορτραίτο της Κιάρρας. Τέτοιες πέρασαν πολλές. Κι' όταν πια το πορτραίτο τέλειωσε κι' η Κιάρρα έμεινε μπροστά του ολόκληρη ώρα άφωνη απ' την έκπληξη και το θαυμασμό, οι νύχτες με το στερεότυπο δράμα του πορτραίτου δεν έπαψαν για το Τζούλιο.

Είχε αγάπησει με όλη τη δύναμη της κλεισμένης ψυχής του, της άρρωστης φαντασίας του, είχε αγαπήσει είδωλοατρικά, τυφλά, χωρίς λογική και χωρίς έλεγχο.

Κάθε μέρα, την ώρισμένη ώρα του, έμπαινε στο κομψό σαλονάκι με το μπουκέτο στα χέρια. Αυτό το μπουκέτο ήταν όλη του η χαρά, όλη του η ζωή. Προσπαθούσε να

βρίσκη κάθε μέρα κι' άλλα λουλούδια, τα συναρμολογούσε μόνος του άρες δόκλινες, πετύχαινε τις πιο ιδιόρρυθμες αντίθεσεις, με τα χρώματα και με τα μύρα τους, και θαύμαζε με ένθουσιασμό μικρού παιδιού το έργο του, όταν το παρουσίαζε μπροστά της.

Η κοντεσσίνα Κιάρρα τάβρισκε όλ' αυτά πολύ διασκεδαστικά. Και της άρεσε να παίξη με το δυστυχισμένο αυτό ανθρώπακι, άσχετο αν ήταν βέβαιη πως μέσα του έκρυβε ένα μεγάλο άνθρωπο. Ο Τζούλιο είχε τολήσει να της μιλήση ένα απόγευμα για ένα βαθύ και κρυφό έρωτά του. Η Κιάρρα κατάλαβε.

— Κι' έκείνη; τον ρώτησε μ' ένα παιχνιδισμα γέλοιου, σάς αγαπάει;

— Δεν ξέρω! Απάντησε με χτυποκάρδι ο Τζούλιο. Δεν της είπα ποτέ τίποτα σχετικά.

Η Κιάρρα πρόσεξε πόσο τραγικός ήταν έκείνη τη στιγμή. Και θέλησε να τον παγώση άμέσως, σά να φοβώτανε στο βάθος αυτό τον άρρωστο έρωτα.

— Καλά θα κάνετε να μη της το πητε ποτέ! Τουπε κοφτά, μά όχι απότομα.

Κι' όταν είδε την ταραχή και την άξαφνη ωχράδα του: — Η φίλιά, πρόσθεσε, είναι το πιο δυνατό αισθημα που μπορεί να ένώσει δυό ανθρώπους. Και το μόνο που δεν τελειώνει ποτέ....

Ο Τζούλιο δεν άπάντησε. Μ' από κείνο το απόγευμα δεν της ξανάκανα ποτέ λόγο.

Οι μέρες, οι μήνες, τα χρόνια, κυλούσαν όμορφα, χαρούμενα, ευτυχισμένα για την Κιάρρα, την κομψή, χαριτωμένη γυναίκα, με το μαγνήτη των ματιών που αϊχμαλώτιζαν. Κι' ο Τζούλιο με το μπουκέτο του δεν έλειψε ποτέ. Σαν έπιπλο κι' αυτός στο πολυσύχναστο σαλόνι της Κιάρρας, περιφέροντας το φαιδρό, ζωντανό δράμα του μέσα στις χαρές των άλλων, ζούσε με τον πόνο του, που όλοι πια τον μάντευαν κι' όλοι τον φανταζόντουσαν.

Πόσες φορές δεν είχα πιάσει μ' ένα άξαφνο γύρισμα κινήσεις και γκομιάτσες των άλλων, γεμάτες όικτο, που τον πλήγωναν βαθειά... Πόσες φορές δεν έμεινε άμίλητος ακούγοντας τα πρόστυχα άστεία των νεαρών, που τάλεγαν μπροστά του, χωρίς να του δίνουν σημασία, χωρίς να λογαριάζουν πως μπορούσε να τους δώση καμμία άπάντηση... Κατάντησε να δεχθή σέ μία τέτοια στιγμή και την υπεράσπιση της Κιάρρας που τον πλήγωνε άκόμη πιο βαθειά.

— Ο Τζούλιο είναι καλός φίλος. Μην τον πειράζετε!... Η φωνή της τούσκιζε τ' αυτιά για μέρες...

Μά τα χρόνια κυλούνε γοργά κι' ήρθε ο καιρός που η ζωή της κοντεσσίνας άλλαξε, στο σβύσιμο της όμορφιάς της. Το πολυσύχναστο σαλόνι της έρημώθηκε. Κι' ο τελευταίος έρασστής της είχε φύγει. Μόνος πιστός ο Τζούλιο και το μπουκέτο του. Ο μπλε μαγνήτης των ματιών της Κιάρρας διατηρούσε πάντοτε τη λάμψη του, μά όχι και τη δύναμή του. Και μία νύχτα η οινιορίνα γύρισε και κούταξε το φτωχό και περιφρονημένο Τζούλιο, το θύμα της τρελλής ζωής της, που είχε περάσει πια χωρίς έλπίδα να ξανάρθη. Και στο πρόσωπό του, είδε τον τελευταίο έραστή. Γεμάτη πόθο άρρωστο, τρελλό, τον αγκάλιασε και τον φίλησε στο στόμα. Και τότε έγινε κάτι που δεν τό περίμενε ποτέ. Ο Τζούλιο τινάχτηκε, την έσπρώξε, κι' έφυγε βιαστικός βρίζοντας την χυδαία.....

Τό τελευταίο μπουκέτο του Τζούλιο έμεινε χρόνια ξερό στο βάζο.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΟ ΕΒΡΑΙΪΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Ο Σέρλοκ Χόλμς και ο φίλος του Ουάτσον, έκαθηντο κοντά στο τζάκι, μετά πόδια ξαπλωμένα προς την ευχάριστη ζεστασιά. Ο Χόλμς έκάνιζε την πίπα του μισοκοιμισμένος και ο φίλος του τον παρατηρούσε όπως ο πιστός σκύλος τον αφέντη του, όταν η πόρτα έκτύπησε. Ο γραματοκομιστής έκπληκε κι' έκδήλωσε ότι είχε δυο γράμματα συστημένα. Ο Χόλμς υπέγραψε, τα πήρε, άνοιξε το ένα, κι' άφου έρριξε μια ματιά, το δωσε στο φίλο του. Κι' εκείνος έκδι-
 βάσε.

«Κύριε, Έρχομαι να ζητήσω την συνδρομή και την πείρα σας. Έγίνηκα θύμα μιας σοβαρής κλοπής και οι έρευνες πούγιναν μέχρι σήμερα, δεν φαίνεται ότι θα καταλήξουν σε ικανοποιητικό αποτέλεσμα. Σας στέλνω με το ίδιο ταχυδρομείο μερικές έ. φημερίδες, που θα σας πληροφορήσουν σχετικά με την υπόθεση αυτή και, αν δέχεσθε να την ανα- λάβετε, θέτω το μέγαρό μου στη διάθεσή σας και σας παρακαλώ να σημειώσετε στο έσώκλειστο τσέκπου τόχω υπογράψει εις λευκόν, τό ποσόν που θα χετε την καλωσύνη να όρίσετε για τα έξοδα της μετακινήσεώς σας.

«Λάβετε την καλωσύνη να μου άπαντήσετε τηλεγραφικώς και δεχθήτε, κύριε, την διαβεβαίω- τη της ύψιστης υπολήψεώς μου.

Βαρώνος Βίκτωρ δ' Έμπλεβάλ
18 Όδός Μουρίλλιο.

—«Ε, έ, ειπεν ο Χόλμς, θαυμάσιο άγγελμα έ; Ένα ταξι- δάκι ως τό Παρίσι, μά την πίστη μου, γιατί όχι; Από την περίφημη μονομαχία μου με τον Άρσέν Λουπέν, δεν έλαβα την ευκαιρία να ξαναγυρίσω στο Παρίσι. Δεν θα μου κακοφαινώντανε καθόλου, να ιδώ την πρωτεύουσα του κόσμου υπό περιστάσεις κάπως ήσυχώτερες.

«Έσχισε το τσέκ κι' άνοιξε το δεύτερο φάκελλο. Άλλ' ά- μέσως του ξέφυγε κίνημα θυμού. Μιά ρυτίδα αλύακωσε τό μέτωπό του, ένδ' έσυνέχιζε τό διάβασμα, κι' όταν τό τελείωσε, έτσαλάκωσε νευρικά τό γράμμα στη χούφτα του, τδκανε ένα βόλο και τό πέταξε θυμωμένος. Έκπληκτος ο Ουάτσον τό σήκωσε, τό ξεδίπλωσε και διάβασε.

«Σεβαστέ μου διδάσκαλε.

«Ξέρετε τό θαυμασμό που τρέφω για σας και τό ένδια- φέρον που μου γεννάει ή φήμη σας. Λοιπόν, πιστέψτε με, μην άσχοληθήτε καθόλου για την υπόθεση, στην όποία σας προσκαλούν ν' άναμιχθήτε. Η έπέμβασή σας θα γίνη αίτία πολλών κακών. Όλες σας οι προσπάθειες έλεεινó μόνον θα φέρουν αποτέλεσμα, και θα βρεθήτε υποχρεωμένος να παραδεχθήτε ότι με τις ένέργειές σας έπροξενήσατε με- γάλα κακά. Έπειδή ειλικρινώς θέλω να σας απαλλάξω από μία τέτοια ταπείνωση, σας έξορκίζω, έν όνόματι της φιλίας που μας συνδέει, να μείνετε ήσυχος στην ευχαρί- στηση του τζακιού σας.

Τους χαιρετισμούς μου στον κ. Ουάτσον. Και σε σας, αγαπητέ μου διδάσκαλε, την έκφραση του άκρου σεβασμού του φίλου σας.

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Ο Ουάτσον σήκωσε τα μάτια του και κύτταξε τό φίλο του σαν να τον ρωτούσε τί έπρόκειτο να κάνη. Εκείνος έκτύπησε τό κουδοϋνι. Και τον υπηρέτη, όταν μπήκε, τον διέταξε να έτοιμάση τις βαλίτσες του. Τό άπόγευμα δέ έπιβιβάζετο εις Δούβρη μονάχος του, γιατί ο Ουάτσον, ξεθεράπευε ακόμη τό χέρι του, που έσπασε στο Παρίσι, εις ένα άγώνα του με τον Άρσέν Λουπέν.

Ο διάπλους της Μάγχης ήταν έξαίρετος. Μέσα στην ταχεία, από Καλαί στο Παρίσι, ο Χόλμς κοιμήθη βαθειά επί τρεις συνεχώς ώρες. Έξύπνησε ευδιάθετος. Η ιδέα νέας μονομαχίας με τον Άρσέν Λουπέν τον έμάγευε κι' έτρωπε τα χέρια του με ύψος άνθρωπου ευχαριστημένου. Έφθασαν στο Παρίσι. Πήρε τα πράγματά του και κα- τέβη. Πέρασε μέσα από τό πλήθος κι' επροχώρησε να πάρη ένα άμάξι.

—Ο κύριος Χόλμς, δεν είν' έτσι;

Γύρισε. Μιά γυναίκα στεκότανε δίπλα του, μία νεαρά δεσποινίς, κομψή και άπλ' ντυμένη, πο- ή χαριτωμένη μορφή της είχε έκφραση άνήσυχη και λυπημένη. Το ξανα- είπε:

—Είσαθε, βέβαια, ο κ. Χόλμς;

1508

Ο Άγγλος έγύρισε και την έκύταξε με άπορία και δυσπιστία. Ποιά ήταν έ- κείνη, πώς τον ήξερε και τί έγύρευε; Την παρατηρούσε χωρίς να μιλά κι' είχε την ιδέα ότι θα ήiane κάποια έ- ποπτη. Άνήσυχη ξαναρώτησε —Ο κ. Χόλμς, δεν είναι έτσι;

Έπειδή έ- κείνος σι- ωπούσε και από ά- πορία άλ- λά και προφύλα- ξη, τόνξα- ναρώτησε για τρί- τη φορά. Ο Χόλμς θέλησε να μάθη γιατί τον ρωτούσε κι' εκείνη, άφου στάθη μπροστά του.

—Ακούστέ με, κύ- ριε, το έλεπε. Είναι πολύ σο- βαρό τό πράγμα. Ξέρω πώς πηγαίνετε στην όδο Μουρίλλιο αριθμός 18. Λοιπόν, δεν πρέ- πει, όχι δεν πρέπει... να πά- τε εκεί... Σας βεβαιώνω ότι θα μετανιώσετε. Μη φαντα- σθήτε πώς σας τό λέω γιατί έχω κανένα συμφέρο. Υπάρχει λόγος, ξε- ρώ έγώ...

Έδοκίμασε να την απομακρύνη, άλλ' έ- κείνη άντεστάθη και έπροσάθησε να τον πείση ότι ήταν ειλικρινής, ότι τούλεγε την αλήθεια, ότι δεν έπρεπε ν' άναμιχθή σ' αυτή την υπόθεση. Ο Χόλμς την άφησε κι' έφυγε και απομακρύνθηκε θυμωμένος, άφου την βεβαίωσε ότι ποτέ δεν παρατούσε μία υπό- θεση άμα την αναλάβαινε.

Στό δρόμο, είδε μία έπιγραφή με μεγάλα γράμματα, πούλεγε: ΣΕΡΛΟΚ-ΧΟΛΜΣ—ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ.

Έπλησίασε. Μιά συνοδεία παιδιών κρατούσαν προγράμ- ματα. Πήγαιναν τό ένα πίσω από τό άλλο και κτυπούσαν στο πεζοδρόμιο ρυθμικά, ένδ' κρατούσαν πελώριες ταμπέ- λες, όπου ήταν γραμμένα:

ΤΟ ΜΑΤΣ ΣΕΡΛΟΚ-ΧΟΛΜΣ—ΑΡΣΕΝ-ΛΟΥΠΕΝ. ΑΦΙ- ΕΙΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΑΘΛΗΤΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΓΙΝΗ ΝΑ ΛΥΣΗ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΜΟΥΡΙΛΛΙΟ ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΣΤΗ «ΓΑΛΛΙΚΗ ΗΧΩ».

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ ΚΑΝΤΗΛΙΕΡΙ ΠΡΩΤΟ

Έπροχώρησε πρός ένα από τους άνθρώπους εκείνους, ένδ' τό πλήθος έσπρώχνετο γύρω από αυτές τις ρε- κλάμες και άσ- τείζετο. Ρώτη-

σε πότε τους πή- ραν σ' αυ- τή τη δου- λειά και εκείνος ά- πάντησε ο- τι είχα ν

προσληφθί από. τό πρωί, κι' ότι γύριζαν με τα προγράμματα έ- δω και μία ώρα.

Ωστε ο Λουπέν ή- τανε βέβαιος, ότι αυ- τός θα έρχώτανε, ήτα- νε μάλιστα βέβαιος πώς θα έκέρδιζε την πύοθεση, άφου τον προκαλούσε με την έπιστολή του. Ο Χόλμς μπήκε εις ένα άμάξι και διέταξε να τον πάη στην όδο Μουρίλλιο.

Η όδος αυτή αποτελείται από πολυτελή μέγαρο, που ή όπισθία πρόσοπή τους βλέπει πρός τό πάρκο Μονσώ. Μιά από τις ώραι- ότερες κατοικίες αυτές, είναι ή ύπ' αριθ- μόν 18, όπου κατοικεί ο βαρώνος δ' Έμπλε-βάλ με τη γυναίκα του και τα παιδιά του. την έχει έπιπλωμένη σαν καλλιτέχνης και εκατομμυριούχος. Ένα προαύλιο έμπρός και βεράντες δεξιά και άριστερά. Πίσω ένας

κήπος μπερδεύει τους κλάδους των δένδρων του με τα δένδρα του πάρκου. Κτύπησε. Ένας υπηρέτης τον υπεδέ- χθηκε και τον έμπασε εις τό χάλ, όπου, έως ότου έλθουν οι οίκοδεσπόται, άποθαύμαζε τα πολύτιμα αντικείμενα εκείνα, που στόλιζαν τό εσωμάτιο.

Σέ λίγο μπήκε ο κ. Δ' Έμπλεβάλ με τη σύζυγό του. Ή- σαν και οι δυο κομψοί έξωτερικου, ζωηροί στούς λόγους και τις κινήσεις των. Το έξέφρασαν και οι δυο τις θερμές εύχαριστίες τους, και ο βαρώνος ανέλαβε να τό έξηγήσει, χωρίς χρονοτριβή, την υπόθεση για την όποία τον έκάλεσε.

—Πρό έξη ήμερών, είπε, τη νύκτα του Σαββάτου πρός την Κυριακή, μας έκλεψαν. Πρέπει να σας ειπώ, ότι ή γυ- ναίκα μου κι' έγώ, σπανίως βγαίνομε έξω. Η μόρφωσις

των παιδιών μας, μερικές επισκέψεις και ο έξωραϊσμός του σπιτιού μας, αυτά άποτελούν τη ζωή μας, κι' όλα μας τα βράδυα, ή σχεδόν όλα, τα περνάμε έδώ, σ' αυτό τό δωμά- τιο, όπου έχουμε συγκεντρώσει μερικά έργα τέχνης. Τό περασμένο Σάββατο λοιπόν, κατά τις έντεκα, έσβυσα τό ηλεκτρικό και ή σύζυγός μου κι' έγώ έπήγαμε, όπως συνή- θως, στην κάμαρά μας, που είναι δίπλα, να αυτή ή πόρτα που βλέπετε. Την άλλη μέρα, δηλαδή την Κυριακή, σηκώ- θηκα ένωρίς. Έπειδή δέ ή Σουσσάνα —ή γυναίκα μου— κοιμώτανε ακόμη, έφυγα όσο άθόρυβα μπό- ρεσα, για να μη την ξυπνήσω. Άλλά ποιά ήταν ή έκπληξή μου, όταν είδα ότι αυτό εκεί τό πα- ράθυρο, ήταν άνοικτό, άφου τό προηγούμενο βράδυ τόχαμε αφήσει κλειστό.

—Κανένας υπηρέτης...

—Δέν μπαίνει κανείς έδώ προτού κτυπήσουμε τό κουδοϋνι. Άλλως τε συρτώνω πάντοτε τη δεύτερη αυτή πόρτα, που συγκοινωνεί με τό χάλ. Τό παράθυρο λοιπόν ώρισμένως άνοιχτή- κε άπ' έξω. Έχω άλλως τε και την άπόδειξη: τό δεύτερο τζάμι του δεξιού δικτιού, έχει κοπή.

—Και τό παράθυρο αυτό;

—Τό παράθυρο αυτό, όπως μπορείτε να ιδήτε και σεις, βλέπει σε μία μικρή ταράτσα, πούχει έύλινο περίφραγμα. Νά, κυττάτε τον κήπο, που είναι πίσω άπ' τό μέγαρο και τα κάγκελα που μας χαρίζουν από τό πάρκο του Μονσώ. Υπάρχει λοιπόν βάσιμη πιθανότης, ότι ο κλέφτης ήλθε ά- πό τό πάρκο Μονσώ, πήδησε τα κάγκελα με μία άνεμό- σκαλα, κι' άνέβη έως την ταράτσα.

—Υπάρχει, λέγετε, βάσιμη πιθανότης;

—Βρήκαν και έξω και μέσα από τό κιγκλίδωμα, επάνω στο μαλακό έδαφος του πεζοδρομίου, τρύπες πούγιναν ά- πό τα πόδια της άνεμόσκαλας, και δύο όμοιες τρύπες υπήρ- χαν στο κάτω μέρος της ταράτσας. Ο έξώστης τέλος, έ- χει δυο έλαφρά γδαρσίματα, πούγιναν προφανώς από τό σύρσιμο των ποδιών της άνεμόσκαλας.

—Τό πάρκο Μονσώ δεν κλείνει τη νύχτα;

—Δέν τό κλείνουν, έν πάση περιπτώσει όμως στον ά- ριθμό 14 κτίζεται ένα μέγαρο. Ήταν λοιπόν εύκολο να μπη κανείς άπ' εκεί.

—Άφ' ου σκεφθηκε λίγες στιγμές ο Χόλμς ξαναρώτησε.

—Η κλοπή έγινε σ' αυτό τό δωμάτιο που βρισκόμαστε; Μάλιστα. Υπήρχε έδώ, μεταξύ αυτής της Παρθένου του δωδεκάτου αιώνος και του άσημένιου εκείνου δίσκου, έ- να έπτάφωτο έβραϊκό καντηλιέρι. Χάθηκε.

—Τί πράγμα ήταν αυτό τό «έβραϊκό καντηλιέρι»;

—Ήταν από τις χάλκινες εκείνες λάμπες, που μετεχει- ρίζοντο άλλοτε, και άποτελείτο από ένα δοχείο όπου έμ- παινε τό λάδι και έφτα μπέκι για τα φυτίλια.

—Δηλαδή ένα πράγμα χωρίς μεγάλη αξία.

—Χωρίς μεγάλη αξία, αλήθεια. Άλλ' ή λάμπα είχε μία κρύπτη, όπου συνήθιζαμε να βάζωμε ένα μεγαλοπρεπές κόσμημα, μία χρυσή χίμαιρα, στολισμένη με ρουμπίνια και σμαράγδια. Ήταν πολύ μεγάλης αξίας.

—Γιατί αυτή ή συνήθεια;

—Μά την πίστη μου, κύριε, δεν θα μπορούσα να τό έξηγήσω καλά-καλά. Είχαμε συνηθίσει να την κρύβουμε κεί κι' αυτό δεν τδξερε κανένας.

—Εκτός από τον κλέφτη. Γιατί άλλωστε δεν θάκανε τον κόπο να κλέψη ένα καντηλιέρι.

—Σωστά! Άλλά πώς μπορούσε να τό ξέρη, άφου κατά

τύχη κι' έμεις ανακαλύψαμε τό μηχανισμό της λάμπας;

—Μπορούσε να τό μάθη κατά τύχη κι' ένας υπηρέτης... ένας άνθρωπος του σπιτιού... Άλλά εξακολούθηστε. Είδο- ποιήθη ή δικαιοσύνη;

—Φυσικά. Ο άνακριτής άρχισε τη δουλειά του, αλλά δεν φαίνεται ότι θα λυθί τό πρόβλημα.

Ο Χόλμς πήγε στο παράθυρο, έξήτασε τό δικτυωτό και την ταράτσα, μεταχειρίστηκε τό φακό του για να μελετή- ση τα δύο εσωμάτα του τοίχου και παρεκάλεσε τον κύριο Δ' Έμπλεβάλ να τον δδηγήσει στον κήπο.

—Όταν βρέθηκε έξω, έκάθησε άφελώς εις ένα πάγκο και παρετήρησε τη στέγη του σπιτιού με βλέμμα όνειρο- πόλο. Κατόπιν επροχώρησε ξαφνικά προς δυο μικρά έύ-

1509

λινα κιβώτια, με τα οποία είχαν σκεπάσει—για να μη οβυσοθούν—τα ίχνη και τις τρύπες από τα πόδια της σκάλας, που είχαν βρή και οι από την ταρατσα. Έσήκωσε τα κιβώτια, έγονάτισε, έψαξε και έπηρε τα μέτρα των όπλων και των αποστάσεων. Το ίδιο έκανε και στις τρύπες κοντά στα κάγκελα. Ξαναγύρισαν και οι δυο τους στο χλώ, όπου τους έπεριμενε η κυρία δ' Έμπλεβάλ.

—Από την αρχή της διηγήσεώς σας, κύριε βαρώνε, είπεν ό Χόλμς μ'έξέπληξε πολύ ό πραγματικά απλούστατος τρόπος, με τον οποίο έγινε ή κλοπή. Νά μεταχειρισθή κανείς μια σκάλα, να κόψη ένα τζάμι, να διαλέξη ένα αντικείμενο και να φύγη! Όχι, ή κλοπή της έβραϊκής λάμπας δεν έγινε από τον ίδιο το Λουπέν. Ούτε αυτός ούτε άλλος μπήκε στο μέγαρο. Κάποιος υπηρέτης ίσως θα κατέβηκε από το υπερώο του στην ταρατσα, ακολουθώντας κανένα κιούγκι, εκείνο ίσως που είδα από τον κήπο, γιατί ό Λουπέν δεν θάβγαινε από εκεί μέσα χωρίς να πάρη κι' αυτήν την ταμπακέρα, πουχει τόσα βαρύτιμα διαμάντια, ή αυτό το περιδέραιο με τα παλαιά ό-πάλια.

—Μά... τα ίχνη που βρήκαμε;
—Κωμωδία! Τάβαλαν για να θολώσουν τα νερά.
—Και τα γδαρσίματα της ταρατσας;
—Ψεύτικα! Αυτά γίνανε με γυαλόχαρτο. Νά, κυττάχτε μερικά κομμάτια γυαλόχαρτο, που τα μάζεψα κάτω.
—Οί τρύπες που καναν τα πόδια της σκάλας;
—Παραμύθια! Κυττάχτε τις δυο, που βρήκαμε κάτω από την ταρατσα και τις άλλες δυο κοντά στο κιγκλίδωμα. Το σχήμά τους είναι όμοιο Όμως στην ταρατσα είναι παράλληλες, ενώ στα κάγκελα δεν είναι. Μετρείστε την απόσταση που χωρίζει τις δυο τρύπες: είναι διαφορετική σε κάθε μεριά. Στη ρίζα της ταρατσας είναι 23 πόντους, στο κιγκλίδωμα 28.

—Και συμπεραίνετε;
—Συμπεραίνω, επειδή το σχήμά τους είναι όμοιο, ότι οι τέσσερες τρύπες εφιάχθηκαν με ένα και μόνο ξύλο που το πελέκησαν καταλλήλως.

—Η καλύτερη απόδειξη, θάταν αυτό το ξύλο.
—Νά το, είπεν ό Χόλμς. Το βρήκα στον κήπο, ανάμεσα στους κλάδους μιας δάφνης.

Ό βαρώνος έμεινε έκπληκτος. Σαράντα λεπτά της ώρας είχαν περάσει, από τη στιγμή που πέρασε το κατόφλι της πόρτας του ό Άγγλος, και δεν στεκόταν τίποτε πλέον από όλα εκείνα, που νομίζοντο για αποδείξεις αναμφισβήτητες. Η πραγματικότης, έντελως διαφορετική απεκαλύπτετο κι' έστηριζόταν σε βάση σταθερή, στην κριτική ένός Σέρλοκ-Χόλμς.

Η νεαρή βαρώνη είπε.

—Η κατηγορία που διατυπώνετε για το προσωπικό μας είναι πολύ βαρεία. Οί υπηρέται μας είναι παλαιοί οικογενειακοί μας υπηρέται, και κανένας δεν είναι καταλληλός να μας προδώση.

Σε έρώτηση του Χόλμς έβεβαίωσε ότι κανένας δεν ήταν όταν απέφασαν να ταυ γράψουν, ούτε τα παιδιά τους, που ήταν κοντά στη δεσποινίδα. Αλίκη, την παιδαγωγό τους. Και το γράμμα τόρριξε ό Δομίνικος, υπηρέτης της απολύτου έμπιστοσύνης των.

Η πρώτη ανάκρισις είχε τελειώσει, κι' ό Χόλμς εξέη-ησε την άδεια ν' αποσυρθή.

Μιά ώρα αργότερα, κατά το γεύμα, είδε τη Σοφία και την Άνριεττα, τα δυο παιδιά του Έμπλεβάλ, δυο χαριτωμένα κοριτσάκια όκτώ και έξη χρονών. Μιλήσανε λίγο.

Ό Χόλμς απάντησε στα φιλοφρονητικά λόγια του βαρώνου και της γυναίκας του με ύφος τόσο τραχύ, ώστε αναγκάσθηκαν να σιωπήσουν.

Έφεραν τον καφέ. Ό Άγγλος τον ήπιε και σηκώθη. Τη στιγμή εκείνη έμπηκε ένας υπηρέτης φέρνοντας ένα τηλεγράφημα για τον Χόλμς. Το άνοιξε κι' εδιάβασε.

«Σας εκφράζω τον ένθουσιώδη μου θαυμασμό. Τα αποτελέσματα που πέ-τύχατε σ'ετόσο μικρό χρονικό διάστημα είναι καταπληκτικά. Τάχω χαμένα.

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Έκαμε κίνημα δυσφορίας και δείχνοντας το τηλεγράφημα στο βαρώνο:

—Αρχίζετε να πιστεύετε, κύριε, ότι οι τοίχοί σας έχουν αυτιά; Τίποτε δεν γίνεται εδώ, χωρίς να το μάθη ΕΚΕΙΝΟΣ.

Τό βράδυ ένας υπηρέτης έκοιμήθη δίπλα στο θάλαμο του Χόλμς, κι' έκοιμώταν βαθειά όταν ξαφνικά πήδησε όρθιος, τρομαγμένος. Κάποιος τον σκουνοτούσε.

—Σήκω! τοῦπε ό Χόλμς. Πάρε το πιστόλι σου κι' έλα μαζί μου. Τόν ώδήγησε στο παράθυρο.

—Κύτταξε κατά το πάγκο-κοντά στα κάγκελα. Βλέπεις τίποτα;

—Δυο σκιές να κινούνται.

—Έλα μαζί μου.

Ψηλαφώντας, σούρνοντας κατέβηκαν τη σκάλα κι' έφθασαν στο ισόγειο. Μέσα από τα τζάμια της πόρτας, παρατήρησαν τις δυο σκιές στην ίδια θέση. Νόμισαν πως άκουσαν θόρυβο μέσα στο σπίτι, κι' ό Χόλμς διέκρινε κάποιο άόριστο φως. Έφαντάσθη ότι είχαν ξυπνήσει οι Έμπλεβάλ, κι' άναψαν το ήλεκτρικό. Την ίδια στιγμή άκούσθη ένα έλαφρό σφύριγμα, άμέσως δεύτερο δυνατότερο. Ό Χόλμς έβγαλε το σφύρι, κι' άνοιξε λίγο την πόρτα. Τρίτο σφύριγμα δυνατότερο και διαφορετικότερο. Κι' άπάνω από τα κεφάλια τους ό θόρυβος μεγαλείτερος και γρηγορώτερος. Βγήκε λίγο κι' είδε μια σκάλα που στηριζόταν στην ταρατσα. Την ίδια στιγμή μια σκάλα κατέβηκε γρήγορα, άρπαξε τη σκάλα κι' άρχισε να τρέχη προς το κιγκλίδωμα όπου τον έπεριμεναν οι συντροφοί του.

Ό Χόλμς και ό υπηρέτης ώρμησαν κατ' έπάνω του και σε λίγο τον έφτασαν. Ό άγνωστος έστάθη, και με μια γρήγορη κίνηση έμπασε το μαχαίρι του στο στήθος του υπηρέτου που προπορευόταν. Έκείνος έκλονίσθη, ό Χόλμς τον έβάσταξε, τον έτοποθέτησε χάμω κι' έτρεξε να πιάση τον άγνωστο. Άργά. Είχε γίνει άφαντος.

Τό μέγαρο άναστατώθη. Ό πληγωμένος μετακομίσθη έπάνω και είδοποιήθη ό γιατρός. Ό Χόλμς πήγε στο χλώ. Αυτή τη φορά ό μυστηριώδης κλέφτης είχε βάλει χέρι στην άδαμαντοκόλλητη ταμπακέρα, και σ' ό,τι άλλο πολύτιμο μπορούσε να πάρη. Τό παράθυρο ήταν άνοιχτό, ένα τζάμι ήταν κομμένο. Τό πρωί εξακρίβωσαν ότι τη σκάλα την είχαν πάρει από την πλησίον οικοδομή.

—Με λίγα λόγια, είπε ό δ' Έμπλεβάλ με κάποια ειρωνεία, έγινε πάλι, ότι και με τη λάμπα...

Ό Χόλμς άνασήκωσε τους ώμους.

—Ακριβώς! είπε. Άλλά κι' εκείνη έγινε όχι όπως νομίζει ή δικαιοσύνη, άλλ' όπως έξηγήσα έγώ: Άπό κάποιο άνθρωπο του σπητιού.

Άπό άνθρωπο του σπητιού; Πώς ήταν δυνατό, άφ' ούδ'έν έλειπε κανείς και ή σκάλα είχε μεταφερθή από μακριά; Τί παράδοξα και άκατανόητα λόγια ήταν αυτά, και ποιόν τάχα ύπνοούσε μ' αυτή την έπίμονη βεβαίωσή του;

Ό βαρώνος θέλησε να μάθη περισσότερα και διεκινδύνευσε μια νέα έρώτηση. Άλλ' εκείνος τοῦπε.

—Ναι, ακριβώς, όπως σας λέω. Άπό ένα άνθρωπο του σπητιού.

Άφησε κατάπληκτο το βαρώνο, που δεν έκαταλάβαινε τίποτα, και έφυγε. Ένα πράγμα μονάχα δεν έννοούσε ό Χόλμς: Ποιό ρόλο έπαιζε σ' όλη αυτή την υπόθεση, ό Άρσέν Λουπέν;

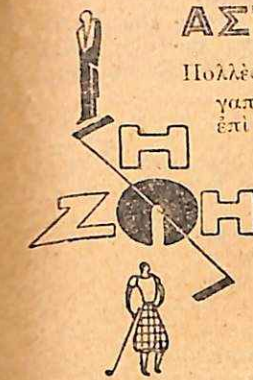
ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Στο επόμενο φύλλο, το δεύτερο μέρος
«Ό Λουπέν αναγγέλλει το θάνατό του»

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΜΟΔΑ ΠΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

ΑΣΤΥΦΙΛΙΑ

Πολλές φορές έχω ζήσει, αγαπητές μου αναγνώστρις, επί ένα δυο μήνες κεί κάτω στην επαρχία.

Άφισα τη ζέστη, τις έννοιες, την καθημερινή αγωνία της βιοπάλης, τάζλεια μέσα σε δυο λέξεις: «έχε γειά», μια πρωινή ώρα στο σταθμό, ή μια άπογευματινή στο λιμάνι, κι' έγύρισα τα μάτια μου

προς τα έμπρός για να μην πάρω τίποτα από ότι άφισα πίσω μου.

Και πήγα και ήρθα, άγάμεσα σ' ένα πεύκο και σ' ένα πλατάνι, ένα χωριάτικο σπίτι και μια άλλη, ένα επαρχιακό ξενοδοχείο και μια πλατεία.

Αυτές οι πλατείες κάνουνε δυο μεγάλα κακά σε κάθε επαρχιακή πόλη.

Την ήμερα ξεμυαλίζουν όλους τους νέους στην επαρχία τους, και την επάδειξή της.

Και όμως ή πλατεία είναι ή ζωή του χωριού ή της επαρχίας. Μέσα σε ζέινη την πλατεία θά ζωντανέψη όλη ή γαντασία κάθε νέος, να νοσταλγήση την πρωτεύουσα. Μέσα στην πλατεία νοιώθει τον έναντό της προτενουνισμό, καμαρωτό, και τον πλέον αντιπροσωπευτικό τύπο της Ατθίδος. Και μόλις άναψουν τα φώτα και το πάει έλα ζωνοέψη απ' άκρη σ' άκρη, ξανάβει ή συζήτηση για την τουαλέτα της Κικης, που την έφερε από την Αθήνα, για τη ζωή της Λέλας που βρίσκεται στην Αθήνα, για τα σχέδια του Μίμη που έγραψε από την Αθήνα και τέλος, το σπουδαιότερο, όλοι εκείνοι οι φτερωτοί πόθοι για να πάνε στην Αθήνα να βρούν ένα σύζυγο στην Αθήνα και να εγκατασταθούν σ' αυτή, για την κίνησή της, τη μόδα, τη φιλολογία, τα θέατρα της! Και δεν έχουν άδικο. Μέσ' απ' τις στήλες των εφημερίδων που διαβάζουν, τη βλέπουν την Αθήνα και τη ζωή της σαν κάτι όνειρωδώς όμορφο.

Μ' αν ήξεραν τις άγοιές, τις πίκρες πώς ή ζωή μέσα στον έπιφανειακό όμορφο θόρυβο της, ποτέ δε θα λογάζαν ν' άφίσουν τη θεία γαλήνη του χωριού της επαρχίας των.

ΠΡΙΟ

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΡΙΩΝ

—Αδα Ν. Β. Π. Ένταθα. Έδωσα το γράμμα σας στην Κα Δερματολόγο, ή όποι-α σας άπαντά στη στήλη της.

—ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ: Λάρισσα «Έλαβα το γράμμα σας, το έδωσα στην Κα Δερματολόγο και μου είπε ότι την άπάντησε ως την έδωσε στο 22ο φύλλο.

—ΤΑΤΙΑΝΑ Ήράκλειον.

—ΕΛΑΒΑ. Έυχαριστώ πολύ. Πολύ νόστιμα για τα καλά σας λόγια για το περιοδικό μας.

Όλα είναι εύκολα στη ζωή όσο και δύσκολα, αλλά δε βλέπω το λόγο να έπωγε-ληθώ με τις στιγμές άδυναμίας να φανήτε σε ή ισχυρός. Αυτό δε λέγεται παληκαριά. Αυτό χαλαστηρίζεται κι' από τη λογική και από το γενικό άνθρώπινο συναίσθημα αλλοιώς πως. Υπάρχουν μέσα στην ψυχή τόσα και τόσα άλλα αίσθημα ενγενικά που μπορούν να σας έξυψώσουν στα μάτια της και σε ής.

Πρέπει να σιασθήτε πως μπορεί να καταστρέψετε μια εύτυχία.

ΛΑΟΥΡΑ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

—Μιλήσαμε στο περασμένο φύλλο, αγαπητές μου αναγνώστρις, για τα νέα άπρό-οπτα που κάθε μεγάλος Οίκος του Παρισιού έρχεται να λανσάρη για την άνοιξη.

Είδαμε ότι ό Μαρσέ Ρουά έβανε πουλιά διάφορα πάνω στα φορέματα, ό Λανβέν τα «φανερλές». Πατού μια ώθηση του φορέματος προς τα πίσω. Και συνεχίζουμε σήμερα τα νεότερα που γυρεύουν να επιβάλουν στην άνοιξιακή μόδα.

—ΟΥΡΕΣ: Τα βραδυνά φορέματα είναι λεπτά, μακροά, άτελείωτα... Για να τους δώσουν όμως ακόμα περισσότερη την έννοια του τέλει εφαρμοστός και κομψού το πετυχαίνουν με μια ούρα. Τι άναμνήσεις που μας δίνουν οι ούρες στο πλάι. Ό Ουέρεθ ό Ζελόγγ, ό Μολινέ, την τοποθετούν άνά-λογα προς το γούστο τους. Μερικά φορέ-

ματα από κορπεί είναι ντο υμ-πλασμένα από ένα φρου-φρουριστό ταφτά που καταλήγει σ' ένα πλισέ σχη-ματισμένο σε «μπαλαγιέ». Κι' έτσι θα δοίμε και πά-ρα πολλά το περιήλιο έκείνο «φρού-φρού» των φορεμά-ματων του 1900.

—ΣΧΙΣΜΕΝΕΣ ΦΟΥ-ΣΤΕΣ: Είπαμε ότι τα φο-ρέματα είναι μακρουλά και στενά. Επίσης οι φοδστες των ταγιέρ είναι μακρου-λές.

Έπειδή όμως είναι στε-νές αποφάσισαν να τις άνοι-ξουν και να της παρουσι-άσουν σχιστές.

—Για τα σπόρ, γενι-κεύεται ή μόδα της ζυ-κυλίδι, αλλά διακρίνεται πολύ λίγο γιατί σχημα-τίζεται και χάνεται ή κυ-λότα ανάμεσα σε δυο μεγά-λες άφαιρές πτυχές.

—Τα φορέματα περιπά-του σγίζονται μέχρις ένα σχετικό ύψος πίσω ή πλάι.

ΤΑ ΜΑΝΙΚΙΑ: γίνονται χωρίς όμντες.

—Τό φούσκομα των έχει εξαφανισθή από το πάνω μέρος του μανικιού κι' έχει τοποθετηθή μάλλον μετά τον αγκώνα.

Σε πολλά φορέματα έ-χουν συγκεντρώσει όλο το φάρδος εις το μήκος της γραψής από πάνω ίσα με κά-τω ως ένα είδος σούδας.

—Στα βραδυνά, προσ-θέτουν μερικές φούσκες μπουφάν πάνω στα μακροά μανίκια τις όποιες βάζουν ή βγάζουν σύμφωνα με το γούστο ή το γούστο προ-γιά που γαρνίρει έξαιρε-τικά το φόρεμα και άνα-λογα προς την ώρα.

L I L Y

1511

Σήμερα έχω να σας δώσω συνταγές για κοιλίκες χρήσεις. Θα σας συστήσω όμως να μην τις φτιάχνετε μοναχές σας, γιατί μπορεί να λαβήψετε στην ποσότητα και τότε αντί για ωφέλεια να σας κάνουν κακό. Καλόν λοιπόν θα είναι να τις δίνετε στο φαρμακοποιό σας. Οι συνταγές αυτές είναι βγαλμένες από την πείρα και τη γοήση των μεγάλων ιατρών της Ευρώπης, γι' αυτό σας παραθέτουμε και τα όνόματά εκάστου γιατρού κάτω από κάθε συνταγή.

Για να μαλακώσετε το πρόσωπό σας, να το κάνετε λείο συμβουλεύει :

Huile d' amandes 30 gr.
Eau de chaux 30 »
Lanoline 5 »

(Brocq.)

Όταν σας έχουν δαγκάσει έντομα και κοκκινίζει το πρόσωπο μεταχειρισθήτε.

Huile d' olives 20 gr.
Onguent styrax 25 »
Baume de Peron 5 »

(Sicard)

Όταν τα χέρια σας έχουν σκάσει από το κρύο ή από δουλειές.

Eau de Laitue 200 gr.
Glycerine 50 »
Teinture de Péron 15 »
Salicylate de soude 4 »

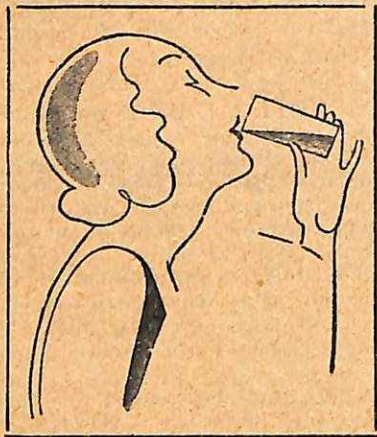
Δύο φορές την ημέρα (Brocq.)

Όταν ιδρώνουν τα χέρια σας :

Eau de Cologne 90 gr.
Teinture belladone 15 »

ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

Να τρίβετε δύο φορές την ημέρα τα χέρια σας γίνοντας στη γούφτα από το άνωτέρω μισόκουταλάκι. (Locmoire)

Το παρθενικό γάλα που διαβάζετε σε διάφορες συνταγές και το οποίο κάνει καλό στο πρόσωπο γίνεται από τα κάτωθι φάρμακα :

Teinture de benjoin 10 gr.
Eau de roses 400 »
Σε πολλές σας συμβαίνει κάτι δυσάρεστο. Το στήθος ανοίγει, σπίχει ή σπύλη ούρα ή στα πλάγια. Θα σας δώσω δυο καλές συνταγές.

1) Eau de roses 40 gr.
Glycerine 20 »
Borate de soude 8 »
Teint. benjoin 12 »
(Manfan)

2) Teint. benjoin 10 gr.
Oxyde de zinc 5 »
Vaseline 10 »
Beurre de Cacao 30 »
Ess. Roses 2 σταγόνες
Επαλείψετε (Liebreich)

Για τις ρυτίδες σε νέα κορίτσια και γυναίκες. Να μεταχειρισθήτε :

Eau de roses 200 gr.
Lait d' amande 50 »
Sulfate d' Alumine 5 »
Πρωί και βράδυ.

ΔΥΚΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΠΟΠΠΑ.—Ένταυθα.—Στο πρώτο ερώτημά σας απαντώ, ότι δεν επιτυγχάνεται αποτέλεσμα παρά μόνο με ειδική αποτρίγωση δια διαθερμίας. Πάντως μπορείτε να πάρετε ένα μπουκαλάκι ξυζυζενέ καθαρό «Μέρο» και να τα ξανθίνετε να μη φαίνονται καθόλου.

Στο δεύτερο ερώτημά σας : Να μη πλένετε καθόλου το πρόσωπό σας με κρύο νερό, αλλά με ζεστό, να σαπουνίζετε καλά και να περνάτε έπειτα το πρόσωπο μ' ένα μπαμπανάκι βουτηγμένο στην κάτωθι διάλυση.

Sublimé 0.10
Resorcine 1 gr
Chloral 2 »
Alcool 100 »

Στεγνώνετε καλά και κάθε βράδυ πριν να πάσετε τοποθετήτε πάνω στο καθαρό, όχι σε όλο το πρόσωπο, μ' ένα σπιρτάκι τυλιγμένο σε λίγο μπαμπανάκι από την κάτωθι πομάδα :

Oxyde de zinc 1 gr
Acide salicylique 0.10
Camphre 0.10
Vaseline 4 gr.
Lanoline 4 gr.

Κάθε βράδυ επίσης να πίνετε ένα φλυτζάνι Thé des Alpes.

Στο τρίτο ερώτημά σας : Υπάρχει αλλαία είναι δύσκολη ή προπαρασκευή της. Είναι ζητήματα βιομηχανικής εύκολιας και μέσων. Πάντως έχω σας το παραθέτω διότι ίσως να μπορέσετε να το φτιάξετε με τη βοήθεια κανενός γνωστού σας φαρμακοποιού.

Τρίβετε σε γυάλινο γουδί και λιώνετε :
220 gr d' akonge
10 » Eau de roses
65 » roses rouges fraîches
60 » roses de Damas

Προσθέτετε 120 γραμμ. φρέσκα τριαντάφυλλα, τ' αφήνετε να μείνουν όλα μαζί δυο ημέρες, έπειτα τα φιλτράνετε, τα βράζετε σε «μπέν-μορι» και προσθέτετε

όπου σταγόνες essence de rose. Φτιάχνετε μια ύπεροχη ρόδινη πομάδα για τα χείλη.

Στο τέταρτο ερώτημά σας απαντώ να καθαρίζετε κάθε βράδυ τρίβοντας καλά με βαζελίνα. Και μετά κάθε βράδυ και πρωί με :

Eau de cologne 90 gr.
Teint benjoin 10 »
Alcool camphré 20 »

ΔΕΣΠΟΙΝΙΑ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ.—Σταματείστε το σαπούνι. Να πλένετε κάθε βράδυ με χλιαρό νερό στο όποιο να ρίχνετε μετά 5—6 σταγόνες μπενζουάν.—Έπειτα κάθε πρωί να βάζετε την κάτωθι λουσιόν.

50 gr Eau de Cologne
15 » Teinture benjoin
30 » Alcool camphré

Όταν βρισκόσθε έξω σε έκδρομη ή περίπατο και επιστρέψετε βάζετε στο πρόσωπο την κάτωθι κρέμα, την οποία δίνετε να σας τη φτιάσει ο φαρμακοποιός σας.

50 gr. huile d' amandes douces
10 » Cire blanche
10 » blanc de baleine

Τα ανακατεύετε καλά, καλά. Έπειτα προσθέτετε.

2 gr. Eau de roses
5 » Teint-benjoin
2 » Teint-ambre

Το cire και το blanc de baleine να τα λιώσετε σε «bain-marie» για να ενωθούν με το λάδι.

Βάζετε λοιπόν απ' αυτή την πομάδα. Την αφήνετε δέκα λεπτά στο πρόσωπο. Έπειτα σκουρίζετε και πουντράρετε το πρόσωπο.

Τα χέρια :
Ανακατώνετε μισό γλυκερίνη, μισό χυμό λεμονιού και τα τρίβετε. Πάντοτε με χλιαρό νερό να τα πλένετε.

Δδα Ν. Β. Π. Ένταυθα
Δυστυχώς δεν μπορώ να απαντώ τα χυδαίως. Δεν φαντάζομαι βέβαια να

Να τρίβετε δύο φορές την ημέρα τα χέρια σας γίνοντας στη γούφτα από το άνωτέρω μισόκουταλάκι. (Locmoire)

1) Eau de roses 40 gr.
Glycerine 20 »
Borate de soude 8 »
Teint. benjoin 12 »
(Manfan)

2) Teint. benjoin 10 gr.
Oxyde de zinc 5 »
Vaseline 10 »
Beurre de Cacao 30 »
Ess. Roses 2 σταγόνες
Επαλείψετε (Liebreich)

Για τις ρυτίδες σε νέα κορίτσια και γυναίκες. Να μεταχειρισθήτε :

Eau de roses 200 gr.
Lait d' amande 50 »
Sulfate d' Alumine 5 »
Πρωί και βράδυ.

ΔΥΚΗ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΑΡΑΚΑΣ ΒΟΥΤΥΡΟ.

—Πέρνομε όσον άρακά μας χρειάζεται φρέσκο ή κονσέρβα και βάζομε στη φωτιά μια κατσαρόλα με άφθονο νερό να βράση. Όταν βράση ρίχνομε μέσα τον άρακά προσθέτοντας ανάλογο αλάτι και τον αφήνομε έτσι να βράση καλά.

Κατόπιν τον κατεβάζομε, τον στραγγίζομε και τοποθετούμε στη φωτιά ένα τηγάνι με ανάλογο βούτυρο. Όταν το βούτυρο λιώσει ρίχνομε μέσα στον άρακά, λίγη ζάχαρη και λίγο πιπέρι και τον αφήνομε να τραβήξει βούτυρο. Έπειτα τον σεοβρίομε σε μια πλατέλλα και βάζομε γύρω κρουτόν-ψωμάκια δηλαδή τηγανισμένα με βούτυρο. Ο άρακάς και για γαρνιτούρα για οποιοδήποτε κρέας γίνεται κατά τον ίδιο τρόπο, αλλά χωρίς κρουτόν.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΚΕΦΤΕΔΕΣ.—Πέρνομε

μια όκα κολοκυθάκια 2 αυγά 50 δράμα γαλέττα 2 κρεμμύδια, μια χούφτα τριμμένο τυρί, αλατοπίπερο και αλεύρι για το τηγάνισμα. Βράζομε τα κολοκυθάκια καλά σε αλατισμένο νερό, αφ' ου προηγουμένως τα πλύνομε και κόψομε λίγο τις άκρες τους. Μετά το βράσιμο τα στραγγίζομε και τα βάζομε σε μια λεκάνη, όπου τα ζυμώνομε έως ότου γίνουν πουρές. Κτυπάμε τότε τα αυγά εις ένα πιάτο και τα ρίχνομε στη λεκάνη μαζί με τη γαλέττα, τόνρεμμύδι, αφού το καβουρδίσωμε λίγο με βούτυρο, το τυρί και το αλατοπίπερο. Τα μαζί, τα πλάθομε, τα αλευρώνομε και τα τηγανίζομε με σαλάτα.

ΑΡΝΙ ΠΑΝΕ.—Πέρνομε παΐδια κρέας και το βράζομε όπως το βραστό. Όταν βράση, χωρίς να λιώση, το τοποθετούμε επάνω στο μάρμαρο ή σε σανίδα, το αλατίζομε, βάζομε επάνω του άλλη σανίδα και επάνω σ' αυτήν ένα βάρος και το αφήνομε έτσι να κρυώσει καλά. Έπειτα το κόβομε σε κομμάτια προσέχοντας ώστε να μην κάθε κομμάτι κι' από ένα κομμάτι κοτολέττας. Τα κομμάτια αυτά τα πανάρομε δυο φορές. Δηλαδή τα βουτάμε πρώτα σε κτυπημένα αυγά, έπειτα σε τυρί και τριμμένη γαλέττα, μετά πάλι στο αυγό και έπειτα για δεύτερη φορά τα αλευρόνομε με γαλέττα.

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Μοσχάρι κουκκιά
Τυρί—Φρούτα

Άρακάς βούτυρο
Αυγά—Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Κολοκυθοκεφτέδες
Σαλάτα μαρούλι, έληές
Φρούτα

Χορτόσουπα
Πιλάφι—Γιαούρτι

ΣΑΒΒΑΤΟ

Ψάρι σχάρας
Ραδίκια—Φρούτα

Κολοκυθάκια σκορδαλιά
Τυρί—Κομπόστα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Άρνιο στήθος πανέ
Πατάτες τηγανιτές
Τυρί—Ρυζόγαλο—Φρούτα

Αυγά α' λ' όρειντάλ
Γλυκό
Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Ψάρι πλακι
Μαρουλοσαλάτα—Φρούτα

Πατζάρια
Λουκάνικα—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Έντόσθια αλλά Γκρέκα
Τυρί—Φρούτα

Μπιζέλια βούτυρο
Τυρί—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Κολοκυθάκια-πατάτες γιαχνί
Έληές—Φρούτα

Βρούβες-έληές
Κομπόστα—Φρούτα

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ - ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΓΕΝΙΚΩΣ

Να καθαρίζομε τα παπούτσια μας προτού μπούμε στο ξένο σπίτι ή το δικό μας. Πρέπει να κλειδύομε την πόρτα, μόλις μπούμε, αν ήταν κλειστή. Να μη βαδίζομε με βαρέα παπούτσια μέσα στο σπίτι. Πριν μπούμε εις ένα δωμάτιο, πρέπει να κτυπήσουμε την πόρτα και να περιμένωμε, έως ότου ακούσωμε «έμπρός». Να μη σφυρίζομε στο ξένο σπίτι, ούτε να γελάμε δυνατά. Εάν ο διπλάνος μας γράφη επιστολή, να μη διαβάζομε τι γράφη. Να μη διακόπτωμε ποτέ εκείνον που μιλάει. Να μη μιλάμε διαρκώς και νομισθώμε φλύαροι. Να μη προτείνωμε επιμόνος το χέρι για χαιρετισμό, όταν μάλιστα ιδρώνωμε. Να τρώμε με ήσυχα και να μη ροφάμε τη σούπα, τον καφέ και λοιπά. Να μην κινώμε κρότους που μπορούν να τους αποφύγωμε. Να μη βιαζώμεθα να μπούμε πρώτοι σπρώχνοντας και

στενοχωρούοντας τους άλλους. Να μη θυμώνωμε και βαρυστοχώμε. Να μη ενοχλώμε εκείνους που κάθονται δίπλα μας. Να μη ειρωνευώμεθα με αντικειμενικό σκοπό να θίξωμε τον άλλον. Να τρώμε ήσυχως και όχι με λαίμαργία. Να καθομαστέ, όταν τρώμε, κοντά στο τραπέζι, ίσια και όχι μακριά. Να μη γυρίζομε τις πλάτες σε άλλους γνωστούς. Να μη ευφρολογώμε εις βάρος των φίλων μας. Να μην κακολογώμε κανέναν. Πρέπει να βοηθάμε μια κυρία ή ένα γέροντ' ανήκει στο τραμ. Να πέρνομε άμέσως κάτι που έπεσε στο δρόμο άλλου ή μιας κυρίας και να της το δίνωμε με λεπτότητα. Ν' αφήνωμε τους άλλους να προπορεύονται ή να μπαίνουν πρώτοι. Να μη φτύνωμε παρά στο μαντήλι μας. Να μην πατάμε το συνοδό ή την συνοδό μας. Να μην πέφτωμε άπλω στους άλλους όταν βαδίζομε μαζί τους. Δεν

πρέπει να δείξωμε καλούς τρόπους με ύπερβολήν, αλλά να φερόμεθα με απλότητα και λεπτότητα. Οι καλοί τρόποι είναι η καλύτερα εκδήλωση του χαρακτήρος μας. Οι καλοί τρόποι συντελούν στο να μορφώσωμε για μας καλή ιδέα. Οι αληθινά καλοί τρόποι έχουν βάση την άβυσσος, την ευγένεια και την ειλικρίνεια. Ο ευγενής άνθρωπος ποτέ δεν επιζητεί να φανή σοφότερος ή πλουσιότερος. Δεν κωχάται για την καταγωγή ή την κοινωνική θέση του και δεν περιφρονεί εκείνους που δεν έχουν τα ίδια μ' αυτόν πλεονεκτήματα. Δεν δείχνει τα προσόντα του, αλλ' είναι πάντοτε μετριοφρων, χωρίς άξιώσεις και υπερφάνεια. Η φιλοκάλλετα και καθαριότης είναι απαραίτητα προσόντα, δι' έναν άνθρωπο ο οποίος θέλει να λέγεται ευγενής. (Ακολουθεί)

(Συνέχεια)

«Ο άθλιος αυτός Ρόζας θέλει κρέμασμα, είπε. Θά σάς έκαμαν νά υποφέρετε πολύ δις Σολάνο.

—Ω, ναι! τώρα όμως νοιώθω τον έαυτό μου καλύτερα. Θά τόν πονέσατε πολύ γιατί άκουσα τις φωνές του. Ένθουσιαστήκα, αλλά τώρα φθάνει.

Νά φύγουμε μιά ώρα άρχιτερα. Νά τι έπιθυμώ. Ένα λεπτό άργότερα τρέχαμε μέσα στο σκοτάδι για τώ Λονδίνο.

Δέν θά ξεχάσω ποτέ αυτή την έπιστροφή. Μιά περιέργη και γλυκειά οικειότητα είχε αναπτυχθή ανάμεσα στη Μέρσια και σέ μένα. Κρατούσα τώ αγαπημένο μου χεράκι της μέ μιά χαρά, πού δέν είχε ανάγκη από λόγια για νά την έκφράσω. Μ' όλες τις άνησυχίες και τούς κινδύνους πού μās περίμεναν, νομίζαμε πώς τά βάσανά μās είχαν τελειώσει πιά. Δέν μās χωρίζε κανένas φραγμός. Ξέραμε πώς αγαπιώμαστε και, έχοντας αυτή τη βεβαιότητα, ό κόσμος και οι δυσκολίες του μās φαίνονταν, για τη στιγμή άσημαντα πράγματα.

Μέ όδυνηρή προσπάθεια κατώρθωσα νά ξεφύγω από τώ όνειρο για νά συλλογιστώ τί μέτρα έπρεπε νά λάβωμε για τώ μέλλον.

—Μέρσια, ρώτησα, πότε σέ περιμένουν οι Τρέγκατορ; Τους είπα, πώς θά έλειπα για λίγο, αλλά δέν ώρσα ήμέρα έπιστροφής.

—Άκουσε λοιπόν. Τώ πιό όρθό είναι νά περάσης άπόψε την νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο και νά πās αύριο τώ πρωί, σάν νά έφθανες κατ' ευθείαν από τώ Γούντφορντ.

—Και σ' ρώτησε μέ στοργή.

—Πρέπει νά έπιστρέψω στη Λεωφόρο τού Πάρκου. Είμαι άναγκασμένος νά μείνω εκεί καμιά δεκαριά μέρες ακόμα.

—Μά είναι τρέλλα, σωστή τρέλλα! ψιθύρισε μέ τρόμο. Κινδυνεύεις περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Νομίζετε πώς θά ξεχάση ποτέ ό Ρόζας...

—Όχι βέβαια, την διέκοψα μειδιώντας. Πάντως όχι για πολύν καιρό. Μόλον τούτο δέν έχω διόλου την πρόθεση νά εγκαταλείψω τώ σπίτι μου. Ό Μπίλλυ θά μείνη μαζί μου, και έτσι δέν έχω τίποτε νά φοβηθώ.

Έπειτα την κύτταξα καλά στά μάτια.

—Μέρσια, πρόσθεσε, πές μου, γιατί πήγες στο Γούντφορντ;

—Ό Γκουαρέζ έστειλε και μέ γύρεψε, άπάντησε μέ απλότητα. Βεβαίως πώς είχε φθάσει τώ τέλος σου, και νόμισα πώς μπορούσα ίσως νά σέ σώσω.

—Μά γιατί ήθελε νά λάβης μέρος στην έπιχείρηση;

—Φαντάζομαι πώς υποψιαζόταν την αλήθεια. Ό Ντά Κόστα μās παρακολούθησε τώ βράδυ πού ήρθα σπίτι σου. Ό Γκουαρέζ κατάλαβε πώς ενδιαφερόσουνα για μένα. Είχε την πρόθεση νά μέ μεταχειριστή για νά σου στήση κά. ποια παγίδα. Ό ρόλος μου θά ήταν νά σέ τραβήξω στον Πρίνο, και... Ανατρίχιασε...

—Τά πράγματα δέν έγιναν όπως τά σχεδίασε, τέλειωσα γελώντας. Ποιός τόν πληροφόρησε για τη συνάντησή μās;

—Ό ξάδερφός σου τού έστειλε ένα σημείωμα.

—Ό Μαυρίκιος! Μά πώς τώ έμαθε;

Μά άμέσως κατάλαβα...

—Διάβολε ή λαίδη Μπάραντελ θά τού μίλησε σχετικά.

—Η Μέρσια μέ κύτταξε μέ ήρεμο ύφος.

—Η λαίδη Μπάραντελ είναι αυτή ή ώραία γυναίκα πού είναι έρωτευμένη μαζί σου;

Αναπήδησα.

—Ποιός σου τώ είπε;

Σήκωσε τούς ώμους.

—Κανένas. Μοϋ άρκεσε νά παρατηρήσω τώ βλέμμα της ένώ σās μιλούσε.

—Αλήθεια! φώναξα μ' ένθουσιασμό.

—Έπειτα έπεσα σέ βαθύ συλλογισμό.

—Θά ήθελε νά ξέρω γιατί ό Μαυρίκιος έφυγε τόσο βί-στικός για τώ Λονδίνο. Κάτι υποκρύπτεται σ' αυτή την άναχώρησή.

—Στό Λονδίνο; ό ξάδερφός σου έφυγε για τώ Λονδίνο; Διηγήθηκε στη Μέρσια την άφιξη τού τηλεγραφήματος,

KORONA

—Αν πρόκειται για μένα συμπέρανα δέ βλέπω καλά ποιός μπορεί νά τώ έστειλε. Έκτός άν είναι έργο τού Ντά Κόστα πού έξαφανίστηκε.

Κούνησε τώ κεφάλι.

—Δέ φαντάζομαι νά είναι αυτός. Γιατί θά είδοποιούσε πρώτα τόν Γκουαρέζ. Ίσως ό λόρδος Σαγκάτ.

—Ό Σαγκάτ, είπα κατά-πληκτος. Τι γυρεύει σ' αυτή όλη την ύπόθεση ό Σαγκάτ; Φάνηκε στεναχωρημένη.

—Δέν ξέρω, αλλά φοβοϋ-μαι πώς ό ξάδερφός σου, τού έχει μιλήσει σχετικά. Άκου-σα χτές τώ βράδυ νά προφέ-ρουν τόνόμα τού και...

Σταμάτησε.

—Τι συμβαίνει αγαπημένη

μου;

Τώ χέρι της έσφιξε πιό δυ-νατά τώ δικό μου.

—Βασίζονταν στη βοήθειά του και για άντάλλαγμα θά μέ παρόδιναν σ' αυτόν. Νομίζω πώς αυτός είναι ό λόγος πού έμπόδισε τόν Γκουαρέζ ν' άφιση τόν Ρόζα νά μέ σκοτώση.

Μοϋ χρειάστηκαν πολλά λεπτά, για νά συλλάβω όλη την κακοήθεια αυτού τού σα-τανικού σχεδίου.

—Αν είναι έτσι είπα σι-γά, πρέπει νά έχω μιά μικρή έξήγηση μέ τόν Σαγκάτ.

Μιά βαρεία σιωπή ύψώθη-κε για λίγο.

—Μέρσια, έξακολούθησα, γιατί όνομάζεσαι μίς ντέ Ρο-ζέν. Φαντάζομαι πώς ό λόρ-δος Τρέγκατορ ξέρει ποιά εί-σαι, άφού μ' άναγνώρισε στο χορό τού Σαγκάτ. Κούνησε τώ κεφάλι.

—Όχι, δέν ξέρει πώς είμαι ή Μέρσια Σολάνο. Συνδεό-ταν πολυμέ τόνπατέραμουστό Σάν Λουκά, αλλά ήμουνα πολ-ύ μικρή τότε. Άργότερα, ύ-ταν ήρθα στην Άγγλία, φίλοι κοινοί μέ σύστησαν σ' αυτόν, και τότε ή Λαίδη Τρέγκατορ μέ κάλεσε στο σπίτι της.

—Μά γιατί έκρυψες τώ αληθινό σου όνομα;

Γιατί ήθελα ν' άγνοή την παρουσία μου στο Λονδίνο ό-δολοφόνος τού πατέρα μου.

Από τη συγκίνηση ή φωνή της έτρεμε. Στράφηκε και μέ κύτταξε.

—Θεέ μου, είπα, σέ πιστεύω μ' όλη μου την καρδιά. Άλλά λυπήσουμε και πές μου ποιός είσαι, σ' πού μοιάζεις τόσο πολύ τόν Πραντό πού και ό ίδιος ό Γκουαρέζ, γελά-στηκε.

—Όσο μεγάλη και άν ήταν ή έπιθυμία μου νά ίκανοποιή-σω την έρώτησή της, έκρατήθηκα. Ένοιωθα πώς ή δίψα της έκδικήσεως δέν είχε ορβύσει μέσα της, μ' όλη την ά-γάπη της για μένα και είχα καθήκον όσο κακοϋργος και άν ήταν ό Πραντό, νά τόν προστάτεύσω ακόμα για λίγο,

ΤΟΥ VICTOR

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — Ό Στούαρτ Νορθκόουτ, συναντά ένα βράδυ στο Λονδίνο τόν Ίάκωβο Μπύρ-τον, ό οποίος τού μοιάζει στη μορφή και σ' άνάστημα κατα-πληκτικά, και τού προτείνει αντί δέκα χιλιάδων λιρών ν' αλλάξουν ταυτότητες για τρεις βδομάδες.

Μολονότι, όπως τού εξέθε-σεν ό Νορθκόουτ, έκινδύνευε 99 φορές στις 100 νά σκοτωθώ από τούς έχθρούς του, ό Μπύρ-τον, πού ήταν άπένταρος, έδέχθη την πρόταση, και άμέσως έγκυστεσάθη εις τώ έπί της Λε-ωφόρου Πάρκου μέγαρον τού πρώτου, χωρίς νά καταλάβουν οι ύπηρέται την αλλαγή. Εύθύς όμως τώ πρώτο βράδυ, μιά ά-ραιοτάτη νέα ή Μέρσια Σολάνο, πυροβολεί τόν Μπύρτον έκ των ύπισθεν. Έσώθη ως εκ θαύ-ματος, την άφώπλισε και την ρώτησε, γιατί τόκανε. Τούπε ότι είχε δώσει έντολή νά τουφεκί-σουν τόν πατέρα της και της ώρκίσθη ότι ήταν αθώος.

Την άλλη μέρα εύρέθη άρ-ρωστος ό Μίλφορντ ό μαίτο γι' ότέλ του κι' ό Μπύρτον μέ τώ Φερ-νιβαλ, ξάδερφο τού Νορθκόουτ, πήγαν σ' ένα μεσιτικό γραφείο και ζήτησε έναν «μαίτο γι' ότέλ». Τούστέιλαν τώ Φρανσίς, ό οποίος τη νύχτα άπεπειράθη νά δολοφονήση τόν Μπύρτον, αλλά' ό τελευταίος έσώθη και πάλιν άφού πλήγωσε τώ Φραν-σίς. Μετά τη νέα αυτή έπίθε-ση ό Μπύρτον, καλεί τώ φίλο του Μπίλλυ Λόγκαν νά τόν ζητήσει στο μέγαρο τηςΛεωφόρου Πάρ-κου. Ό Μπίλλυ πήγε και τόν περίμενε, διότι ό Μπύρτον—ως Νορθκόουτ—ήταν στο χορό τού Σαγκάτ. Όταν γύριζε τού έπε-τέθη ένας άγνωστος και τόν

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

BRIDGES

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

πλήγωσε έλαφρά στον ώμο μέ στίλεττο.

Ό Μπίλλυ τού νοσήλευσε την επιπόλεια πληγή και την έπο-μένη έφυγαν για τώ κτήμα τού Φερνιβαλ. Ό Μπίλλυ εγκαθίστα-ται σ'ό γειτονικό Πανδοχείο «Άροτρον» και μέ την επέμβασή του σώζεται ό Μπύρτον από μιά δολοφονική έπίθεση πούχε όργαν-ώσει ό Φερνιβαλ μέ τούς έχ-θρούς τού Νορθκόουτ. Όταν ό Μπύρτον έφθασε έτσι άπρόοπτα στον πύργο, όπουντ'ον θεωρούσαν ως σκοτωμένο, ό Φερνιβαλ έτα-ράχθη κάπως, αλλά έκανε πώς άγανακτεί έναντίον των άπο-πειραθέντων την δολοφονίαν.

Τώ πρώτ ό Μπύρτον μέ τώ Φερ-νιβαλ πήγαν στην Άστυνομία και κατάγγειλαν την άπόπειρα.

Υστερα ό Μπύρτον πήγε και βοήχη τη Μέρσια Σολάνο, μέ την όποια είναι έρωτευμένος.

Ένώ ό Μπύρτον συνομιλεί μέ τη Μέρσια φθάνουν διάφο-ροι ποικεκλημένοι τού Φερνι-βαλ και ψευτονορθκόουτ άνα-χωρεί μαζί τους και πηγαίνει στον πύργο. Έκει ό Φερνιβαλ τούς άναγγέλλει ότι θά φύγη για τώ Λονδίνο.

Την άλλη μέρα στον πύργο γίνεται δεκτός ό Μπίλλυ. Λόγ-χαν ό οποίος λέγει στον Μπύρ-τον ότι οι έπιζητούντες τη δο-λοφονία τού Νορθκόουτ μέ τούς όποιους συνεργάζεται και ή Μέρσια, την έχουν φυλακίσει, διότι άντελήφθησαν ότι δέν τούς βοηθεί στους σκοπούς τους.

Ό Μπύρτον τότε παρεκάλεσε τόν Μπίλλυ μόλις πάη στο «Ά-ροτρον» νά τού τηλεγραφήση ότι πρέπει νά πάη στο Λονδί-νον. Ό Μπίλλυ υπόχουσε και την άλλη μέρα οι δύο φίλοι έ-τρεξαν και άπηλευθέρωσαν την δίδα Σολάνο.

—Γνωρίζω τώ διευθυντή, είπα, και ή Μέρσια θά μείνη εύχαριστημένη έδω.

—Καληνύχτα, αγάπη μου, είπα και της φίλησα τώ χέρι.

Αύριο θά σου τηλεφωνήσω

πρωί - πρωί

πριν φύγης

για τούς

Τρέγκατορ,

και θά όρί-σωμε ένα

ραντεβού.

—Και θά είσαι

πολύ προσεκτικός!

—Γέλασα για νά

την ένθαρρύνω.

—Ναι Μέρσια

θα προσέχω πολύ, τώρα πού ή ζωή μου έχει κάποιον σκοπό!

Πλησιάζοντας σπίτι έμεινα έκπληκτος βλέ-πωντας ότι ύπηρχε ακόμα κάποιο φως άναμ-μένο. Τέτοια ώρα οι δυο γυναίκες συνήθιζαν νά βρίσκωνται στα κρεβάτια τους.

—Τι νά συμβαίνει άραγε και δέν πλάγια-σαν ακόμα.

—Θά προσκάλεσαν δίχως άλλο τόν άστυνομικό νά δειπνήση μαζί τους, είπα γελώντας ό Μπίλλυ. Θά τούς κάμω μίαν εύχάριστη έκπληξη. Άνοιξε γρή-γορα και γώ προσέχω μη μās παρακολουθή κανένas.

Αλλά τη στιγμή πού έχωνα τώ κλειδί στην κλει-δαρότρυπα ή πόρτα άνοιξε μόνη της και βρέθηκά

αντιμέτωπος μ' ένα άντρα ψηλό, πού στεκόταν στο

—Λιγάκι ύπομονή. Μέρσια αγαπημένη μου. Ό Θεός μό-νο ξέρει πόσο άνυπομονώ νά σου τά ξεηγήσω όλα. Άλλά έδωκα τώ λόγο μου και θά τόν κρατήσω.

Έμεινε λίγο σκεπτική και ύστερα είπα:

—Καλά, όπως θέλεις.. Πι-στεύω, τι μου λές γιατί.. γι-ατί σ' αγαπώ.

Ό Μπίλλυ έγινε έξω φρε-νών και τώ αυτοκίνητο έκαμε μιά άπότομη παρέκκλησή πού παρ' όλίγο νά μās ρίξη μέ-σα στο χαντάκι. Πριν πάρου-με πάλι τόν ίδιο δρόμο ένας χείμαρρος από ύβρεις έφθα-σε σ' αυτά μās.

Ό Μπίλλυ γύρισε πρós τώ μέρος μās μειδιώντας.

—Παρ' όλίγο νά τούς πα-ρασύρωμε είπα. Αυτό είναι τώ άποτέλεσμα όταν χαριεντίζε-ται κανένas στη μέση τού δρόμου.

Πλησιάζαμε στο Λονδίνο. Σέ λίγο διασχίζαμε τις άτέ-λειωτες πυκνοκατοικημένες συνοικίες του, και τούς κεν-τρικούς δρόμους πού ήταν έ-ρημοι αυτή την ώρα. Ό Μπίλ-λυ σταμάτησε τώ αυτοκίνητο μπρός σ' ένα ξενοδοχείο.

—Γνωρίζω τώ διευθυντή,

είπα, και ή Μέρσια θά μείνη εύχαριστημένη έδω.

—Καληνύχτα, αγάπη μου,

είπα και της φίλησα τώ χέρι.

Αύριο θά σου τηλεφωνήσω

πρωί - πρωί

πριν φύγης

για τούς

Τρέγκατορ,

και θά όρί-σωμε ένα

ραντεβού.

—Και θά είσαι

πολύ προσεκτικός!

—Γέλασα για νά

την ένθαρρύνω.

—Ναι Μέρσια

θα προσέχω πολύ, τώρα πού ή ζωή μου έχει κάποιον σκοπό!

Πλησιάζοντας σπίτι έμεινα έκπληκτος βλέ-πωντας ότι ύπηρχε ακόμα κάποιο φως άναμ-μένο. Τέτοια ώρα οι δυο γυναίκες συνήθιζαν νά βρίσκωνται στα κρεβάτια τους.

—Τι νά συμβαίνει άραγε και δέν πλάγια-σαν ακόμα.

—Θά προσκάλεσαν δίχως άλλο τόν άστυνομικό νά δειπνήση μαζί τους, είπα γελώντας ό Μπίλλυ. Θά τούς κάμω μίαν εύχάριστη έκπληξη. Άνοιξε γρή-γορα και γώ προσέχω μη μās παρακολουθή κανένas.

Αλλά τη στιγμή πού έχωνα τώ κλειδί στην κλει-δαρότρυπα ή πόρτα άνοιξε μόνη της και βρέθηκά

αντιμέτωπος μ' ένα άντρα ψηλό, πού στεκόταν στο

μιλήσω. Ήταν καλοδεμένος, καμιά σαρανταριά χρόνων, και μέ γκρίζο μουστάκι. Μ' έξέτασε από πάνω ως κάτω μ' ένα βλέμμα διαπεραστικό.

—Αν δέν είναι αδιακρισία, ρώτησα μ' εύγενικό ύφος μπορώ νά μάθω σέ ποιόν έχω την τιμή νά μιλά;

—Είμαι ό έπιθεωρητής Νείφ της άστυνομίας. Και σεις είστε ό κύριος Ίάκωβος Μπύρτον;

Ένοιωσα ένα δυσάρεστο συναίσθημα, αλλά δέν άφισα τίποτα νά φανή.

Κι' έπειτα; είπα.

Ό Μπίλλυ πού είχε πηδήσει από τώ αυτοκίνητο πλη-σίασε.

Ό έπιθεωρητής σήκωσε τώ χέρι του και μέ μεγάλη ήρε-μία και σταθερότητα μου έπιασε τόν ώμο.

—Τότε, κύριε, τώ καθήκόν μου είναι νά σās συλλάβω. Τόν κύτταξα κατάπληκτος.

—Νά μέ συλλάβετε; επανέλαβα. Και γιατί, θεέ μου!

—Η άπάντηση ήρθε άμέσως ξερή και άκριβής.

—Κατηγορείσθε ότι δολοφονήσατε τόν κύριο Νορθ-κόουτ και αυτό νομίζω ότι είναι άρκετόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΧΙΧ

Σπάνια κανένas, κάνει εκείνο πού πρέπει στις μεγάλες στιγμές τού βίου του. Βέβαιος για την άρωότητά μου, θά ώφειλα νά σηκώσω άμέσως τά χέρια μου και νά φωνάξω άγανακτισμένος : «Θεέ μου, γιατί μέ βρίζουν...». Μά την αλήθεια δέν έκαμα τίποτε παρόμοιο.

Αφού κύτταξα καλά-καλά την καινούργια μου γνωρι-μία μέ ύφος αποβλακωμένο, μ' έπιασαν άκράτητα γέλοια. Ό Μπίλλυ μιμήθηκε τώ παράδειγμά μου, καθίσε στην καγ-κελόπορτα και άρχισε κι' αυτός νά γελά σάν ήλίθιος.

—Επρεπε νά δhte την έκφραση τού έπιθεωρητή.

—Μέ συγχωρείτε κατώρθωσα τέλος νά πώ. Θέλετε νά περάσωμε μέσα;

Σφίγγοντας πάντα τώ χέρι του στον ώμο μου παραμέ-ρισε νά περάσω και τόν άκολούθησα στο χάλι. Ό Μπίλ-λυ έκλεισε την πόρτα και πλησίασε κι' αυτός.

—Και τώρα σās παρακαλώ, λάβετε τόν κόπο νά ξεη-γηθώτε, διότι σās όμοιογώ ότι δέν κατάλαβα καλά... είπα.

Καθώςμιλούσα άκουσα ένα βαρύ βάδισμα νά κατε-βαίνει τη σκάλα κι' ένας άστυνο-μικός παρουσιά-στηκε.

—Ό έπιθεωρητής πού δέν φαινόταν άγριος είπα :

—Δέν έχω πολ-λά πράγματα νά σās ξεηγήσω, κύ-ριε. Έχω ένα έν-ταλμα συλλήψε-ως σ' όνομά σας Κατηγορείσθε ότι δολοφονήσατε τόν κύριο Νορθκόουτ και έχω καθήκον νά σās είδοποιήσω ότι, κρατώ υπό σημείωση την κάθε σας όμιλία.

—Μά πώς έχετε πώς ό κύριος Νορθκόουτ είναι νε-κρός; ρώτησα.

—Γιατί τώ πτώμά του βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο νεκροσκοπείο

κατ'ωφλι Πάνω απ' τόν ώμο του άν' τιλήφθηκα τώ φο-βισμένο πρόσωπο της όμορφης κα-μοριέρας μου.

—Εναλεπτόκύ-τασα καλά μέσα στα μάτια αυτόν τόν άνθρωπο πριν

καθώςμιλούσα άκουσα ένα βαρύ βάδισμα νά κατε-βαίνει τη σκάλα κι' ένας άστυνο-μικός παρουσιά-στηκε.

—Ό έπιθεωρητής πού δέν φαινόταν άγριος είπα :

—Δέν έχω πολ-λά πράγματα νά σās ξεηγήσω, κύ-ριε. Έχω ένα έν-ταλμα συλλήψε-ως σ' όνομά σας Κατηγορείσθε ότι δολοφονήσατε τόν κύριο Νορθκόουτ και έχω καθήκον νά σās είδοποιήσω ότι, κρατώ υπό σημείωση την κάθε σας όμιλία.

—Μά πώς έχετε πώς ό κύριος Νορθκόουτ είναι νε-κρός; ρώτησα.

—Γιατί τώ πτώμά του βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο νεκροσκοπείο

καθώςμιλούσα άκουσα ένα βαρύ βάδισμα νά κατε-βαίνει τη σκάλα κι' ένας άστυνο-μικός παρουσιά-στηκε.

—Ό έπιθεωρητής πού δέν φαινόταν άγριος είπα :

—Δέν έχω πολ-λά πράγματα νά σās ξεηγήσω, κύ-ριε. Έχω ένα έν-ταλμα συλλήψε-ως σ' όνομά σας Κατηγορείσθε ότι δολοφονήσατε τόν κύριο Νορθκόουτ και έχω καθήκον νά σās είδοποιήσω ότι, κρατώ υπό σημείωση την κάθε σας όμιλία.

—Μά πώς έχετε πώς ό κύριος Νορθκόουτ είναι νε-κρός; ρώτησα.

—Γιατί τώ πτώμά του βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο νεκροσκοπείο

Πολλές φορές στη ζωή μου είχα δυσάρεστες εκπλήξεις αλλά ποτέ σαν κι' αυτή. Και ο Μπίλλυ ο ίδιος, που διατηρεί και στις δυσκολότερες στιγμές την ψυχραιμία του, τ'α είχε χάσει.

—Ωστε η συμμορία είχε φθάσει στο σκοπό της. Η μακριά και εγκληματική σταδιοδρομία του 'Ιγνάτιου Πράντου είχε τελειώσει μ' όλη τη σατανική επιτηδεότητα που είχε μεταχειριστή για να κατορθώσει να κρυφθώ. Συλλογίστηκα την Μέρσια και άνακουφισθήκα.

—Κύριε επιθεωρητή, δε νομίζετε πως δεν είναι σωστό ν' αναγγέλλω κανέναν έτσι απότομα, τόσο δυσάρεστα νέα; Πότε έλαβε χώρα το λυπηρό δυστύχημα;

—Ο ρόλος μου δεν είναι ν' απαντώ στις έρωτήσεις σας κύριε, αποκρίθηκε μ' ευγένεια ο συνομιλητής μου. Θα σας διαβάσουν την κατηγορία που σας βαρύνει στο τμήμα της αστυνομίας και, αν θέλετε να σας παρασταθώ κανέναν δικηγόρο, θα έχετε όλες τις ευκολίες.

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Λυπούμαι που σας γίνονται μπελάς, αλλά είνε η πρώτη φορά που συλλαμβάνομαι ως δολοφόνος και δεν ξέρω πως πρέπει να φερθώ.

—Σας παρακαλώ να με άκουσuthήσετε στο κρατητήριο όπου θα παραμείνετε μέχρις ότου αποδειχθώ ανακριβής ή κατηγορία.

—Μπορώ να συνοδεύσω το φίλο μου; ρώτησε ήρεμα ο Μπίλλυ, ανάβοντας το τσιγάρο του.

—Κύριε, επιθεωρητά, σας παρουσιάζω τον κύριο Λόγκαν. Μήπως έχετε κανένα ένταλμα συλλήψεως και γι' αυτόν.

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

—Όχι, είπε, δεν καταζητείσθε κύριε Λόγκαν. 'Αλλά έπειδή ήρθατε μαζί με τον κύριο Μπύρτον, είμαι υποχρεωμένος να σας κρατήσω υπό επιτήρηση έως αύριο το πρωί.

—Πολύ καλώς, απάντησε ο Μπίλλυ με κέφι. Πάω να βάλω μέσα το αυτοκίνητο, κι' έπειτα θα γυρίσω να πλαγιάσω. Μπορείτε ν' αφήσετε τον αστυνόμο μαζί μου. Θα του έτοιμάσωμε ένα κρεβάτι και θα παρουσιαστούμε αύριο μαζί στο τμήμα.

—Πολύ καλώς, κύριε, απάντησε ο επιθεωρητής γελώντας. Κι' αφού έδωσε τις κατάλληλες οδηγίες στον ακόλουθό του, τον διέταξε να τηλεφωνήσει για ένα ταξί. Τη στιγμή που έτοιμαζόταν να εκτελέσει την παραγγελία, η ύμορφη καμαριέρα μου, που στεκόταν ακίνητη παράμερα όλο αυτό το διάστημα, χωρίς να λάβει μέρος στη συζήτηση, αλλά και χωρίς να της διαφύγει ούτε λέξη απ' ό,τι είχε διαμειφθώ, προχώρησε απότομα. Ήταν κάτωχωρη και έσφιγγε τα χέρια της με απόγνωση.

—Θεέ μου, κύριε, τι σημαίνουν όλα αυτά; Είναι αλήθεια πως θα σας οδηγήσουν στη φυλακή;

Μιλούσε με μεγάλο κόπο. Συγκινήθηκα με τα λόγια της.

—Μη στενοχωριέσαι, είπα, προσπαθώντας να την ένθαρρύνω. Νά φροντίζεις το σπίτι όσο λείπω. Δε θ' άργήσω να γυρίσω. Σε λίγες μέρες θα είμαι πίσω.

—Ω, κύριε, εξακολούθησε με λυγμούς, ελπίζω να μην είπα τίποτα που δεν έπρεπε. Μου έκαμαν τόσες έρωτήσεις κύριε. Και γώ που θα ήθελα να μην πω τίποτα που να μπορέ να βλάψω τον κύριο !...

—Πρέπει πάντα να λήη κανείς την αλήθεια παιδί μου, απάντησα. Δεν αμφιβάλω πως το έκαμες.

—Μη πολυσκοτίζεσαι, πρόσθεσε και ο Μπίλλυ με ύφος ένθαρρυντικό. Γρήγορα θα τελειώσουν όλα αυτά, σε βεβαιώνω.

Στράφηκα προς τον επιθεωρητή. Τό ταξί είχε φθάσει.

—Θα μου βάλετε χειροπέδες; ρώτησα.

Γέλασε πάλι και κούνησε το κεφάλι.

—Δε φαντάζομαι να είναι ανάγκη, κύριε.

—Λοιπόν αντίο, Μπίλλυ. Θα σε δώ αύριο το πρωί. Φρόντισε να μη λείπω τίποτε του αστυνόμου που θα σε φυλάει. 'Η μαγεύρισσα κρατά τα κλειδιά της αποθήκης.

Μ' αυτό τον ιδιόρρυθμο τρόπο ανέχωρησα για ν' αντιμετωπίσω τη δικαιοσύνη.

Στο δρόμο δεν έκαμα ούτε μιά έρώτηση στον επιθεωρητή για νά περισυλλεγώ και νά μπερδέω νά συλλογισθώ με την ήσυχία μου τα γεγονότα. Δεν είχα καμιά άμφιβολία πως ο Νορθκόουτ είχε δολοφονηθώ από τον Ντακόστα τον ψευτοφράνσις.

Αλλά πού και πότε είχε λάβει χώρα αυτή η τραγωδία ήταν αδύνατο να μαντεύσω. Και πως η αστυνομία είχε ανακαλύψει το αληθινό μου όνομα; Ούτε αυτό δεν μπορούσα να εξηγήσω. 'Η βιαστική αναχώρηση του Μαυρίκιου, είχε, δίχως άμφιβολία, κάποια σχέση μ' αυτή την ανάκληση. Τώρα καταλάβαινα γιατί, αφού διάβασε τή τηλεγράφημα μεκύνταξε με μιά περιεργή έκφραση γεμάτη άπιστία και θρίαμβο. 'Η θέση μου δεν ήταν διόλου ευχάριστη. Μά δεν αίσθανόμουν μεγάλη άνησυχία. 'Ισα ίσα ένοιώθα μιά μεγάλη άνακούφιση που είχε λήξει μιά ώρα άρχήτερα αυτή η κωμωδία.

—Όσο κι' αν άγαπούσα τις συγκινήσεις και τις περιπέτειες είχα κουραστή πιά να υποδύομαι το ρόλο του κυρίου Στούαρτ Νορθκόουτ. 'Ημουνά πολύ ευχαριστήμενος που ξανάγινε ο παλιός 'Ιάκωβος Μπύρτον, έστω και αν είχαν άπαγγείλει έναντίον μου μιά κατηγορία για φόνο.

Δεν έβλεπα την ώρα να φθάσω στο τμήμα και να ήσυχάσω. Οι τάλαιπωριές των τελευταίων ήμερών είχαν έξαντλήσει τα νευρά μου.

Στο τμήμα με ώδήγησαν σ' ένα γραφείο, όπου ένας άντρας με πολιτικά καθόταν και έγραφε. Σήκωσε τα μάτια μόλις άνοιξε η πόρτα και τον είδα να σκιρτά έλαφρά μόλις με αντίληφθηκε.

—'Ιδού ο κύριος 'Ιάκωβος Μπύρτον, είπε ο επιθεωρητής με κάποια υπερηφάνεια στη φωνή.

Γυρίζοντας προς το μέρος μου πρόσθεσε:

—Ο κύριος επιθεωρητής Κούρτις θα σας διαβάσει την κατηγορία που σας βαρύνει.

Ο τελευταίος είχε συνέλθει από την κατάπληξή του.

—Πού συλλάβατε τον κατηγορούμενο; ρώτησε απότομα χωρίς να παύση να με παρατηρή.

—Στο μέγαρό του στη λεωφόρο του Πάρκου. Έκανα μιά έρευνα όταν κατέφθασε ο κύριος Μπύρτον με κάποιο φίλο του. Άφηκα ένα αστυνομικό να επιβλέπει τον τελευταίο. Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος δεν πρόβαλε την παραμικρή αντίσταση.

Ο επιθεωρητής Κούρτις τράβηξε ένα έγγραφο από ένα συρτάρι.

—Θα σας διαβάσω την έκθεση της κατηγορίας που σας άφορά, είπε.

Με λίγα λόγια, με κατηγορούσαν ότι είχα δολοφονήσει την νύχτα της 17 Σεπτεμβρίου τον Στούαρτ Νορθκόουτ σε μιά απόκεντρη συνοικία του Λονδίνου στο Στέπνευ.

—Όσο κι' αν νύσταξα, άκουα μεξέξαιρετική προσοχή ό,τι διάβαζε ο καλός άνθρωπος με την άργη φωνή του και με μεγάλη σοβαρότητα.

—Μπορείτε να πάτε άμέσως ν' αναπαυθήτε, είπε, μόλις τελείωσε την άνάγνωση. Μπορείτε ακόμα να συνεννοηθήτε με το δικηγόρο σας αν θέλετε.

—Ένα κρεβάτι είναι το μόνο πράμμα που επιθυμώ αυτή τη στιγμή, απάντησα.

Μου έδωκαν ένα άρκετά καλό. Άφου μ' έψαξαν καλά καλά γδυθήκα κι' έπεσα στο κρεβάτι. Πριν άποκοιμηθώ έκαμα το συλλογισμό πως ή δολοφονία θα έλαβε χώρα άσφαλώς το βράδυ του χορού του Σαγκάτ.

—Αν ο γάλλος συγγραφέας, που είπε πως η ζωή δεν αξίζει παρά για της συγκινήσεις που μας προσφέρει, είχε δίκιο, όφειλω να όμολογήσω πως δεν έχω κανένα δικαίωμα να παραπονιέμαι. Αλήθεια τι πιο μεγάλη συγκίνηση, μπορούσα να επιθυμήσω από του να ξυπνήσω την επόμενη μέρα στη φυλακή, να με βαραίνει μιά κατηγορία για φόνο, και να βρίσκεται δίπλα στο κρεβάτι μου ένας επιθεωρητής με τη βαλίτσα μου στο χέρι; (Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΣΑΜΠΑΝΙΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

(Ο Κύριος. 'Η κυρία. 'Η 'Υπηρέτρια) Τραπεζαρία. Ο Κύριος κι' η Κυρία μετά το φαγητό. Την προηγούμενη μέρα είχαν προσκαλέσει μερικούς φίλους σε γεύμα.

Ο Κύριος.—Ήταν πολύ καλό, πέτυχε πολύ το χθεσινό μας γευματάκι. Ο φίλος μας Γαστεριάδης έφαγε για τέσσερες.

Η Κυρία.—Τό ψάρι με τη μαγιονέζα ήταν θαυμάσιο.

Ο Κύριος.—Πήρα τρεις φορές απ' αυτό.

Η Κυρία.—Και δε χάλασε το στομάχι σου; Έλπίζω πως αυτή τη φορά η 'Αμαλία δε θα μας έσπασε τίποτα.

Ο Κύριος.—Έχεις λάθος. Έσπασε ένα ποτήρι της σαμπάνιας, το είδα.

Η Κυρία.—Είσαι βέβαιος;

Ο Κύριος.—Σου λέγω πως το είδα. Είναι ραγισμένο από πάνω ως κάτω.

Η Κυρία.—Είναι το όγδοο.

Ο Κύριος.—Σούτ! (Μπρίνει η 'Αμαλία).

Η Κυρία (στην 'Αμαλία).—Πιστεύω πως δεν έσπασες τίποτα χθές.

Αμαλία.—Όχι, Κυρία.

Κυρία.—Όλα τα ποτήρια είναι γερά.

Αμαλία.—Μάλιστα Κυρία.

Κυρία.—Α! (Κυττάζει τον σύζυγό της που σιωπά. Η 'Αμαλία φεύγει).

Κύριος.—Αυτό είναι πολύ. Πάρα πολύ.

Κυρία.—Απλούστατα, θα τα δούμε άμέσως, Νάτο, το βρήκα (τό βάζει πάνω στο τραπέζι) Α! και βέβαια, είναι ραγισμένο.

Κύριος.—Διάολε! Δεν είμαι κανέναν στραβός.

Κυρία.—Είναι άπελπισία! (Μπρίνει η 'Αμαλία) Έσπασες ένα ποτήρι κορίτσι μου. Γιατί δε μου το είπες;

Αμαλία.—Μά Κυρία...

Κυρία.—Κάθε φορά που σπάσεις κάτι, θέλω να μου το λές, δε θα σε μαλώσω. Ένω αν μου το κρύβεις...

Αμαλία.—Δεν κρύβω τίποτα, Κυρία.

Κυρία.—Πώς, αφού δε μου το λές, όταν σπάσης κάτι;

Αμαλία.—Όλος ο κόσμος μπορεί να σπάσει ένα πράμμα...

Κυρία.—Ούτε λόγος, μά πρέπει να μου το λές.

Αμαλία.—(Με ύφος ανθρώπου που τον στενοχωρούν πολύ)—Ναι, μάλιστα!

Κυρία.—Έπειτα, όταν λέγω κάτι δεν έννοώ να μου άπαντούν ναί ή όχι, δε θέλω.

Αμαλία.—'Ηθελα να πω στην Κυρία...

Κυρία.—Τίποτα! Δε θέλω να μου άπαντούν.

Αμαλία.—Μάλιστα, Κυρία. δε θ' άπαντώ.

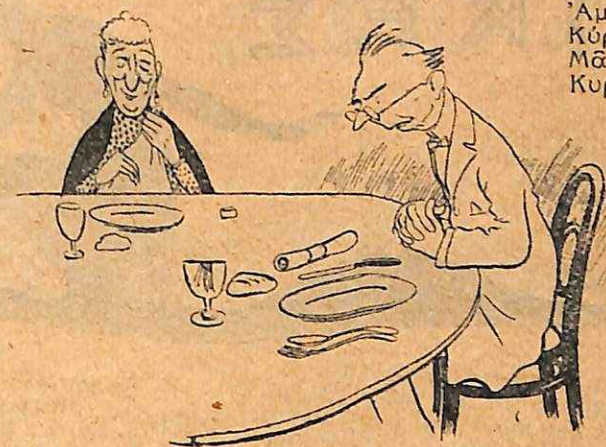
Κυρία.—Ούτε ν' άνοίγης το στόμα, καταλαβαίνεις;

Αμαλία.—Καταλαβαίνω.

Κυρία.—Είναι περιττή αυτή η λέξη! (Η 'Αμαλία άναστενάζει) Ούτε ν' άναστενάζεις. (Η 'Αμαλία κλεί τα μάτια).

Η Κυρία.—Ούτε να κλής με τέτοια αυθάδεια τα μάτια.

Αμαλία.—Συλλογίζόμουν.

Αμαλία.—Μάλιστα, Κύριε. Κύριος (στη γυναίκα του)—Βλέπεις; Μας τ'όποσχεται. 'Ησούχασε.

Κυρία.—Όχι θέλω να μου εξηγήση άμέσως τι σημαίνουν, αυτές οι άπειλές.

Κύριος.—'Ω! μά έχεις ένα παράξενο πείσμα, γυναίκα!

Αμαλία.—Δε φταίω εγώ γι' αυτό, ούτε ο Κύριος.

Κυρία.—Με βρίζει τώρα! (στον σύζυγό της) Έξ αιτίας σου με βρίζει! (τον κυττάζει πιο ύποπτα).

Αμαλία.—Όχι Κυρία.

Κυρία (στην 'Αμαλία).—Τι ήθελες πάλι προ δλίγου

Ελα πέστο, εθδύς.

Αμαλία.—Λοιπόν, θα μιλήσω...

Κυρία.—Λέγε. τί έχεις να πής;

Αμαλία.—Έχω να πω κείνο που ξέρω.

Κυρία.—Τι ξέρεις, πές το!

Αμαλία.—Και πολύ μάλιστα, Κυρία.

Κυρία.—Γιατί;

Αμαλία.—Γιατί μου το άπαγόρεψε η Κυρία.

Κυρία.—Εγώ; Σου άπαγόρεψα εγώ να πής ότι δήποτε;

Αμαλία.—Και πολύ μάλιστα, Κυρία.

Κυρία.—Λες ψέμματα! Έμπρός, πηγαινε στην κουζίνα, φύγε από δω.

Κύριος (υποψιαζόμενος τη γυναίκα του και πέρνοντας θάρρος)—Όχι, όχι, όχι ακόμα.

Κυρία (στον σύζυγό της).—Άρκετά είπαμε, φτάνει! 'Ας πηγαίνει!

Κύριος.—Άρχισε να πη κάτι που τώρα πρέπει να τ'άποτελειώση.

Κυρία.—Για ποιό λόγο; αφού μάς είπε πως αν σπάσει τίποτα, θα μάς το πής!

Αμαλία.—Μάλιστα Κυρία.

Κυρία (στον σύζυγό της).—Άκου; Κύριος.—Σε έθιξε πολύ, πρέπει να μάθω το γιατί. Αμαλία, σε διατάζω να μιλήσης, αλλιώς θα σε διώξω.

Αμαλία.—Αφού θα με διώξετε, τότε Κυρία (φοβισμένη).—Μην την άκουσε, δεν είν' αλήθεια!

Αμαλία.—Λυπούμαι πολύ Κυρία, μω είναι πολύ άργά πιά. (Στον Κύριο) Λοιπόν η Κυρία με τον κύριο Γαστεριάδη κάνουν πράγματα που στοιχίζουν περισσότερο από ένα σπάσιμο της ζαχαριέρας. Νά! Τώρα μπορώ, νομίζω, να πάω να έτοιμάσω τη βαλίτσα μου, εκτός αν ο κύριος...

Κύριος.—Στο καλό κορίτσι μου... (Η Κυρία έχει καθίσει σε μιά γωνιά, σιωπηλή).

Κύριος (ψυχρός σαν πάγος) Έρχεσαι τώρα στο δωμάτιό μου να μιλήσουμε μιά στιγμή; Αμαλία.—Νά ποίμε τι;

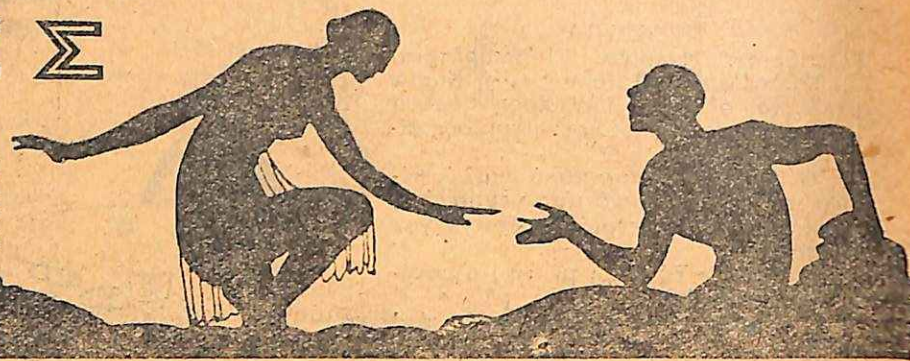
Κύριος.—Μην κάνεις την πάπια... (Μπρίνει η 'Αμαλία κρατώντας τη βαλίτσα της κι' ένα ζευγάρι γοβάκια).

Αμαλία (δίνοντας τα παπούτσια στον Κύριο).—Αφού με διώχνετε πάρτε και το δώρο σας.

Η Κυρία.—Α! 'Ωστε, είμαστε πάτσι... (Αυλαία)

ΜΙΣΕΛ ΑΡΝΩ

Ζ. ΕΝΤΕΡΜΑΝ ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΠΑΡΑΖΕΙ ΜΙΑ ΓΕΡΑΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

“Εξω φρενῶν ἐγύρισε στο ξενοδοχεῖο. Αὐτὸ ποὺ εἶχε ζῆ, ἦταν τρομερὸ, ἦταν ἀπίστευτο. Ἡ Τζόαν θάθελε νὰ μπορούσε νὰ τὸ πάρῃ γιὰ ψέμμα. Μ’ ὅλη τὴν ἀγνότητα τῶν δεκαοχτῶ της

χρόνων πίστεψε τυφλά, χωρὶς καμμιὰ δυσπιστία στὴν ἀγάπη τοῦ ὁμορφου νέου, ποὺ πρωτογνώρισε, μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ Κολλέγιο. Ὅσο ἦταν ἐκεῖ, ὄνειρευόταν τὸν ἔρωτα ἀπρόσωπο, καὶ τῆς ἄρεσε νὰ τὸν φαντάζεται σὰν ἕνα μικρὸ, τρυφερὸ ἄγγελουδι, μ’ ὁλόχρυσά μαλλιά καὶ ἀσημένια φαρέτρα. Διαβάζοντας ρομάντζα μεθοῦσε ἀπ’ τὶς σελίδες τοὺς κι’ ἐπλάθε, μ’ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ἀπειρης φαντασίας της, τὸ ξανθὸ ἢ τὸ μελαχρινὸ γλυκὸ παιδί, ποὺ ζωγράφισε ὁ συγγραφέας. Τὸν γνῶριζε ἔτσι, καθὼς καὶ κάθε ἡρωίδα ρομάντζου, καὶ σιγὰ-σιγὰ γινότανε φίλη τοὺς καὶ ζοῦσε μαζί τοὺς. Τότε ἔκλεινε τὸ βιβλίο πέντε-δέκα σελίδες πρὶν τὸ τέλος, καὶ περνοῦσε μέρες ὁλόκληρες ἔτσι, μὲ τὸ νὰ τοὺς σκέπτεται καὶ νὰ ὑποφέρει μαζί τοὺς.

Κι’ ὅταν πιά ἐρχόταν ἡ στιγμή νὰ διαβάσῃ καὶ τὸ τέλος ἔκλεινε γιὰ τὴ χαμένη ἀγάπη τῆς μικρούλας ἡρώιδας....

“Ὅταν βγῆκε ἀπ’ τὸ Κολλέγιο, τὸ μικρὸ τρυφερὸ ἄγγελουδι μὲ τὰ ὁλόχρυσά μαλλιά καὶ τὴν ἀσημένια φαρέτρα ἔγινε ἕνας ὁμορφος γλυκομελάχρινος νέος. Τὸν γνῶρισε στὴν Ὀστάνδη. Ἦταν τὸ πρῶτο ταξίδι ποὺ ἔκανε μαζί μὲ τὴ μητέρα της, κι’ ἡ πρώτη φορὰ, ποὺ ἀνακατεῖτο στὸν κόσμο. Στὸ ξενοδοχεῖο, εἶχε ἀπίστευτο σουξέ. Κι’ ἡ φυσικὴ δειλία της, οἱ ἀτόλμες, μπερδεμμένες φρασοῦλες της οἱ κινήσεις της οἱ προσεγμένες, τὴν ἐδείχναν ἀκόμα πιὸ χαριτωμένη, ἀκόμα πιὸ θελκτικὴ.

Ὁ Χάνς Ἔμπερτ, ὁ νέος ἀρχιτέκτων ποὺ ἐπέβλεπε τὰ μεγάλα πολεοδομικὰ ἔργα ἐκεῖ κοντὰ, ἦταν ὁ πρῶτος τολμηρὸς κι’ ὁ τυχερώτερος. Ἦταν ὁ πρῶτος ἄνδρας ποὺ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ἔδωσε τὸ γλυκὸ πρωτό-νοιοστο ρίγος τῆς ἀγάπης.

Πέρασαν μαζί τὶς πιὸ ἀξέχαστες στιγμές. Κι’ ὅταν ἡ Τζόαν νόμισε πῶς ἦταν καιρὸς, μίλησε γι’ αὐτὸ στὴ μητέρα της. Ἡ χαριτωμένη πάντα, κυρία Ὀττερώ, ἄφισε τὰ δοντάκια της νὰ χαλάσουν τὸ ἄψογο ἐπίστρωμα τοῦ «Μισέλ» στὰ λεπτὰ της χεῖλικάκια, φανιέρωσε γιὰ λίγο τὰ μπλε γυαλένια ματάκια της ποὺ παίνιζαν καὶ σπίνιζαν μέσα στὴν ἑκτακτὴ κορινθία ποὺ τοὺς ἐξασφάλιζε τὸ «ρίμμελ» καὶ δὲν εἶπε λέξη.

Ἡ Τζόαν δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε. Δοκίμασε μόνο τὴν ἐντύπωση πῶς ὁ Χάνς δὲν ἄρεσε στὴ μητέρα της, καὶ προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃ ν’ ἀλλάξῃ γνώμη. Βρισκόντουσαν στὸ σαλόνάκι τοῦ «ἀπάρτιμαν» ποὺ κρατοῦσαν. Ἡ κυρία Ὀττερώ, κυττοῦσε ἀπ’ τὴ μπαλκονόπορτα στὸ πάρκο...

—Μαμὰ, δὲν ἔχεις δίκιο νὰ νομίζῃς πῶς ἕνας τέτοιος γάμος δὲ θάταν ὅ,τι ἔπρεπε. Ὁ Χάνς εἶναι ἕνας πρῶτης τάξεως νέος κι’ ἔχει μεγάλο μέλλον ὅπως λένε ὅλοι.

Πῆγε κοντὰ της καὶ τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά, μ’ ὅλη τὴ χαριτωμένη ἀθωότητά της καὶ τὴν ἀληθινὴ στοργή.

—Μαμὰ... Ὁ Χάνς εἶναι ὁμορφος, εἶναι χαριτωμένος... Μιλεῖ τόσο γοητευτικά, εἶναι...

—Πάμε, λοιπόν! Πάμε!

Ἡ ἀξαφνὴ νευρικὴ ἔκρηξη, τῆς κυρίας Ὀττερώ, τὴν ἔκανε νὰ τὰ χάσῃ. Ἐμεινε ἐκεῖ στὴ θέση της ἀκίνητη, μαρμαρωμένη, μὲ τὴ φράση παγωμένη στὸ στόμα. Ἡ μητέρα της τῆς ἔρριξε ἕν’ ἄγριο βλέμμα γεμάτο μῖσος. Μὰ ὄχι.... Δὲν ἦταν δυνατό... Δὲν ἦταν μῖσος βέβαια, μὰ μόνο θυμὸς. Ἡ μητέρα της τὴν ἀγαποῦσε καὶ ὕστερα δὲν ἔκανε καὶ κανένα ἔγκλημα ἂν συμπάθησε καὶ κείνη κάποιον.

Ἡ κυρία Ὀττερώ ἄναψε νευρικά ἕνα παρφομαρισμένο σιγαρέττο καὶ βγῆκε ἀφίνοντας τὴν πόρτα νὰ χτυπήσῃ.

Ἡ Τζόαν, αἰσθάνθηκε ἕνα σιδερένιο χέρι νὰ τῆς πιέζῃ τὸ στήθος, κι’ ὕστερα ν’ ἀνεβαίνει, ν’ ἀνεβαίνει σιγὰ - σιγὰ καὶ νὰ τῆς σφίγγῃ τὸ λαιμό... Ἀφῖσε τὸ κεφάλι της νὰ πέσῃ στὰ χέρια της κι’ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Τὸ βράδυ τὰ εἶπε ἔλα σὺ Χάνς. Ἦταν μελαγχολικὴ, λυπημένη, ἀπογοητευμένη. Κι’ ἄθελά της θυμότανε μιὰ παλιά, ἀγνωστὴ φίλη της, τὴν ἡρωίδα κάποιου ρομάντζου ποὺ εἶχε διαβάσει στὸ Κολλέγιο. Βρισκόταν κι’ ἐκεῖνη στὴν ἴδια θέση, κι’ ὅταν ἀπελπίστηκε οἶχτηκε στὴν πλατεῖδ, φιλόξενη, ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας... Κι’ ὅπως κουβέντιαζαν μὲ τὸ Χάνς στὴ σκοτεινὴ γωνιά τῆς βεράντας κύτταξε τὴν θάλασσα μὲ μιὰ παραπονεμένη ἐλπίδα, καὶ τῆς ἤρθαν πάλι δάκρυα... Ἀκράτητα, ἄφθονα δάκρυα, ποὺ κυλοῦσαν σὰ σταλαγματιὰς ἀπὸ καφτό, λυωμένο διαμάντι, ἀπάνω στὰ γυμνά μπράτσα τοῦ Χάνς. Ἐκεῖνος δοκίμασε νὰ τὴν συνεφέρει μὲ τὰ χάδια του καὶ τὰ τρυφερά, παρήγορα λόγια του, ποὺ τάνοιωθε νὰ στάζουν εὐεργετικά στὴν ψυχὴ της.

Ἀγκάλιασε τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ρώτησε μ’ ἀγωνία, — Μ’ ἀγαπᾷς; Μ’ ἀγαπᾷς πραγματικά;

Τῆς τ’ ὠρίστηκε. Καὶ τὰ χεῖλη τοὺς ἐνώθηκαν σ’ ἕνα φιλὶ ἀφάνταστο, ἀξέχαστο, ἱκανὸ γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐλπίδα, τὴ λήθη, τὸ θάρρος...

Ἀπὸ κείνο τὸ βράδυ βλέπόν τους μὲ τὸ Χάνς κρυφά. Στὸ σαλόνι, ὅταν ἦταν μπροστὰ ἡ κυρία Ὀττερώ, οἱ σχέσεις τοὺς ἦταν τυπικὲς, ψυχρὲς, συγκρατημένες.

Ἡ κυρία Ὀττερώ ὡς τόσο, ἄφηνε τὰ βλέμματά της νὰ μιλοῦν μ’ ὅλη τὴν εὐλωτίτιά τους. Καὶ τὰ εἰρωνικά της λόγια δάγκωναν τόσο δυνατὰ τὴν τρυφερὴ καρδοῦλα τῆς Τζόαν ποὺ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ἕνα μῖσος γιὰ τὴν μητέρα της, καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει βαθεῖα τὸ γιατί.

Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ προσέχῃ καὶ νὰ κριτικάρῃ μὲ δυσμένεια ὅ,τι περνοῦσε πρὶν ἐντελῶς ἀπαράτηρητο μπροστὰ ἀπ’ τὰ ἄθωα κι’ ἀνύποπτα μάτια της. Τώρα ἔβλεπε τὴν ἐξεζητημένη κομπόζη τῆς μητέρας της, τὴν προσπάθειά της νὰ κρύψῃ τὰ προχωρημένα χρόνια της, τὴν περιέργη οἰκειότητά της μὲ ὀρισμένους ἀντιπαθητικοὺς τύπους...

Ἡ Τζόαν δὲν ἀγαποῦσε πιά τὴν μητέρα της. Ἡ Γυναίκα ποὺ γιὰ χρόνια ἦταν ἡ μεγάλη λατρεῖα της, τῆς εἶχε γίνει φοβερὰ ἀντιπαθητικὴ. Μόλις τὴν ἀνεχόταν καὶ σχεδὸν ἀηδίαζε ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ κορτάρῃ μὲ τόσο ἀδιαντροπιά μπροστὰ στὰ μάτια τῆς κόρης της.

Ἡ κυρία Ὀττερώ πάλι, εἶχε ἀλλάξῃ ἐντελῶς τακτικὴ φερόταν στὴ Τζόαν ἐλεεινὰ, περιφρονητικά, ἀπότομα, τὴν ἔβλεπε σὰ μιὰ γυναίκα νέα, νέα κι’ ὁμορφὴ καὶ τὰ δροσερά της νεῖδατά της ἔδιναν στὰ νεῦρα.

Ἐκεῖνη ἡ ἡλικία της... Ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων ἡ Τζόαν τότε ἡ ζήλεια δάγκωσε τὴν ψυχὴ της. Ἄν μπορούσε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ γιὰ πάντα ἀπὸ κοντὰ της; μὰ ὄχι ὅμως. Ἡ ἀφραία Ὀττερώ ἤθελε νὰ παλέψῃ μὲ τὰ νεῖδατά καὶ νὰ νικήσῃ. Καὶ τὸ πέτυχε. Ὁ γλυκομελάχρινος Χάνς ἔπεσε μὲ τὴ μεγαλειότερη προθυμία στὴν ἀγκαλιὰ της... Ἡ Τζόαν ἐγύρισε μὲ κόπο στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐπείσε στὸ κρεβάτι ζαλισμένη. Αὐτὸ ποὺ εἶχε δὴ ἦταν τρομερὸ. Ὁ Χάνς στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της... Ἐξέσπασε σὲ κλάμματα...

—Τὶ ἔχεις; Κλαίεις; εἶπε, κυρία ἡ Ὀττερώ μπαίνοντας δροσερὴ καὶ πεταχτὴ στὸ δωμάτιο.

Ἡ Τζόαν πετάχτηκε ἀπ’ τὸ κρεβάτι, κι’ ἀρπάζοντάς τὴν δυνατὰ ἀπ’ τὸ μπράτσο: Εἶσαι γρη῏! Τῆς φώναξε. Τ’ ἀκούεις; Ἡ κυρία Ὀττερώ πικρογέλασε: Ὅ! σὺ πέρσῃ! Τῆς εἶπε, γεμάτη κακία, καὶ βγῆκε γελώντας ψεύτικα, τρανταχτὰ, φρικτὰ, σὰ νὰ τῆς εἶχε συμβῇ κάτι πολὺ ἀστεῖο...

ΟΤΑΝ Ο ΠΟΝΟΣ ΘΩΛΩΝΗ ΤΟ ΝΟΥ ΚΑΙ ΟΠΛΙΖΕΙ ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΥΜΕΩΝ ΜΠΕΛΩΦ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

μ’ ἀκούσε. Κι’ ἕνα μάλιστα βράδυ, ποὺ ἐγὼ τόλμησα νὰ τῆς πῶ πῶς ὁ θεὸς δὲν περιμένει ἀπ’ τὶς προσευχὲς, μ’ ἀπότις πράξεις νὰ μὲ κρίνῃ, μούδωσε τὴν ἀπάντησιν: «Ὅταν γίνονται οἱ προσευχὲς, μού εἶπε—τὰ θυμᾶμαι τὰ λόγια τῆς σὰν νὰ τ’ ἀκούω τώρα—κι’

Τὸ κουδοῦνι τοῦ προέδρου χτύπησε μὲ δύναμη. Μιὰ βαθεῖα ἡσυχία ἀπλώθηκε παντοῦ.

—Κατηγοροῦμενε, καλεῖσαι ν’ ἀπολογηθῇς.

Ὁ ξανθὸς ἄντρας μὲ τ’ ὠχρὸ πρόσωπο καὶ τὰ βαθουλωμένα μάτια, σηκώθηκε ἀπάνω σπασμωδικὰ σὰν ἀνδρεῖ-κελλο. Ἰσώσε μὲ τὸ χέρι του τ’ ἀνάκατα μαλλιά, κατὰπτε δυνατὰ πέντ’ ἐξη φορές, σὰ νὰ προσπαθοῦσε ν’ ἀπαλλάξῃ τὸ λαιμό του ἀπὸ κάτι ποὺ τοῦ ἐμπόδιζε τὴ μιλιὰ, κι’ ἄρχισε, βραχνὰ καὶ σιγὰ, τὴν ἱστορία του.

—Παντρεύθηκα πρὶν ἀπὸ δεκάξῃ χρόνια. Τὴ γυναίκα μου τὴν πῆρα ἀπὸ ἔρωτα. Ἦταν ὁμορφὸ δροσερὸ κορίτσι τότε καὶ γὼ νέος, γεμάτος ὄνειρα καὶ ζωῇ...

—Νὰ περιορισθῇς στὰ γεγονότα. Αὐτὰ μᾶς ἐνδιαφέρουν. Τὸν διέκοψε ὁ Πρόεδρος αὐστηρὰ! Μᾶς παιδεύεις τώρα μῆνες ὁλόκληρους χωρὶς νὰ ἐξηγήσῃς τοὺς λόγους ποὺ σ’ ἐσπρωξαν στὸ ἔγκλημα. Εἶπες ἀόριστο πῶς ἡ γυναίκα σου σὲ ἀπάτησε, μὰ πότε; μὲ ποιόν; πειλὶς τὴν εἶδε; καὶ στὴν ἀνάκριση κι’ ἐδῶ δὲ μᾶς διαφώτισες καθόλου. Σοῦ συνιστῶ νὰ πῆς τὴν ἀλήθεια γιὰ τελευταῖα φορὰ, καὶ νὰ μὴ μακρυγορῇς χωρὶς λόγο. Ὅριστε, συνεχίστε.

Ὁ ξανθὸς ἄντρας εἶχε γίνεῖ σὰν κερὶ.

—Συγγνώμην... Τραῦλισε. Παντρευθήκαμε λοιπὸν ἀπὸ ἔρωτα. Τὴ γυναίκα μου τὴ λάτρευα.

—Τὰ ξέρουμε αὐτὰ! Διέκοψε πάλι ὁ Πρόεδρος.

—Ἀπὸ ἔρωτα, ἐπανάλαβε σὰ χαζὸς ὁ κατηγοροῦμενος. Καὶ στάθηκε. Πέρασαν ἔτσι δύο ὁλόκληρα λεπτὰ.

—Ἐμπρός. Ἀκούμε... Εἶπε ἡρεμὰ τώρα ὁ Πρόεδρος.

Ὁ ἄνθρωπος ξαναβρῆκε τὴ ψυχραιμία του.

Δὲν εἶχα κανένα παράπονο κι’ ἀπὸ κείνη. Ζούσαμε εὐτυχισμένα ὅπως εἶπαν καὶ οἱ μάρτυρες. Μόνο ποὺ ἡ... (Ἐδῶ σταμάτησε σὰ καὶ νὰ μὴν ἔφερε πῶς νὰ τὴν πῇ.)

Ὁ πρόεδρος τὸν βοήθησε:

—Ἡ γυναίκα σου, τοῦ εἶπε.

—Μάλιστα, ἡ γυναίκα μου... ἦταν λιγάκι φιλάρεσκη καὶ τῆς ἄρεσε νὰ βαγαίνει ἔξω συχνά. Πήγαινε στὶς φίλες της καὶ πολλὲς φορές γύριζε ἀργά. Ποτὲ δὲν τῆς εἶπα τίποτε. Γιατὶ νὰ τῆς χαλοῦσα τὴν εὐχαρίστησή της, ἀφοῦ τῆς εἶχα τόσο τυφλὴ ἐμπιστοσύνη;

Στὸ σημεῖο αὐτὸ σταμάτησε πάλι. Ἡ ταραχὴ τοῦ ἦταν μεγάλη, φανερὴ. Ὁ Πρόεδρος προσπάθησε ν’ ἀρπάξῃ τὴν ψυχολογικὴ στιγμή.

—Τὶ ἔχεις; Τὶ θέλεις νὰ πῇς; Μὴ φοβάσαι καὶ μὴ συγχίζεσαι. Διηγῆσού μας ψυχραῖμα ὅ,τι ξέρεις καὶ ὅ,τι σκέπτεσαι. Ὑστερα ἀπὸ λίγες ὥρες θὰ εἶναι πιά πολὺ ἀργά!...

Ὁ κατηγοροῦμενος, τὸν κύτταξε μ’ ἕνα βλέμμα ποὺ δὲν ἔλεγε τίποτε. Κι’ ἀμέσως:

—Ἐπιτρέψτε μου, εἶπε, νὰ γυρίσω στὶς πρῶτες μέρες τοῦ γάμου μας.

—Ἐχεῖς τίποτα σημαντικὸ νὰ μᾶς πῇς;

—Μάλιστα.

—Ἐ, ὀρίστε λοιπὸν. Λέγε.

—Ὅταν παντρευθήκαμε, ἀπ’ τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου, ἡ γυναίκα μου πρὶν πέσῃ στὸ κρεβάτι, ἔκανε γονατιστὴ τὴν προσευχὴ τῆς μπρὸς στὰ εἰκονίσματα. Αὐτὸ γινόταν πάντα, κάθε νύχτα, ὅ,τι κι’ ἂν εἶχε συμβῇ, ὅσο κι’ ἂν ἦταν κουρασμένη, ἀκόμα κι’ ὅταν ἦταν ἀρρωστή. Πολλὲς φορές ποὺ τὸ ξεγνοῦσε, τὸ θυμόταν πάλι ἀμέσως μόλις ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ καὶ σηκωνότανε. Μιλήσαμε πολλὲς φορές γύρω ἀπ’ αὐτὴ τῆς τὴ νύχτα. Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὴν κάνω νὰ χάσῃ τὴν εὐλάβειά, μὰ ἤρθανε φορές ποὺ τῆς εἶπα ν’ ἀφήσῃ καὶ γιὰ μιὰ μέρα τὴν προσευχὴ. Ποτὲ τῆς δὲ

οἱ πράξεις εἶναι καλές. Ἐγώ μόνον ὅταν σ’ ἀπατήσω δὲ θάχω τὴν τόλμη νὰ κάνω τὴν προσευχὴ μου... Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε. Χρόνια ὁλόκληρα. Τὴ βραδυὰ τοῦ φόνου, ἡ γυναίκα μου γύρισε ἀργὰ στὸ σπῆτι κι’ ἦταν ἔτσι σὰν ταραγμένη. Τὸ πρόσεξα καὶ τὴ ρώτησα. Ταράχτηκε περισσὸ-ρο. Μοῦ εἶπε πῶς μιὰ φίλη της βρίσκειται σὲ κακὴ οἰκονομικὴ κατάσταση κι’ αὐτὸ τὴν εἶχε ἐπηρεάσει. Ἦταν μιὰ πρόχειρη κι’ ἀδέξια δικαιολογία, ποὺ τὴν κατάλαβα πολὺ καλά, μὰ πάλι δὲν ἔπῃγε ὁ νοῦς μου σὲ τίποτε κακό: Νόμιζα πῶς μοῦ κρύβει κάτι ποὺ τῆς συνέβη, κι’ ὑπέθεσα πῶς μάλλον θὰ εἶχε καμμιὰ σκηνὴ μὲ τὴ μητέρα της, ποὺ διαρκῶς τῆς ζητοῦσε χρήματα γιὰ νὰ τὰ δίνηι στὸ μεγάλο γυιό της, ἐναχάρτοπαίκτη κι’ ἔκφυλο, ποὺ ἦταν τὸ στίγμα τοῦ σπιτιοῦ της. Δὲν τὴν στεναχώρησα ἄλλο. Προσπάθησα μάλιστα νὰ διασκεδάσω τὴ μελαγχολία της βρίσκοντας εὐθυμαθῆματα καὶ κάνοντας ὄνειρα γιὰ καλοκαιρινὰ ταξίδια. Φαίνονταν νὰ μὴν προσέχῃ σὲ τίποτα. Αὐτὸ—τρὶς φορές τὴν ἔπιασε νὰ εἶναι τόσο ἀφηρημένη ὥστε νὰ μὴν ἀκούῃ οὔτε μηχανικῶς τὰ λόγια μου. Καὶ τότε ζύγωσα κοντὰ της τρυφερά, τὴν ἀγκάλιασα, καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ μιλήσῃ. Τῆς ἔδωσα μάλιστα τὴν ὑπόσχεση νὰ μὴ τῆς πῶ τίποτε, ἂν ἦταν κάτι ποὺ θὰ μὲ δυσαρεστοῦσε. Ἀρνήθηκε μὲ ἐπιμονή. «Δὲν ἔχω τίποτε» μοῦ ἐπανέλαβε δυο-τρὶς φορές, μὰ χωρὶς καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ τῆς ποῦχε αὐξήσει σημαντικά τὶς στιγμὲς αὐτές.

Δὲν ἐμίλησα. Ἄνοιξα τὴν ἐφημερίδα μου, διάβασα λίγο, κι’ ὕστερα πῆγα νὰ κοιμηθῶ. Ἡ γυναίκα μου μπῆκε στὸ δωμάτιο ἀμέσως ἔπειτ’ ἀπὸ μὲνα. Γδύθηκε γρήγορα-γρήγορα κι’ ἔπεσε στὸ κρεβάτι, χωρὶς νὰ κἀνῃ τὴν προσευχὴ της. Αὐτὸ συνέβαινε συχνά. Θὰ τὸ ἔεχασε συλλογιστικὰ, καὶ περιμένα νὰ τὸ θυμηθῇ καὶ νὰ σηκωθῇ πάλι ὅπως γινόταν τόσες ἄλλες φορές. Περιμένα ἄρκετὰ λεπτὰ... Τίποτε... Σὲ λίγο ἔσκυψα σιγὰ ἐπάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι της. Κοιμόταν. Αὐτὸ μούκανε τρομερὴ ἐντύπωση. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ὕστερ’ ἀπὸ δεκάξῃ χρόνια... Τὰ λόγια τῆς σφύριζαν σ’ αὐτιά μου: «μόνον ὅταν σ’ ἀπατήσω, δὲ θάχω τὴν τόλμη νὰ κάνω τὴν προσευχὴ μου». Αἰσθάνθηκα τὸ αἷμα νὰ παγῶνῃ στὶς φλέβες μου... Τὴν κούνησα ἑλαφρὰ καὶ τὴν ἐξύπνησα.

—Τὶ συμβαίνει; μὲ ρώτησε τρομαγμένη. Γιατὶ μὲ ξυπνάς;

—Ἐξέχασες νὰ κάνῃς τὴν προσευχὴ σου ἀπόψε, ὅπως πάντα! Τῆς εἶπα.

—Δὲν πειράζει. Νυστάζω τόσο πολὺ σήμερα. Αὐριο, μ’ ἀπάντησε.

—Ἡ ταραχὴ μου μεγάλωσε. Τὴν τράνταξα δυνατὰ.

—Σὲ παρακαλῶ, τῆς εἶπα, νὰ κάνῃς τὴν προσευχὴ σου. Θὰ μὲ κάνῃς μεγάλη εὐχαρίστηση. Στὸ ζητῶ γιὰ χάρη. Τὸ ἀπαίτῶ.

—Ἀφῆσέ με! Μ’ ἀπάντησε ἀπότομα. Τῆς τὸ ξαναεἶπα τρεῖς-τέσσαρες φορές, μὲ τρυφερότητα, μὲ θυμὸ, μὲ παρακλητικὸ τρόπο. Στάθηκε ἀδύνατο!... Γύρισε ἀπ’ τὸ ἄλλο πλευρὸ, καὶ σὲ λίγη ὥρα ἀποκοιμήθηκε πάλι, χωρὶς νὰ ἐλελήσῃ νὰ κἀνῃ τὴν προσευχὴ της, ἐνδεῖξιν ὅτι δὲν εἶχε παρὰβιάσει τὴ συζυγικὴ πίστη.

Ἐδῶ, ὁ κατηγοροῦμενος σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ, πῆρε μιὰ βαθεῖα ἀνάσα καὶ:

—Σηκώθηκα σιγὰ-σιγὰ, συνέχισε, πῆγα στὸ κομοδῖνο, ἀνοίξα τὸ συρτάρι καὶ πῆρα τὸ πιστόλι μου...

Κι’ ἔπεσε βαρὺς σὰν ἀψυχὸς ὄγκος ἀπὸ σάρκες στὸ ἐδῶλιο.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ-
Μ'ΑΕΡΩΤΑ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΛΗΚΑ-
ΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

Ο Κρεμοσμένιος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο διοικητής της Λαμίας Όσμάν Ραντί, για να εκδιζηθή το γενναίο αρχικλέφτη Μπελογιάννη, που νόμιζε ότι είχε χρηματίσει έραστής της γυναίκας του Ρόζ χανούμ, έστειλε στο μοναστήρι, όπου έμενε η ώραία Έλληνοπούλα Ξάνθω προστατευομένη του Μπελογιάννη και την άρπαξαν. Άλγεσιν πειραται την πήραν από τον άνθρωπό του και ξανοίχτηκαν στο πέλαγος. Έπειδή ο αρχικλεφτής ήθελε να κάνει έρωσμένη του την όμορφη σκλάβω, η φιλόδοξη γυναίκα του Μπιάνκα—μία ώραία νέα που είχε την ιδέα ότι κατάγονταν, από τα μέρη της Χαλκίδας—τόν έσκότωσε κι έγινε άρχηγός των πειρατών. Άλλά την ίδια στιγμή κάποιο έχθρικό καράβι τους εκτόπησε το δικό τους, όπου είχε τρυπώσει και ο ύπαρχηγός του Μπελογιάννη ο Μούρτος, για να σώσει την Ξάνθω κι άρχισε να καίγεται. Ένας κουρσάρος πέταξε το Μούρτο στη θάλασσα. Η Ξάνθω όμως έμεινε στο καράβι που καίγονταν. Οι πειραταί μπήκαν στη βάρκα και βγήκαν στην ξηρά. Άρπαξαν ένα άλλο καράβι και ενώ βρίσκοντο κοντά στη Λαμία, συνάντησαν τον Μπελογιάννη, που είχε πάει στο σπίτι του Όσμάν Ραντί να ζητήσει την Ξάνθω, έπροδόθη από τη Ρόζ χανούμ, εκρεμάσθη, αλλά κατέβη από την καμιά χωρίς να πάθει τίποτα. Ο Μπελογιάννης έφυγε από τα χέρια των πειρατών, αλλά η Μπιάνκα του είπε πως αν ήθελε την Ξάνθω έπρεπε να πάει σε μία βδομάδα στο καράβι της. Και ένα βράδυ, ενώ η Ρόζ χανούμ έκανε—το λουτρό της, παρουσιάσθηκε μπροστά της ο Μπελογιάννης. Ένας ευνούχος τόν είδε και έτρεξε να ειδοποιήσει τόν άφέντη του, ότι θα εξακολουθούσαν οι κλέφτες τις άντεκδιζήσεις. Έτρεξε ο διοικητής και πήρε τους στρατιώτες και τους ύπηρέτες—άνεβη έως το παραθυράκι—κι είδε κατάπληκτος ζείνα που έγινοντο μέσα. Ένώ ο Μπελογιάννης ήταν έτοιμος να κτυπήσει με το μαχαίρι τη Ρόζ-χανούμ είδε στο στήθος της ένα μετάλλιο με μία νεκροκεφαλή σαν αυτή που είχε κι αυτός στο στήθος του κι έφαντάσθη πως ήταν αδελφή του. Άλλά την ίδια στιγμή μπήκαν από τη μουσική ύπνωση οι σύντροφοι του Μπελογιάννη και ορίχτηκαν στους Τούρκους. Ο αρχικλέφτης είπε στη χανούμισσα ότι αν τόν ήθελε μπορούσε να του κάνει σινιάλο με μία λάμπα στο παραθυρό της, έπηρε τους ανθρώπους του κι έφυγε.

Τρέχτε και φέρτε γιατρούς φώναζε ο διοικητής στους παριστάμενους. Πρέπει να γίνει καλά—πρέπει να μιλήσει. Έπρεπε να μιλήσει για ν' αποκαλύψει το μυστικό—κι έως τότε αυτός θάβαζε κι άλλα μέσα εις ενέργεια για να τόν μάθει. Υποσχέθηκε στις έμπιστές του γυναίκες του χαρεμιού πλούσια δώρα σε κείνη που θα μάθαινε τι έλεγε η Ρόζ—χανούμ με τόν Μπελογιάννη και γιατί αυτός δέν τήν εκτόπησε, κατάφυγε ακόμα και στις φίλες της, που τις νόμιζε άφοσιωμένες αλλά και που τήν έζήλευαν.

Α. Ρόζ χανούμ έψιθύρισε. Ας βεβαιωθώ για την ένοχή σου και, μά την ψυχή μου, θα σε σφάξω εγώ μονάχος με τό χέρι μου.

Ο Μπελογιάννης έξ άλλου, ήταν βέβαιος πλέον ότι η Ξάνθω δέν βρισκότανε στο σπίτι του Όσμάν Ραντί. Οι άνθρωποι του δέν την βρήκαν πουθενά, και δέν υπήρχε άμφιβολία ότι η χανούμισσα του είχε είπη την αλήθεια.

Έχασα άδικα τών άδικων τόν καιρό μου! έσκέφθη. Αν έπήγαινα από την πρώτη στιγμή στους κουρσάρους, θα είχα έλευθερώσει τώρα την άτυχη Ξάνθω.

Κι έπερίμενε μ' άγωνία την ημέρα που είχανε όρισει να συναντηθούν με την Μπιάνκα.

σάρος έπιασε τα κουπιά, και σε λίγο η βάρκα έγλυστρουσε γρήγορα άπάνω στα ήσυχα νερά, έν' ωδ' έπιβάτης της, μάταια διερευνούσε τόν όριζοντα για να διακρίνη τόν κουρσάρικο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ' ΜΕΤΑΞΥ ΦΩΤΙΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Τού τουρικού στόλου άρχηγός την έποχή αυτή ήταν ο Καπετάν πασσάς, που, κείνες τις ήμερες, περιέπλεε τόν Αιγαίο πέλαγος. Μιά νύκτα, έν'ω βρισκότανε κοντά στον Παγασσητικό κόλπο ακούσθηκαν έπανειλημμένες όμοβροντίες.

Ο Καπετάν πασσάς άπόρησε. Ο ύπασπιστής του που βρισκότανε δίπλα του, έψιθύρισε.

—Ναυμαχία.

Ο ναύαρχος, με τό κιάλι, στο μάτι, παρατηρούσε πρ'ος τόν μέρος από όπου ακούσθηκαν οι κανονίες. Νέα λάμψις έφάνηκε και νέος βρόντος ακολούθησε.

—Ναυμαχία να! έψιθύρισε. Μα τι είδους ναυμαχία είναι αυτή;

Τα πελάγη διέπλεαν Τουρκικά καράβια, Αιγυπτιακά, Έλληνικά, Ένετικά και κουρσάρικα. Ποιοι έκτυπωντο; Η νύχτα ήταν σκοτεινή, κι' ο Καπετάν πασσάς δέν μπορούσε να διακρίνη. Όπως ήθελε, έπρεπε να πλησιάσουν και να βεβαιωθούν. Έδωσε σχετικές διαταγές, και σε λίγο ο Τουρκικός στόλος κατευθύνετο πρ'ος τόν μέρος όπου τόν καράβι του Μπελού. Σε λίγο, τόν διέκριναν να καίγεται. Και σε τάξη μάχης, έπλεαν όλοταχώς πρ'ος τόν εκεί, όπου διεδραματίσθηκαν σκηνές έξαιρετικής σοβαρότητας.

Είδαμε ότι η Ξάνθω έγλύτωσε από την έπίθεση του Μπελού, χάρις στην έπέμβαση της Μπιάνκας που, έν'ω έρχώτανε να τόν σκοτώσει, τήν άπήλλαξε, εκείνη τη στιγμή τουλάχιστο, από τόν κίνδυνο. Έφυγε κι' εκείνη, μόλις τούς άνήγγειλαν ότι έγινε έπανάσταση, κι' έτσι η νεαρή καλόγρηα έμεινε μόνη, αλλά περίτρομη πάντοτε. Γιατί έσκέπτετο πως, αν νικούσε ο αρχικουρσάρος, θα έρχώτανε πάλι με τις ίδιες τρομερές διαθέσεις αν υπέρισχανοί άλλοι, θα τόν άντικαθιστούσαν στις άτιμωτικές έπιθυμίες του.

Με την ψυχή παγωμένη από τόν τρόπο που της προέβλεψαν αυτές της οι σκέψεις, ήταν συμμαζεμένη στη θέση της, και άκροαζώτανε ν' ακούσει τι γινώτατε στο κατάστρωμα, κι' άντιλήφθηκε κάποιο θόρυβο, εκείνον που έκανε ο έμπιστος του Μπελογιάννη, παλύνοντας με τόν κουρσάρο του Μπελού. Ότι ήταν εκεί απ' έξω τόσο κοντά της, ο Μούρτος, δέν τόν φαντάσθηκε. Και στεκότανε πάντοτε έντρομη, όταν τόν καράβι συγκλονίσθηκε από την όβριδα που έπεσε άπάνω του.

—Παναγία βόηθα μας! έψιθύρισε σταυροκοπούμενη.

Δέν κινήθηκε ούτε τότε από τη θέση της. Μήπως ήξερε τι συνέβαινε; Όταν, λίγο άργότερα, η δεύτερη όβριδα έπεσε στην άποθήκη της μπαρούτης, κι' έγινε ή έκρηξη, η όμορφη καλόγρηα έκাতάλαβε ότι δέν υπήρχε καμμία έλπίδα σωτηρίας. Άρχισαν να βουλιάζουνε. Π'ος θα σωζώτανε και ποιος θα έδειχνε ένδιαφέρον γι' αυτήν, την ώρα εκείνη της γενικής καταστροφής;

Βγήκε από τόν κοιτανίσκο της φυλακής της και κύτταξε γύρω. Η πυρκαϊά δυνάμωνε από στιγμή σε στιγμή από κάθε μεριά, άναπηδούσε και μία γλώσσα φωτιάς. Στάθηκε, έν'ω ένα ρίγος φρίκης συγκλόνιζε τόν σώμα της. Δυό τερατώδεις έχθροι, ή φωτιά και ή θάλασσα, τήν άγκάλιαζαν σε μία φρικαλέα περίπτωξη.

Εάν έμενε σ' εκείνη τη θέση, θα καίγώτανε ζωντανή. Χωρίς να ξέρη που πήγαινε, έτρεξε να φύγη. Πέρασε μέσα από τις φλόγες, έπροχώρησε, κι' άνέβαινε τη μικρή σκάλα που έφερνε στο κατάστρωμα, όταν νέα όβριδα έπεσε έπάνω στο καράβι και νέα έκρηξη έγινε. Είχε πιάσει φωτιά και ή δεύτερη μπαρουταποθήκη.

Τό καράβι φλεγώτανε σαν πυροτέχνημα. Τεραστίες γλώσσες φωτιάς ύψωνοντο και έφωτιζαν σε μεγάλη απόσταση τη σκοτεινή ύγρη έκταση, έν'ω φωνές φρίκης και άπογνώσεως άντηχούσαν από τις κλειστές φυλακές τών σκλάβων, από τόν βάθος τού κοίτους, όπου ήταν κλειδωμένες τόσες ύπαρξεις ανθρώπινες. Οι κουρσάροι, που φρόντισαν να σωθούνε στη βάρκα της, δέν έδειξαν κανένα ένδιαφέρον γι' αυτούς και οι δυστυχισμένοι εκείνοι άνθρωποι, που πνιγοντο από τούς καπνούς κι' έβ. επαν τις φλόγες τόσο κοντά τους, άφηναν τις άγωνιώδεις παρακλήσεις τους, στις όποιες δέν άπαντούσε κανέναν. Η Ξάνθω άνέκοψε τόν δρόμο της: Έπρεπε να φύγη και ν' άφήσει τούς ανθρώπους εκείνους στην τύχη τους.

—Τους δυστυχισμένους! έψιθύρισε. Να τούς σώσω.

Χωρίς να σκεφθή ότι δέν μπορούσε ν' άνοίξη την πόρτα της φυλακής των, γιατί δέν είχε τό κλειδί, θα γύριζε να τούς προσφέρει ή βοήθειά της, αν δέν γινώτανε πρώτη έκρηξη και νέες φλόγες δέν πηδούσαν πίσω

της να της φράζουν τόν δρόμο. Άνέβηκε τρέμουσα και προχωρούσε όπου έβλεπε πως δέν υπήρχε φωτιά. Άλλά που να πήγαινε; Σε λίγο όλοκληρο τόν καράβι φλεγώτανε σαν ένα τεράστιο πυροτέχνημα, κι' από κάθε κατεύθυνση άνατηδούσαν οι φλόγες και σε κάθε βήμα ύψωνώταν ο κίνδυνος.

Συμφορά μου! έφέλλισε. Τι θα γίνει;

Μονάχη τώρα μέσα στο καράβι της κολάσεως, έτρεχε άλλοτε πρ'ος τόν έδω κι' άλλοτε πρ'ος τόν εκεί, για να άποφύγη τις φλόγες, κι' εύρέθηκε σε μία στιγμή στον τρομακτικώτερο κίνδυνο. Είχε φθάσει στην άκρη μιάς σανίδας δεμένης στα πλευρά του πλοίου.

Κάτω άπλωνώτανε ταραγμένη ή θάλασσα, δίπλα της ύψωνόντουσαν φλόγες. Και καμμία βοήθεια. Έντρομη, έντελώς άπελπισμένη, παραφρονούσα σήκωσε, τα χέρια σαν να γύρευε βοήθεια από τόν ουρανόν.

—Ξάνθω! άκούσε ξαφνικά να την φωνάζη μία φωνή. Ξάνθω! Ξάνθω!

Έφρικίασε. Ποιος ήξερε τόν όνομά της και την έφώναζε; Σε λίγο, ή ίδια φωνή, γνώριμη φωνή, που άνέβαινε από τη θάλασσα, της έφάνη.

—Ξάνθω, εγώ είμαι. Ο Μούρτος είμαι....

—Ο Μούρτος; Και πως μπορούσε να βρίσκεται εκεί ο ύπαρχηγός του Μπελογιάννη και που στεκότανε, άφου δέν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός απ' τη θάλασσα που κατάπινε κάθε ζωή; Άσφαλώς θα άνειρευώτανε. Ο τρόμος της ίσως—σκεπτότανε—της προκαλούσε τις παρακρούσεις και την έκανε να νομίζει πως άκουγε τη φωνή του Μούρτου.

—Ξάνθω! άκούσθηκε και πάλι ή ίδια φωνή. Πήδησε, Ξάνθω, γιατί θα καής.

Τό είχε σκεφθή. Άλλά και τι θα κέρδιζε αν έπεφτε στη θάλασσα, άφου θα πνιγώτανε. Η φωνή του τρόμου της—έτσι έπίστευε τη φωνή εκείνη που άκουγε—τήν έσπρωχνε σ' αυτό τόν καταστρεπτικό διάβημα. Και τι έπρεπε λοιπόν να κάνει; Να πηδήση και να πνιγη; Να μείνη εκεί και να καή;

Ξαφνικά νέα, πιό τρομακτική έκρηξη έγινε. Η κεντρική άποθήκη της μπαρούτης είχε πάει φωτιά. Τό καράβι άνοιξε σε δυό, ή Ξάνθω άναποδογυρίσθηκε.

—Χριστέ και Παναγία μου! άνέκραξε. Βοήθειστε με...

Όταν σε λίγο βρέθηκε στη θάλασσα, άρχισε να κολυμπάη άπελπισμένα. Τι έλπίζει; Τίποτα. Κολυμπούσε έν τούτοις, άγωνιζώτανε να παρατείνει λίγες στιγμές τη ζωή της, λίγα δευτερόλεπτα, όσο μπορούσε....

—Κουράγιο Ξάνθω! άκούσε να της λή ή ίδια εκείνη φωνή, που ίσχυριζώτανε ότι ήταν ή φωνή του Μούρτου. Σ' έφτασα...

Έκλεισε τα μάτια της. Δέν είχε καμμία άμφιβολία πως παραλογιζώτανε, πως άκουγε φωνές πεθαμένων που ήρχοντο να τήν παραλάβουν στην ύποχθόνιο κατοικία τους. Έσαντλημένη από τήν κόπωση και τις συγκινήσεις, άφέθηκε στην τύχη της.

Ο Μούρτος, απ' τη στιγμή που έπεσε στη θάλασσα, πιάσθηκε απ' τόν σχοινί εκείνο που έδεναν τα πανιά και που ήταν κρεμασμένο κάτω, κι' ακολουθούσε τόν καράβι που έτρεχε με πολύ μικρή ταχύτητα τώρα. Όταν τόν καράβι κτυπήθηκε και πάλι, ή ταχύτης του έλαττώθη πιό πολύ, κι' έκανε στροφή. Άφησε τότε τόν σχοινί, και κολυμπούσε για ν' άποφύγη τα κύματα σε λίγο τόν καράβι στάθηκε φλεγόμενο. Κι' όταν ύστερα από τη δεύτερη έκρηξη, πετάχτηκε στη θάλασσα μία μεγάλη σανίδα, έπήγε και πιάσθηκε απ' αυτή, άρχισε να φωνάζη στην Ξάνθω, κι' όταν εκείνη έπήδησε κάτω, έκολύμβησε και τήν έφθασε τη στιγμή που βυθιζώτανε.

Τήν έβοήθησε να πιασθή απ' τη σανίδα με λίγα λόγια της έξηγησε πως βρέθηκε εκεί, της έδωσε θάρρος, της είπε

την πεποίθηση πού είχε ότι το καράβι πού έβύθισε το κουρσάρικο ήταν Έλληνικό. Άλλά είδε άμέσως ότι το μυστηριώδες καράβι λοξοδρομούσε για νά φύγη, κι' αυτό τόν άνηρούχησε.

Σέ λίγο βεβαιώθηκε πράγματι ότι έφευγε. Μέσα σ' αυτό το καράβι βρισκότανε ένας διάσημος κλέφτης, «τό μικρό Χορμόπουλο» πού ήταν στη Βενετία. Έκει έρωτεύθηκε τη δόγισσα Κιάρρα κλεφτήκανε κι' έφυγε για την Ελλάδα, ενώ τόν κυνηγούσε ολόκληρος ο Ένετικός στόλος. Είδη τη λάμψη της πιστολιάς του Μπελούλ, εξακρίβωσε ότι ήταν μπροστά τους ένα κουρσάρικο και, για νά δώσει στην Κιάρρα ένα άσυνήθιστο θέαμα, έπετέθηκε και σέ λίγο το πειρατικό βυθίζετανε, ενώ το δικό τους έπηγαινε νά δώση βοήθεια σ' αυτούς πού πνιγώντουσαν. Ξαφνικά άντελήφθη τόν Τουρκικό στόλο· άλλαξε τότε κατεύθυνση, κι' έφυγε. Κι' αυτό κατατρόμαξε το Μοῦρτο.

—Πάει τώρα, χαθήκαμε, σκέφθηκε. Άπό πού νά περιμένουμε βοήθεια; Άπό τους καρχαρίες ή από τά κύματα;

Έγέλασε κι' είπε στην Ξάνθω,
—Κουράγιο! Θά γλυτώσουμε...

Σέ λίγο ο Τουρκικός στόλος βρισκότανε κοντά τους, κι' ο Μοῦρτος άρχισε νά φωνάζη για νά προκαλέση την προσοχή τους. Τόν είδαν πράγματι, έστειλαν μιά βάρκα, τούς άνέβασαν στην ναυαρχίδα, κι' ο Καπετάν πασσάς τούς άνέκρινε ο ίδιος.

—Καλά· καλά δέν ξέρουμε τί έγινε! Είπεν ο Μοῦρτος. Έμένα και την άδελφή μου μάς είχανε πάρει σκλάβους οι κουρσάροι. Κάποιο καράβι μάς βούλιαξε· έμεις βρεθήκαμε στη θάλασσα και θά πνιγώμαστε, άν δέν βρισκόμαστε σεις.

—Άπό πού είσθε;

—Άπό τά μέρη της Λαμίας.

Ο Καπετάν πασσάς, έκύτταξε προσεκτικά και τούς δυό ναυαγούς. Ο Μοῦρτος τού έφάνη πονηρός, ή Ξάνθω τού άρεσε πολύ.

—Καλά! Είπε. Πάρτε τους κάτω. Και θά σάς είπω τί θά τούς κάνετε:

Κι' όταν τούς απομάκρυναν έπρόσθεσε στον ύπασπιστή του.

—Τήν όμορφη καλόγρηα και τό διαβολόπαιδο μαζί, θά τούς στείλουμε δώρο σ' ένα παιδικό μου φίλο, πού τού άρέσουν τά όρσάκια κορίτσια, στο διοικητή της Λαμίας, τόν Όσμαν Ραντί... Άλλως τε... τού άνήκουν, άφού από τά μέρη του είναι, και στά μέρη του τούς βρήκαμε...

Στό μέρος τού δράματος δέν ύπήρχε άλλος ναυαγός. Οί σκλάβοι τού καραβιού έκαήκανε και έπνίγησαν· οι κουρσάροι είχαν φύγει από όρα πολλή, και ο Τουρκικός στόλος θέλησε νά καταδιώξη τό μυστηριώδες καράβι εκείνο, πού είχε βουλιάξει τό κουρσάρικο.

Μάταια όμως τό κυνηγούσε στο παραγμένο Αιγαίο. Έκείνο ήτανε γρήγορο. Κι' άφού περιπλανήθηκαν στίς Κυκλάδες όλη την άλλη μέρα και την άλλη νύκτα, ξαναγύρισαν προς τόν Παγασσητικό κόλπο, και άκυροβόλησαν στο λιμάνι τού Βόλου.

Έν τώ μεταξύ οι δύο ναυαγοί είχαν δώσει τις σχετικές έξηγήσεις, κι' είχαν ξεθαρρέψει. Ο Μοῦρτος, πού φρόντιζε νά κρυφακούη και νά γυρεύη πληροφορίες από τούς ναύτες έμαθε ότι κυνηγούσαν τό μυστηριώδες καράβι, έπειτα ότι γύριζαν προς τό Βόλο και τέλος ότι έπρόκειτο νά πλεύσουν προς την Χαλκίδα. Πραγματικώς ο Τουρκικός στόλος άκυροβόλησε στη Στυλίδα, άλλ' εκεί έπληροφόρηθη ότι Έλληνικά άνταρτικά καράβια έπρόκειτο νά κάμουν έπίθεση στο Βόλο, κι' άλλαξε σχέδιο. Άντί νά πάη κι' ο ίδιος

στη Λαμία, νά έπισκεφθή τόν παλαιό του φίλο, άπέφασισε νά τού στείλη τούς σκλάβους, κι' αυτός νά ξαναγυρίση στο Βόλο για νά κυτήσει τά Ύδραϊκα.

Ετοιμάσθηκε λοιπόν ένα άγημα από δέκα ναύτες, κι' ο ναύαρχος έδωσε στον άρχηγό του όσες οδηγίες έχρειάζοντο, κι' ένα γράμμα για τόν Όσμαν Ραντί. Οί δύο σκλάβοι με τό άπόσπασμα βγήκαν στην ξηρά κι' έφυγαν άμέσως για τη Λαμία, όπου έφθασαν νύκτα. Ο Μοῦρτος άνησυχούσε. Πού τούς έπηγαιναν; Άν και έκανε πολλές φορές αυτή την έρώτηση, δέν τού άπαντούσαν. Άλλ' έδοκίμασε κυρερό φόβο, όταν τό άπόσπασμα έσταμάτησε έναν πολίτη και τόν έρώτησαν πού ήταν τό σπήτι τού Όσμαν Ραντί. Άν τούς έπηγαιναν στο διοικητή, ήξερε τί θά γίνωταν. Αυτόν θα τόν παρόδιναν στο δήμιο, την Ξάνθω στην άτίμωση, τον έξευτελισμό, την καταστροφή.

Ο διαβάτης πού ρώτησαν έπροσπάθησε νά τούς δώση νά καταλάβουν πού ήταν τό διοικητήριο, άλλ' οι ναύτες πού πρώτη φορά πήγαιναν σ' αυτή την πόλη, δέν έκαταλάβαιναν. Και ο Μοῦρτος κατέστρωσε τότε ένα παράτολμο σχέδιο.

—Παιδιά! Είπε στους συνοδούς του. Έγώ δέν είμαι άπ' έδω, μά όμως ξέρω καλά την πόλη, ξέρω πού είναι τό σπήτι τού πασσά. Θά σάς πάω λοιπόν εκεί έγώ.

Ήθελε νά τούς παρασύρη στην Έλληνική συνοικία, έκει όπου ήταν πράκτορες και κατάσκοποι τών κλεφτών, πολλές φορές μάλιστα και κλέφτες άκόμη. Στη συνοικία εκείνη τό άπόσπασμα θά έξοντώνετο, κι' αυτοί θά έλευθερώνοντο.

Ο ύπαξιωματικός, ο άρχηγός τού άποσπάσματος, δέν έφερε καμμία αντίρρηση. Έπροχώρησαν. Κι' όταν άπομακρύνθηκαν από τό διαβάτη, τούς έδειξε τό δρόμο πού έπρεπε νά ακολουθήσουν, ένα δρόμο πού έφερνε άκριβώς στο αντίθετο μέρος. Είδη ο ύπαξιωματικός ότι έπηγαιναν σέ μιά φτωχική συνοικία, άλλ' αυτό, έν τούτοις, δέν τόν έκανε νά ύποπτευθί. Άλλ' όσο προχωρούσαν, τόσο βεβαιώνετανε ότι τό σπήτι τού διοικητή, δέν μπορούσε νά βρισκότανε κατά τό μέρος εκείνο. Κι' ήταν συνάντησαν έναν Τούρκο, τόν έσταμάτησε και τόν έρώτησε άν ακολουθούσαν καλή κατεύθυνση για νά φθάσουν στο διοικητήριο.

—Και τί θέλει κατά δώ τό σεράι τού πασσά; ρώτησε εκείνος. Είμαι άκριβώς στο αντίθετο μέρος.

Οί ναύτες μόλις συνεκρατήθησαν νά μην κακοποιήσουν τό Μοῦρτο, πού εξακολουθούσε νά έπιμένη πώς είχε δίκιο κι' αυτό για νά μην τόν ύποπτετθούν. Είπαν στον πολίτη

νά τούς πάη στο διοικητήριο κι' εκείνος προσεφέρθη νά τό κάνει μετά χαράς.

Βεβαιώθηκε τώρα τό νεαρό κλεφτόπουλο πώς δέν μπορούσε νά εξαπατήση περισσότερο τούς Τούρκους ναύτες αλλά και άρχισε νά άπεπλίζεται πώς θά κατάρθωναν νά σωθούν. Είχαν φθάσει πολύ κοντά στην Έλληνική συνοικία, άλλ' αδέν είχαν μπει σ' αυτή, ούτε συνήντησε κανέναν γνώριμό του πράκτορα τών κλεφτών.

Λίγο άργότερα τό άπόσπασμα τών ναυτών βρισκότανε μπροστά στο διοικητήριο, πού έστρατοκρατείτο κυριολεκτικώς. Πλήθη μυστικών άστυνομικών και κατασκόπων άνδρών και γυναικών, έμεναν εκεί μέσα· ύστερα από την έπιδρομή τών κλεφτών τού Μπελογιάννη, δρακόντεια μέτρα είχαν ληφθή, νά μη ξαναγίνουν τά έξευτελιστικά έκείνα άπρόοπτα, πού είχανε τρομάξει ολόκληρο τόν τουρκικό πληθυσμό.

Όταν ο Όσμαν Ραντί έπήρε τό γράμμα τού φίλου του ναυάρχου και είδε τούς σκλάβους πού τού έστειλε, εύχαριστήθη πολύ.

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΙΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Μέσα στην πολυτελέστατη σάλα, σ' ένα κομψότατο βάζο, ένα κάτασπρο, φανταχτερό, τριαντάφυλλο. Τό άρώμα του είχε πλημμυρίσει τη σάλα και ύπόβαλε σέ μιά γλυκύτατη νάρκη.

Πόσο θάθελα νά στεκόμουν ώρες νά τό θαυμάζω.

Έξω, όμως, ο ήλιος, τά λουλούδια, ή έξοχη, τ' ανοιξιάτικο άεράκι με καλούν.

Μέσα στη σκόνη τού δρόμου ξεχωρίζω ένα όμορφο κτρινιασμένο πρᾶμμα. Λίγο άκόμα και θά τό πατούσα.

Είμαι ένα άλλο τριαντάφυλλο. Θάταν κι' αυτό κάτασπρο και φανταχτερό σαν τό δικό μου Τώρα, όμως, τά πέταλά του έχουν κτρινίσει κι' έχουν ζαρώσει σ' ά νά φοβόντουσαν μή τυχόν τά λυώση τό πέλμα κανενός διαβάτη. Ο μύσχος του είναι τσακισμένος.

Είχε μαραθί πιά και τό πετάξαν καταμεσίς τού δρόμου. Χωρίς οίκτο.

Άμοιρο λουλούδι — συλλογίστηκα—Ποιος ξέρει ποιά σάλα θ' άλώορφαινε ή πιά στήθη κυρίας θά στόλισες για μιά μέρα.

Τώρα, πεταμμένο, διωγμένο μ' άπονια από τη ζωή, πεθαίνης τόν πιο φριχτό θάνατο για ένα λουλούδι. Ούτε τά φύλλα κανενός άλλου, ούτε τό κουτάκι με τίς κορδελλίτσες και τά σουβενίρ στάθηκαν τάφοι σου.

Τάφος σου θάνατι ή σκόνη κι' ή λάσπη τού δρόμου.

Είμαι κάποιοι άνθρωποι πού, όπως και σύ, άσπρο τριαντάφυλλο, ζούμε και πεθαίνουμε.

Είμαι κάποιες ανθρώπινες ζωές, πού τελειώνουν, όπως κι' ή δική σου, καταμεσίς τού δρόμου.

ΒΑΣ. Γ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ ΜΟΥ...

Παλιό βιολί μου, ραγισμένο και ξεχασμένο από καιρό, άφώνο πιά, ξεψυχισμένο, σάν κάτι τό άγιο σέ θωρώ.

Στό θωρό σου, όνειρα κι' έλπίδες καιρού σβυσμένου, άλαργινού, ξαναρχονται, σά χρυσάλλιδες, στο χρυσοκάντηλο τού νοῦ.

Και μιάν εικόνα άγαπημένη, κάποια ιστορία—μιά ζωή!—, πού λαχταράει ζωντανεμένη και με ποτίζει μ' αλήσι, ήρθε κι' αυτή, με τη σειρά της, νά μου πληθύνη τη σοδεία της πίκρας, πού ο καιρός έργατης, μούχει στοιβάξει στην καρδιά...

Παλιό βιολί, πού ήταν φτιαγμένο ν' άκομπανιάρης τη χαρά την ύστατη ώρα μου, προσμένω, ν' άναστενάξη θλιβερά

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΗΘΕΛΑ

Χίλιων νάρδων τά άρώματα, την ευωδιά ναρκίσσου άμύριστο ροδόσταμο, νά πλύνω τό κορμί σου Κρινάνθια και τριαντάφυλλα, κι' άμάλαγα λουλούδια, στοῦ δειλινού τ' άνάτρεμα τά ολόξανθα άγγελούδια

θέλω, καθώς θά γέρνουνε σ' άχτίδες χρυσαφένιες νά σέ γλυκοκοιμίζουνε σ' άγκάλες λουλουδένιες χρυσόνειρα στο ύπνο σου νά πέρνουν την ψυχή σου και με φιλιά τό «σ' άγαπώ!» νά γράψω στο κορμί σου

ΠΕΤΡΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΣ

ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ

Στ' άντικρυνό τ' άπάνεμο άκρογιαλί καθώς ή αύγή, γελούμενα, προβαίνει σέ μώβ καμβά τριαντάφυλλα άνυφαίνει (έτσι ήταν τότε κάποια αύγή όπου μαζί της είχα βγή στ' άντικρυνό, τ' άπάνεμο άκρογιαλί)

Στ' άντικρυνό, τ' άπάνεμο άκρογιαλί τό δειλί, άπόψε, πένθιμο άργοπέφτει μεσ' τό θαμπό της θάλασσας καθρέφτη (έτσι ήταν τότε, δειλινό,

πού με πρωτόειδε νά πονώ στ' άντικρυνό, τ' άπάνεμο άκρογιαλί)

Στ' άντικρυνό, τ' άπάνεμο άκρογιαλί τό ήρεμο βράδυ, ύπερλαμπρο ξεχύνει, υπλάθει γαλήνη, μιά βφατη γαλήνη (έτσι ήταν τότε μιά βραδυά, πού μου γαλήνεψε ή καρδιά στ' άντικρυνό, τ' άπάνεμο άκρογιαλί.)

ΦΩΤΟΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Θλιβερό τό τραγοῦδι μου, πού τ' άρχίνησα άπόψε σάν πηδάκι, πού θέλει της ψυχής μου τη λύπη ως τ' άστέρια νά φτάση: «μαραμμένοι είναι οι κήποι έμπα μέσα καλή μου, κι' ό,τι βρης όρθιο κόψε».

Θλιβερό τό τραγοῦδι μου σάν τ' άγέρια πού κλαίνε μεσ'στά κλώνια τ' άνάφυλλα και σκορπίζουν τόν τρόπο Θλιβερό τό τραγοῦδι μου, πού, οῦ άκλουθάει τό δρόμο της άγάπης τόν άνανθο, πού όλο άγκάθια τόν λένε

ΝΙΚΟΣ ΣΥΛΒΙΟΣ

ΑΘΛΙΟΙ

Μιά νύχτα τ' Άπριλιοῦ, πού μυρωμένη κοιμάται ή Φρόνη ή πλάση, ήδονικά, ο στεναγμός την διαταράζει ξαφνικά ένός αλήτη, πού σέ μιά γωνιά πεθαίνει.

Δυό τρεις ξενύχτηδες, πού ή πλήξη τούς διευθύνει στέκουνε, χαμουριούνται και κυττούν. —Νά διασκεδάσουν τάχατες ζητούν; νά τού γλυκάνουν κάπως, θέλουν την δόνη;

Ένα ζευγάρι θεατρίνων μεθυσμένο περνάει με χάχανα κοφτά και νευρικά κι' ως άντικρύζει τόν αλήτη έαπλωμένο ο ζέν-πρεμιέ, φωνάζει εϊρωνικά:

«Στόν κόσμο, τό κενό σου θά νά μείνη άπλήρωτο, για πάντα. άχρό χαμίν!»

ΔΗΜ. Γ. ΣΙΑΤ.

ΙΚΕΣΙΑ

Γη κι' οὐρανέ και κύματα και λούλουδα και μύρα —άγάπες, πού σάς πήρα πανεύωδα φιλιά—

Νύχτες, χαράς στολισματα, νύχτες βουβές, θλιμμένες, —χαρές μου περασμένες κι' όνειράτα παλιά—

άπόψε μου θυμίσате χαμόγελα κλαμμένα, πού σβύστηκαν θλιμμένα στα χείλη τά βουβά,

δυό μάτια, πού σκορπίσανε στην άφταστη σαγήνη μιάς νύχτας, τη γαλήνη, την άπιαστη χαρά.

(Γιατί νά μου θυμίσате νύχτες βουβές, τά χείλη, πού άγγιξαν κάποιο δειλί τά χείλη μου άπαλά;

Γιατί νά μου θυμίσате νά μάτια της, ω άστέρια;) Όλότρεμα τά χείρα τά ύψώνω σιωπηλά.

ΑΓΙΣ ΚΛΕΡΗΣ

ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ

Θά πεθάνω· θά πεθάνω μακριά κάποιο βραδάκι. Στο χωριό μου, ένα κάτασπρο θά μαυροντυθί σπιτάκι

Θά πεθάνω· ναι. Μοῦ τόπαν τά λουλούδια στη φραγή. Μοῦπαν, πώς θά κλάψουν όλη τη δροσιά τους, μιάν αύγή.

Θά πεθάνω· και στο ξένο χῶμα, ξένο, θά με θάψουν κι' ούτε τά πουλιά θά μ' εύρουν πού τά τάζιζα, νά με κλάψουν.

ΓΙΑΝ. ΛΙΜΑΝΗΣ

ΧΑΜΕΝΟΙ ΠΟΘΟΙ

Στό ήλιόγεμα, ή νύχταόταν λικνίζει τό φῶς, πού μυστικόπαθα πεθαίνει, κι' ή σιγαλιά την έκταση ντυμένη σέ ρεμβασμό κι' όνειράτα βυθίζει,

Ή σκέψη μου σέ σένα φτερουγίζει, κείν' ή ψυχή μου άβάσταγα ριγμένη στο ήλιγγο τού πόθου, άγαπημένη, πού άνήλεα τό νοῦ μάς στροβιλίζει,

Ποθῶ νά εξαποστάσω στο φίλι σου και σ'άπαλό τόχαδι της φωνής σου, της θλίψης μου νά βρω τη λησμονιά.

Μαγύρωμου, ή νύχτα, ή μαυρή άπλώθη! Κι' ως σβύνονται όλα μεσ'στη σιγαλιά σβύσαν στο σκοτόσκι· όλοι μου όπόθοι

ΣΕΡΓΙΟΣ ΣΚΟΥΛΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Τί λέει ο κόσμος; Τί μάς νοιάζει! Δές πώς άνθισαν τά κλαδιά και πῶς είναι όμορφη ή βραδυά, ως λάμπει άπόψε κι' ευωδιάζει.

Άστρα βροχή κι' άστρα χαλάζι πέφτουν εκεί στην άμμουδιά· θά σου γεμίσω την ποδιά χρυσό, διαμάντια και τοπάζι.

Έλα, κι' άκέρια ή γής γιορτάζει κι' είναι γιομάτη με ευωδιά, για μάς άπόψε είναι ή βραδυά.

Μπρός στο φεγγάρι, πού σου μοιάζει δυό λόγια θά σου πη ή καρδιά. Κι' άν λέη ο κόσμος... Δέ μάς νοιάζει!

ΤΑΚΗΣ ΤΣΙΑΚΟΣ

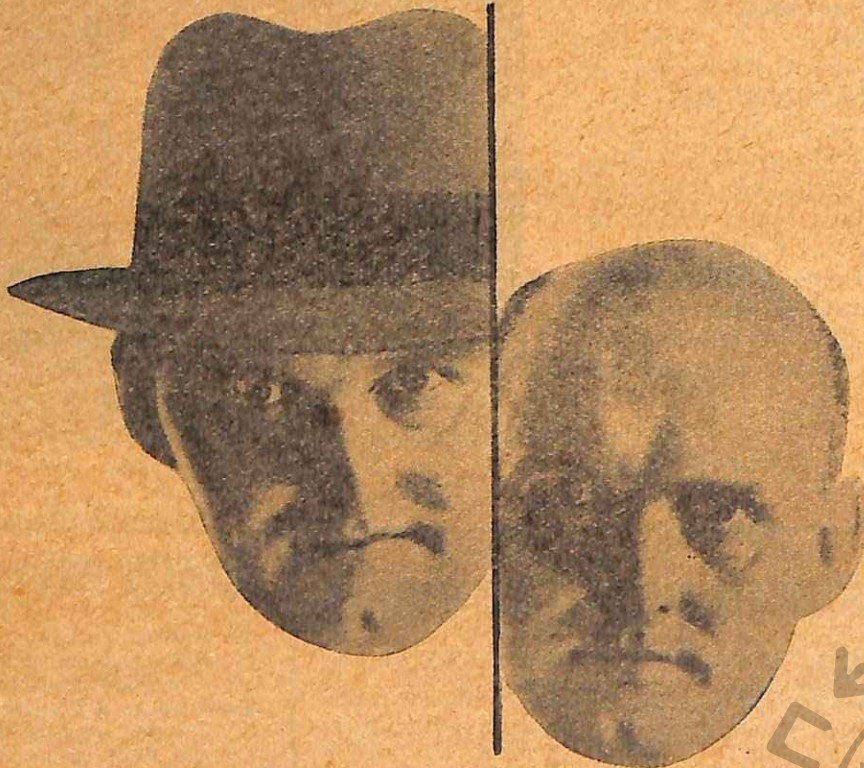
Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

(Γεν. Αντιπρόσωπος Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ 'Ακαδήμου 12)

ΕΝΩ ΧΩΡΙΣ ΚΑΠΕΛΛΟ;!!

■ Παρατηρήσατε και μόνοι σας την διαφοράν! Ο ίδιος άνδρας χωρίς καπέλλο! Πόσον φαίνεται μεγαλειότερος και πόσον είναι μειωμένη ή καλή του εμφάνισης, χάρις εις την άρχομένην φαλάκραν!

Και έν τούτοις, άν με τὰ πρώτα συμπτώματα —κατ' άρχάς πυτιρίδα, άργότερα τριχόπτωσης— χρησιμοποιεί ΤΡΙΛΥΖΙΝ, δέν θά έφθανεν εις αυτό τό σημείον.

Σήμερον ή έπιστήμη εξηκρίβωσε πλέον ότι ή αίτία της τριχόπτωσης είναι ή έλλειψις της αναγκαίουσής θρεπτικής των ριζών των τριχών ούσίας ήτις ονομάζεται ΧΟΛΕΣΤΕΡΙΝΗ. Η Τριλυζίν περιέχει ακριβώς χολεστερίνην, ήτοι την ούσιαν εκείνην που έχουν ανάγκην πρός διαστροφήν αί ρίζαι των τριχών. Διά τούτο ακριβώς είναι ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ.

Αν και σέ Σας ανεφάνησαν τὰ πρώτα συμπτώματα—πυτιρίαις, τριχόπτωσης—μήν άμελήσητε, διότι συντόμως θά καταντήσητε φαλακρός. Ζητήσατε από τό πρώτον Φαρμακείον ή Μυροπωλείον «ΤΡΙΛΥΖΙΝ». Διά της καθημερινής χρήσεως ή ΠΥΤΙΡΙΔΑ ΕΞΑΛΕΙΦΕΤΑΙ, Η ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΣ

ΣΤΑΜΑΤΑ. ΑΙ ΤΡΙΧΕΣ ΑΝΑΦΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ,

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΣΩΣΙΤΡΙΧΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ : ΒΟΡΔΩ, ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΒΟΡΔΩ

ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ τήν ΠΥΤΙΡΙΔΑ ΣΤΑΜΑΤΑ τήν πτώσιν των Τριχών ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ ΔΡΧ. 50 ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ » 65

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32

Επανελθών έν τού ταξιδίον του επανέλαβε τας εργασίας του ο γνωστός καλλιτέχνης φωτογράφος της πόλεώς μας

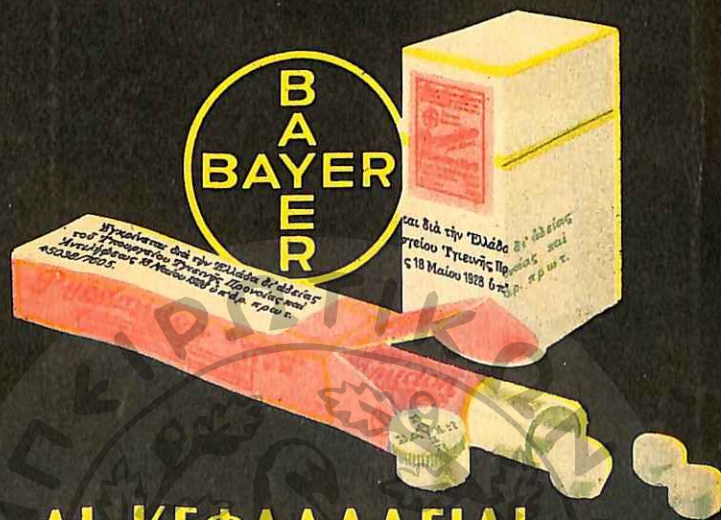
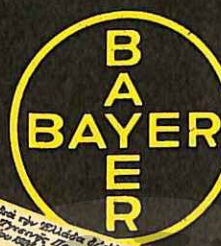
ΠΛΑΤΩΝ ΠΙΤΑΓΓΕΡ

Κολοκοτσώνη 57 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΑ

ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 1 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΣΠΥΡΟΣ ΠΟΛΙΟΣ

ΑΙ ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑΙ
ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑΙ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ

ΔΙΣΚΙΑ
ΠΥΡΑΜΙΔΟΝ